MAX SCHRAUT

2

INSULA DISPERAȚILOR

Insula disperaţilor

de MAX SCHRAUT

CAPITOLUL I

CORABIA FĂRĂ NUME.

Am pornit pe urmele corăbiei fără nume. Imaginea de şmecher al lui Chubur, cu surâsul lui promiţător, mă urmăreşte...

— Corabie mare, El Gento... — îmi repetă el insistent. Merită drum până acolo.. E la partea vestică a insuleì Satana, în spatele stâncilor.. Vine cu noì, El Gento?

Ce să mă maí opun? Viaţa e a celor vii. Îl voi putea plânge pe Cloy chiar şi atunci când va urla vântul, iar valurile vor trece peste bord.

— Vín...

Nu aveam nevoie de multe pregătiri. Îmi bag carabina, pistolul Mauser, bìnocleste sătul, taua de cauciuc. Aceasta din e lângă míne. tul unui tub care a fost repairnci. Curentul rânduri. Aící în golful sing înalte cât casa, gos, în mijlocul coloniei n

prea facem lux. Cel mai sudic colţ al Americii este un pământ îndepărtat. Cine se interesează de iarba stepelor, de stânci şi insule?

Barca porneşte, pânza mare se întinde, pocnind în vânt şi se umflă. Eu întorc cârma.

Suntem opt oameni la bord. Chubur, un indian pur sânge şi în plus alţi şase, cari sunt toţi prietenii mei. Atât mi-a mai rămas: colonia singuratecă dela Gallegos.

Barca mare şi greoaie străbate fâşâind valurile verzi. Soarele arde, iar umbra îngustă a corăbiei alunecă alături de noi.

Canal după canal dispare între pereţii de stâncă înaltă. Pe piatră stau focele; sar în apă şi dispar. Suntem întovărăşiţi de strigătele pescăruşilor, iar orele trec fără să băgăm de seamă. Soarele apune, o poleială roşiatică colorează crestele stâncilor, iar vântul adoarme.

Incă un ultim canal, iar în faţa noastră se întinde nemărginirea. Oceanul Pacific, ale cărui masse de aer blânde ne mângâie obrajii arămii. Spre sud, se vede o insulă abruptă, cu stânci în faţa ei, care par niste şipci uriaşe, pătate sus, de necurăţeniile păsărilor de apă... O insulă cu un munte straniu, parc'ar fi un cap de om — o mutră diabolică: Mefisto cu barbă şi două coarne.

[illegible]ul abrupt şi stâncile din faţa insu-
[illegible]ă puternic o corabie mare, cenu-
[illegible]rile mândre, cu toate pânzele la

[illegible]anezi ai mei vâslesc ca nişte

diavoli. Sunt pescari, oieri, piraţi de coastă, oameni cu muşchi şi nervi de oţel, cari pun repede mâna pe armă sau cuţit, şi cu toate acestea sunt nişte copii în simplicitatea lor primitivă.

Chubur scoase strigătul de vânătoare strident al poporului său, iar ţipătul acesta trezi nenumărate ecouri.

Dincolo de bord nu exista ţipenie de om.

Privesc prin binoclu şi mă bucur de aspectul corăbiei acestea cu linie frumoasă.

Ne apropiăm. Pupa este întoarsă spre noi. O scară de frânghie atârna până la suprafaţa apei, şi deodată apare pe punte un cap negru de câine. Animalul lătră jalnic, apoi dispăru.

Mă caţăr încet. Chubur ţine scara întinsă. Dinţii mi se înfig în patul revolverului, a cărui piedică am tras-o.

N'am însă nevoie de el naici. In lumina roşietică a cerului de seară, văd pudelul negru zăcând pe scândurile punţii, aproape lihnit de foame. Dă prietenos din coadă, vrea să se ridice, dar recade. E tuns ca un leu, iar coastele îi ies afară prin piele, întocmai ca nervurile unei bărci de pânză. Este înfometat şi însetat — de câtă vreme?

Chubur apare alături de mine, în timp ce ceilalţi camarazi aleargă încoace şi încolo. O jumătate de oră mai târziu, câinele este sătul, a băut apă şi nu se mai mişcă de lângă mine.

Corabia este fixată între stânci. Curentul puternic aducând cu el valuri înalte cât casa,

urlă isbindu-se de stânci. In apropiere nu sunt decât valurí micuţe carí clìpocesc...

Corabia este pustie. Nu are nume, níci hârtii, nici echìpaj. Numele la proră a fost şters. Au fost îndepărtate grìjuliu toate cele cari ar fi putut lăsa să se tragă măcar o concluzie privitor la naţionalítatea ei. In magazie este numai balast, în schimb cabinele şi cazarma echipajuluí sunt într'o stare de irepro-şabilă curăţenie.

Stăm toţi cpt în cabìna corabieí necunoscute, mâncăm, bem şi aruncăm pudelului bucăţele de mâncare.

Căţeluşul are o sgardă de piele, pe care este fixată o placă de metal gravată cu următoarele litere: G. R. — S. I. E. 1926.

Dar dín acestea nu se poate trage nici o concluzie.

Chubur, în amestecul luí îngrozítor de spaniolă, franceză şi engleză face tot felul de presupuneri în legătură cu corabìa părăsită.

Fumez una din ţigările ireproşabíle ale căpitanului şí mă gândesc în tăcere.

— Vom duce corabia la Valdivìa, propun eu.

Prietenii mei indienî au feţele ca niste măşti de piatră. Temperamentul lor de piraţi de coastă, râvneşte la bogăţiile vasului, pentru colonia dela Gallegos. Pentru araucanezi, mobilele cabinei, sobele din cazarma echipajului, şi vasele de aluminiu sunt adevărate comori. Puteau totuşi dispune de alte comori,

de altă natură, care sunt ferecate acum pentru totdeauna în grotele și pe înălțimile muntilor, inaccesibile, pentru oricine ar încerca să se apropie de ele. Din cauza lor a murit Cloy, și toate câte le-am scris înaintea rândurilor aceste poartă titlul «Prietenul meu Cloy». Astăzi nu mai scriu pe hârtie aspră, ce trebuia să mi-o procur călărind zile întregi. Acum am la dispoziție cerneală bună, ba chiar și mai multe mașini de scris, cari stau într'una din încăperile minunate ale insulei de otel. Prin ferestrele cu geamuri groase își holbează ochii înăuntru pești multicolori, iar uneori apare și câte un rechin uriaș care-și freacă botul de sticlă voind parcă să privească în manuscris. La picioarele mele stă Ramses, pudelul negru, care a devenit unicul tovarăș al singurătății mele, după ce norocul a pierit din fața mea ca un nor de fum.

...Sunt din nou alături de viața banală, cotidiană... Sunt mai singur ca niciodată, iar insula este noua mea patrie. Dar până la insula aceasta duce un drum lung, ciudat, plin de obstacole, iar penița mea pare să se împiedice atunci când mă gândesc că toate aceste file albe trebue să fie umplute cu literele scrise cu cerneală roșie..

Chubur declară în numele tuturor după ce a studiat chipurile închise ale celor din jurul nostru:

— El Gento, corabia este bun părăsit. Așa bun aparține la noi.. așa e. La ce bun Valdivia, la ce bun călătorie lungă? El Gento gă-

seşte la Valdivìa numai poliţie, soldaţi. Asta nu este bun.

Rânji foarte explicit.

Am înţeles aluzia lui. Eu, fostul ingíner Olaf Kurt Abelsen, care mai port încă povara unui mandat de arestare, ca presupus criminal evadat, aş face cunoştinţă poate din nou la Valdivia cu pereţii unei celule, cu păduchii, puricii şí mâncarea de puşcărie.

— Pe mìne m'a uitat lumea, Chubur, iar corabía aceasta nouă de oţel valorează cât o comoară. Imí repugnă s'o distrug sau s'o las să rugínească aci după ce va fi fost prădată. Vom putea să cumpărăm în schímbul banilor pe care-i vom lua pe ea, mai mult decât bănuiţi. O altă corabie şí toate câte le doreşte ínima voastră. Vom pluti cu pânzele în vínse..

Chubur scrâşni supărat:

— Când plecăm?

— Imediat.. Unul dintre voi se va reîntoarce cu barca de pânze înapoi la Gallegos şi va anunţa acolo că vom lipsi vreo trei săptămâni.

Răma̧se aşa cum am spus. Samsor, care este aproape un moşneag, îşí ia rămas bun dela noi. Barca noastră plecă odată cu el.

Lăsăm pe apă cea mai mică din cele trei bărci ale corabiei şi întindem funiile, legându-le de stânca cea mai depărtată. Roata ancorei cu motorul eî pufăie, otgonul se întínde şi când un val vìne de sguduie vasul, acesta se desprinde, în urma forţei otgoanelor, din

prinsoarea de stâncă şi ajunge pe apele liberi ale oceanului.

...Corabia are un motor ajutător de şase cilindri, fabricat în America. Combustibil avem cu prisosinţă, iar elicea ne poartă prin curentul apelor afară în largul Pacificului.

Cei şase araucanezi ai mei se joacă de marinarii. In felul acesta sunt căpitanul unei corăbii fără nume, ale cărei pânze ajută, cu tot vântul slab, elicea.

Ne îndepărtăm spre nord. Mereu spre nord. La miezul nopţii mă culc. Chubur este la cârmă. Doi oameni stau de pază. La ora şapte când soarele poleieşte de mult puntea, ies şi eu somnoros afară. Privirile mele se îndreaptă spre răsărit. Intr'acolo ar trebui să se vadă coasta, dar nu zăresc nimic. Jur împrejurul meu este numai marea întinsă, şi căldura plăcută a acestui lac uriaş care desparte două continente.

La cârmă, în spatele cabinei, îl găsesc pe Chubur. Stă întins pe scânduri şi sforăie. Alături de el este o sticlă verzuie cu etichetă atrăgătoare, goală. Omul răspândeşte în jur un miros intens de rachiu. Cârma este legată iar compasul îmi arată că vasul se îndreaptă spre nord-vest...

O lovitură de picior.. Chubur sare în sus, se clatină, holbează ochii roşiţi spre mine. Conştient de vina sa, dar dând din cap, dezleagă frânghia care fixează cârma şi spune tot felul de lucruri care sunt departe de a mă îmbuna.

Mă duc împreună cu pudelul, care se ţine pas cu pas după mine spre proră, în timp ce Chubur, cu toată mahmureala lui morală şi fizică îşi îndeplineşte misiunea de cârmaciu: corabía se îndreaptă din nou spre nord.

Dar aici la proră alături de roata ancorei?

Sângele îmi năvăleşte de furíe în obraji. Ambele sentinele zac bete, la pământ....

Glasul meu sună strident. Privirile lor idioate mă fixează. Cei doi araucanezi nu m'au cunoscut niciodată în felul acesta. Reproşurile mele sunt îndreptăţite. Deşi meleagurile de aci nu sunt navigate, cu toate acestea am putea fi scufundaţi de orice vaporaş care transportă guano. Felinarele de poziţie nu erau aprínse. Cíne le stinsese? Când au golit Chubur şi cei doi índívizi lipsiţi de símţul datoriei, sticlele de rachiu?

— Cine a stins luminíle?

Dar Chubur, care este o ímagine a jalei, luptându-se cu stomacul lui în rebeliune, se repede la bastinaj. In curând se prăbuşeşte sdrobít. Imi aruncă o prívire implorătoare, faţa îi este cenuşie, iar sudoarea îi curge de sub feutrul uzat ce-l poartă pe cap. Pare un muribund, iar buzele lui vinete, tremuratul bărbiei şi clănţănítul oríbil al dinţilor, indică ceva mai mult decât un simplu abuz de alcool.

Il târăsc în cabină şi el, care n'a luat nícíodată medicamente, face cunoştínţă cu conţinutul dulapului sanitar al bordului. Celor lalţi doi nu le merge mai bíne, dar structura

lor de caî învînge moleşeala ínímeî. După două ore, nicí nu maî dorm, nící nu maí horcăìesc...

Chubur m'a asigurat că n'a băuț maị mult de jumătate sticlă, îar ceîlalți doí se jură pe toți sfinții, că nicí eî n'au băut atâta apă de foc încât să ajungă în starea asta. Erau sigurí că n'au stîns eî luminîle de poziție, îar somnul acela toropîtor i-a cuprins abea pe la jumătatea nopții.

Noi ceílalțî patru carí suntem în toată fírea, avem o mulțîme de treabă la bordul corăbíeí. Vântul bate tare, iar vasul aleargă cu patrusprezece nodurî pe oră.

Mă sprijin de cârmă, îar neîncrederea mea capătând din ce în ce mai mult forme mai concrete deveni bănuială.

— Chanaf! îl strigaì pe cel maì tânăr. Chanaf du-te jos în vas și cercetează fíecare colțîșor, măsoară și grosimea pereților de despărțîre, dacă nu este pe undeva vreo cameră secretă. Trebue să maí fie cineva, în afară de noî pe bord.

Statura svelță a luị Chanaf dispăru pe o deschízătură a punții. Pudelul străbate mirosînd punțea, se oprește în dreptul deschideriî și latră jos.

Sus pe vergí stau atârnațî ceilalțí doi marínarí ai mei, îar alte pânze se întînd în vânt. Corabia se apleacă, apa lasă o dâră spumegândă în urma vasului, îar curentul de aer îmi netezește fruntea încruntată.

Poată că bănuiala mea este cu toate acestea

nefondată, îmî spun éu.. Poate că whiskyu
este dîn calitatea aceea pe care gangsterií
oferă gâtlejurílor uscate ale yankeilor.

Predai după aceea cârma uríaşului Manik
şî în timp ce-mí íau micul dejun în cabina
mea de căpitan, stau şi mă gândesc la soarta
corăbíei acestea fără nume. Că a fost părăsită intenţionat de echipaj, este neîndoíos
Dece însă?

Prívirile mele sunt fixate asupra cronometrului de bord, impecabíl — o capo d'opera, care ticăie încetinel. Indică zilele, lunile şi fazele lunîí. Dedesupt, pe peretele lustruí atârnă barometrul.

Ceasul mai merge încă. Aceste instrumente de bord sunt în stare de funcţionare opt, paisprezece sau chiar treizeci de zile. Mă ridíc, íau cheia ceasului şî remontez arcul cronometrului cu cea mai mare atenţíe. Cheia se răsuceşte de cincisprezece ori. Când va fi fost remontat ultima dată? Câtă vreme poate rezista un câíne fără mâncare şí fără băutură? Când a părăsit echípajul bordul?

Mângâî capul pudelului, care a întrat înăuntru pe uşa deschisă şí s'a ghemuit pe genunchií meí.

Chanaf apare.

— Nimíc El Gento, îmî spune el. Nimic, nîci chiar şobolani..

La amiază stăteam alăturí de Chubur căruí i-au revenît puterile, la cârmă.

— Probabíl că am fost împinşi în timpu

noptíí mult spre vest, Chubur, îi spun eu. Nu se vede încă coasta.

Dădu din cap. Fața lui cu riduri, de sălbatec, tresare. Mușchii obrajilor se încordează și se destínd. Când face asemenea exercîții, Chubur gândește adânc.

— El Gento, îsbucnește el, eu nu legat noaptea cârma... eu jur... Mai este om la bord... e ascunși... O să vedem la noapte amândoí...

Până la lăsarea serii nu se întâmplă nimic. Corabia înainta repede. Dar coasta tot nu se vedea.

Orânduesc gărzile. Dela ora unsprezece preíau eu cârma, iar Chubur va sta de pază în față.

A sosit ora. In buzunarul haíneí mele de piele se află pistolul cu piedica trasă. Luna luminează, iar Pacîficul îmí dărueste o oră frumoasă ca un vís. Mă sprijin de cârmă, iar la picioarele mele stă pudelul. Un vapor trece prin drept ul nostru. Coloana de fum se răspândește în vânt, lumínile ne salută și dispar.

Imi amintesc de Cloy Cala cum a fost răpit de un glonte ucigaș... la noptile petrecute cu el în Pampas pe caii care galopau... la focurile de tabără când frigeam pulpe de cerb. la ochii îndrăzneți și poruncitorí ai lui

.. Mă apasă amintirea. Au trecut două săptămâni — atunci l'am îngropat, pe ultimul descendent al regilor araucanezí — pe el símplul. si cinstitul pescar vânător.

O ceață se lasă pe ochíi mei, îndreptați spre compas.

O oboseală grozavă îmi pune stăpânire pe mușchi și o forță căreia nu-i pot rezista mă doborî la pământ.

Când mă trezesc, văd obrazul luî Chanaf care stă plecat peste mine. Soarele este sus pe cer, íar eu mă símt grozav de slăbit.

Vreme de ore luptai cu senzația de amețeală, iar luí Chubur îi este la fel. După aceea adorm, mă trezesc la amiază, mă îmbrac și mă duc fără vlagă pe punte.

Chanaf îmi arată câînele care zace în umbra cabinei — cu botul căscat cu limba scoasă și gâfâind.

— Cârma iarăși a fost legată, îmi spune Chanaf. Câine e și el bolnav... luminile erau stínse.

Dădui numai din cap. Acuma știam: nu suntem sínguri pe bord. Se maî afla în afara noastră încă cineva, care se folosește de un gaz diabolic. Am fost narcotizați. Iar acela care a făcut-o, a îndreptat din nou corabia în timpul nopții spre nord vest.

Incotro? Pentru ce? Cine?

CAPITOLUL II
BARONUL SAJO HIRUTO

— Chubur, îi spusei arămiului meu prieten care sta pe sofaua din cabină și privea jalnic spre míne, Chubur trebue să fim viclení... Acela care ne-a narcotizat are anumite scopurí. Trebuie să punem mâna pe el...

Își bea ceaîul, mestecând fără poftă bucata

de friptură. Corabia este admirabil aprovizionată. Rezervorul de apă este pe jumătate umplut. Toate acestea ne ajung pentru luni de zile.

— Ce să facem, El Gento?

— Viclenie contra viclenie... In noaptea care vine, trebue ca gărzile şi cârmaciul, să se lase să cadă jos imediat ce simt gazul şi începutul ostenelii, aceasta înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Atunci vor vedea cine şi face de cap pe aici, dar nu se va mişca nimeni.

Chubur rânjii viclean:

— Şi noi o să fim acolo, El Gento...

— Bine... La ora unsprezece îi vom schimba noi doi.

Şi pudelul şi-a revenit. Cu toate acestea să în cabină, refuză mâncarea şi băutura. Noaptea aceasta a avut efecte mai rele asupra lui decât asupra noastră.

Un nou amurg se lasă peste Pacific. La apus, orizontul pare încendiat, într'un violet adânc. S'a lăsat noaptea.

Noi cei şapte care navigăm la bordul corăbiei fără nume spre o ţintă necunoscută, simţim febra produsă asupra nervilor de această aventură neobişnuită. Araucanezii mei s'au trezit din toropeala în care au trăit la Gallegos şi simt mirosul sângelui, ca şi cum ar pleca în Pampas la vânătoare de pume. Nările le vibrează, merg cu ochii pe jumătate închişi şi cu muşchii încordaţi.

De data aceasta, Chubur stă la ora unspre-

zece la cârmă, iar eu m'am întîns în faţă pe capacul mare al magaziei, fumez şi mă gândesc cu încordare la toate chestíunîle acestea obscure.

Petece de norí acoperă trecător cerul. Luna apare mată dín cauza perdelelor de nori.

Ce se va întâmpla?

Toată zíua am menţinut cursul nord vest şi numai acum spre seară, Chubur a cârmit spre nord est, spre a înşela pe acela... care va venî.

Vântul şuieră printre catarge şi vergi. O zăpuşală apăsătoare ne scoate sudoarea prin toţi porii, ne apasă pieptul şi ne face inimile să bată. In aceste trei zile din urmă trebue să ne fi îndreptat mult spre nord — cât de mult, este greu de apreciat. Pe latitudinea aceasta nu există nici un drum de vapoare. Tot timpul zilei n'am văzut măcar un vas.

Sunt singur. Nicí măcar câinele nu este întins alături de mine. Sărmanul de el — duce realmente o viaţă de câine.

La Vest se ridică un perete înalt de nori. O lumînă înţepătoare luci pe marginíle lui, iar trăznetele îşí arătară curând, liníile lor de foc. Un tunet adânc trecu peste ape, iar întunecímea înghiţî totul. Numaî crestele valurilor se apropiá ca niște dungi albe... trec pe alături... vin altele... un joc fără întrerupere.

Fugím din faţa furtunîi care se pierde cu încetul.

Şi iată — să tot fi fost miezul nopţii — simţii din nou ceaţa în faţa ochilor...

Prin urmare, totuşi!

Mă las să alunec depe capac, simulez e-forturi uriașe să mă ridic, mă plec pe o parte, îmî țìn respiraţîa şi rămân nemişcat. Dacă Chubur va juca teatru cu tot atâta talent în cazul acesta îl vom vedea curând pe individul care ne suflă gazul într'un fel oarecare în nas. E păcat însă că întunecimea aceasta nu te lasă să zăreşti prea mult.. Trag cu ochiul prin genele întredeschîse şi respìr cu băgare de seamă. Aud alunecatul unuî corp şi glasuri...

Imi mușc buzele...

Iluzìe? O femee?!

— Mai întâi pe el, Hìruto... Unde ai frânghîile?

— Oho! Frânghii?! Asta depăşeşte programul obişnuit.

Acelaş glas şoptí:

— El este ultimul, Hìruto. Am câştigat partìda...

Inţeleg imediat: In noaptea aceasta avem să trecem prin momente grele. Trebue prîn urmare să fim foarte aproape de ţintă.

O mână alunecă dealungul braţului meu, o alta vrea să mă întoarcă pe spate..

Dacă n'aş fi străbătut Pampasul alături de Cloy Cala, vreme de un an întreg, dacă n'aş fi stat în barcă luptând cu furtunile, atunci este probabil că nici pumnii mei n'ar fi devenit ca niște baroase.

Săriì în sus. Două strigăte, două lovìturî fulgerătoare, prima împotrìva unei bărbii omenești, cealaltă într'un piept moale — încă

două lovituri și două corpuri se prăbușiră pe punte.

— Chubur!

Vine...

Se pleacă.. Mă reped și eu și legai mâinile primului. Imi târăsc apoi victima în cabină...

— Chubur, înapoi la cârmă!

Corabia tremură, pânzele pocnesc, dar revin la normal. Eu îl duc și pe cel de al doilea înlăuntru, aprind lumîna și cercetez prizonierii.

Domnul Hirut~ este un japonez micuț și slab, îmbrăcat într'un costum albastru și pătat, de fochist, un individ mai în vârstă cu fața plină de riduri. Pe bărbie îi curge sânge, buza inferioară a devenit o prună vânătă peste care iese un dinte pe jumătate scos, ce abea mai atârnă de o fâșie de piele.

Apoi al doilea...

Dacă n'aș fi auzit glasul acela limpede și blând, atunci probabil că aș fi fost înșelat de chipul acesta uns cu funingine și ulei, sapca aceea murdară trasă adânc pe ceafă și haina de fochist, mai ales că și mâinile erau tot atât de negre.

Îi scot sapca de sub care zvâcnește un păr blond de femee cu bucle naturale, tăiat scurt: un admirabil cap tuns băețește.

Prietenii mei dela Gallegos m'au poreclit El Gento, schimonosind în felul lor cuvântul gentleman.

Imi amintii de datoriile mele de cavaler chiar și față de o inamică, o culc pe sofa și simt un fel de părere de rău că am lovito cu atâta putere.

Chubur apare atunci în uşă. Curìozitatea l-a făcut să lege cârma. Aruncă o privire japonezului şi o fixează uluit pe femeea blondă. După aceea dispare dìn nou, face un semn cu mâna care ar vrea să-mí arate ce socoate el în cazul acesta: două lovìturi bine plasate cu cuţitul.

Scurta vizită pe care mi-a făcut-o Chubur îmi amínti la tímp de ceilalţi cinci tovarăşi carí se aflau la proră şi cari fuseseră mai întâi narcotizaţi. Ei înghiţìseră în îngusta lor cabìnă prea mult gaz. Mă cuprinse teama. Constatai repede dacă legăturíle celor doi sunt în regulă şí alergai la proră unde găsii ceeace băniţam. Ii dusei unul câte unul sus şì deslegai frânghìile foarte strânse. Urişul Manîk a avut cel mai puţìn de suferit din cauza gazului. Işí reveni repede la aerul proaspăt, debordă o singură dată şí luă locul lui Chubur la cârmă.

Chubur aduse apă, săpun, un burete şi prosoape. Curăţí întâí faţa femeii. Ceeace se ivi de sub stratul de funìngine, grăsime şi praf, era un delicios chìp de fată...

Mă sprijinii de masă, privind trăsăturile acestea blânde şi în mìntea mea se ivi imaginea unei alteia, care mi-a fost cândva tovarăşă de joacă, şî care mi-a devenìt apoi tovarăşă în acel drum spre necunoscut, ce s'a terminat în golful Gallegos...

Era numai o asemuíre şi cu toate acestea m'a impresionat profund.

Fata deschise ochîi pe neaşteptate. Aruncă o prìvire uluîtă în jur, un geamăt îndurerat şì

un înceţ strigăt de frică, atunci când îşi dădu seama că pierduse partida.

— Cine eşti? întrebaí eu în engleză, limbă pe care o utîlizasem şi faţă de japonez. Probabil că glasul meu i-a părut prea prevenitor lui Chubur.

Râse aspru, iar în mâna lui luci lama lată a unui cuţit de vânătoare.

— Heî — cine eşti? strigă el ameninţător. Vorbeşti — sau!

Trăsăturile lui înfiorătoare o făcură pe blondă să îngălbenească mai mult. O tresărire îi fulgeră trupul. Privirile ei le căutau pe ale mele. Zâmbii puţin şí atunci ea spuse oftând adânc, dar foarte încet:

— Oh! Nu întrebaţi nimic domnul meu... Am fost constrânşi de împrejurări.

O svâcnitură dureroasă trecu peste obrăjorul ei.

— Aveţi dureri? mă plecaî asupra ei — în spatele meu Chubur bătea furios din picior.

— Da, dureri..., spuse ea stins.

— Unde?

Roşí şi închise ochîi.

Sub combinezonul albastru de fochist se bomba pieptul tânăr — şi ştîam unde lovisem — din nenorocire.

— Iartă-mă..., spusei eu. Nu puteam face altfel. Ochii aceştia minunaţi erau pentru mine un îndoit chin al amintirii.

— Iartă-mă... şî-î desfăcuí legăturíle rîdicând-o uşor.

In spatele meu, Chubur eşí furios afară trântind uşa.

Fata căută mâinile mele... Respiraţia ei îmi lovi obrajii, mirosul părului ei era ca un parfum de dor în jurul meu, pe când gândurile îmi erau la cealaltă.

Mă privi cu ochi mari, fixându-mă, iar glasul ei se ruga cu scâncet mişcător:

— Nu întreba nimic... a trebuit să procedăm în felul acesta... noi... noi...

Tăcu, iar privirile ei se îndreptară spre japonezul, ce sărise brusc în picioare.

— Hiruto! spuse ea poruncitor.

Ura rece din ochii micului şi vânjosului japonez dispăruse, iar statura lui sdrobită şi gata de atac, se prăbuşi pe un scaun.

Urmă o tăcere profundă, şi după câteva minute de linişte, în care timp am pus din nou stăpânire pe mine, spusei, lăsând de o parte orice atenţie delicată:

— Imi pare foarte rău miss, dar va trebui să vorbeşti. Situaţia aici, la bordul acestei corăbii, este de aşa natură, încât nu pot menaja nici chiar o femee. Atacurile dumneavoastră cu gaz de astă noapte, ca şi vicleanul vostru sistem de a îndrepta corabia în timpul nopţii spre nord-vest, cer o lămurire necondiţionată. Gândiţi-vă că eu sunt singurul alb la bord şi că tovarăşii mei sunt indieni pe jumătate sălbateci, din cel mai sudic colţ al republicei Chili, cari au un simţ al dreptăţii foarte primitiv...

Hiruto rosti atunci într'o engleză surprinzător de curgătoare, care aproape nu trăda nici un accent străin şi cu o politeţe desăvârşită:

— Ne vom înţelege, domnul meu. Nu încape nici o îndoială că ne-am purtat foarte puţin

plăcut cu dumneata şi cu prietenii dumitale.

Ii era evident greu să vorbească. Maxilarul inferior era, cu siguranţă atins serios.

— Există însă împrejurări, domnule, care sunt mai puternice ca noi înşine. Nu ne considera duşmani. Miss şi cu mine dorim să ne înţelegem cu dumneata...

Privi fata, şi mai înainte chiar ca eu să fi înţeles vîclenia, blonda mă ameninţă cu un mic pistol...

Chipul i se schimbase în mod bizar, liniile blânde fuseseră parcă şterse...

— Nu te mişca...! şopti ea repede. — Pe Dumnezeul meu — te împuşc. Nu te cruţ!

Japonezul îşi degajă cu o îndemânare uluitoare mâinile din legături. Scosese şi el un pistol, se furişă spre uşă, puse verига şi se întoarse spre mine.

— Domnul meu, s'a întors...

Pudelul care stătuse până atunci sfârşit în colţul lui întrerupse discuţia. Se ridicase şi se apropiă, scheunând încetişor şi dând prietenos din coadă, de sofa, se urcă dintr'o săritură în poalele fetii, îşi puse labele pe umerii ei şi-şi alătură capul, obrazului acesteia, scoţând cu acest prilej un mârâit ciudat.

Fata păru că uitase toate câte erau în jurul ei. Ochii i se umplură de lacrimi, îmbrăţişe câinele, îl strânse la piept, strigând:

— Ramses, Ramses, poate că l-au ucis pe Gorry al nostru.

Scâncetul ei se transformă într'un plâns

 nestăpânit.

Hiruto tuși încet, prevenitor, dar nu-i ajută nimic. Pistolul lui era îndreptat necontenit spre fruntea mea.

— Domnul meu, spuse el cu aceeaș politețe, sper realmente că vom ajunge la o înțelegere amabilă. Condițiile mele sunt cu totul acceptabile. Vă voi da dumneavoastră și prietenilor dumneavoastră cincizeci de mii de dolari în bancnote, dacă părăsiți imediat corabia, pe bordul bărcii mari cu motor. In caz că refuzați, mă văd constrâns spre marea mea părere de rău să vă împușc, iar oamenii mei cari se mai află încă jos ascunși printre balast, vor gaza pe ...aucanezii dumitale făcându-i inofensivi, după care-i vor arunca în mare. Nu sunt amator de asemenea măsuri violente, dar după cum v'am mai spus: miss... și cu mine suntem foarte grăbiți să ajungem la ținta noastră fără dumneata și oamenii dumitale. Fiecare oră este prețioasă pentru noi. Luați repede o hotărîre. Vă dau timp un minut, după care trag.

Trăsăturile lui îmi dovedeau că nu glumea și că viața mea este serios amenințată.

Incepu să numere încet fără să mă scape din ochi, iar în număratul lui șoptit se amesteca plânsul fetii și mârâitul prietenos al câinelui.

— ...treizeci și cinci... treizeci și șase...

Mă gândii...

Erau în joc vietile a șapte oameni. Eram dezarmat. pistolul îl aveam în haina de piele.

— ...cincizeci și unu... cincizeci și doi...

— ...cincizeci şi opt...

Mâna lui apucă mai strâns arma... Ochii I se strânseră şi mai mult...

— ...cincizeci şi nouă...

Deodată isvorî un fulger pe fereastra de sus care lumina cabina...

Cuţitul de vânătoare al lui Chubur nimeri încheetura mâinii japonezului, trecu prin carne, tăiă vinele. Lovitura porni, glontele se înfipse în perete şi o lovitură fulgerătoare de pumn, precedată de un asalt, îl trânti pe Hiruto pe birou... Un om se strecură pe fereastră, căzu elastic pe masă în faţa sofalei şi smulse feteì arma din mână.

Chubur holbă ochìi la míne:

— El Gento, tu prost... spuse el cu acea grosolănie simplă, pe care o avusese şi Cloy.

Il apucă după aceea pe japonez de ceafă, îi smulse cuţitul din rană şi-i întoarse în aşa fel mâna acestuia, încât sângele care ţâşnea ca 'dintr'un isvor, mânji peretele.

— Heì... tu... cum o cheamă pe mis, heì? Tu vorbeşte! Altfel moare!

Fata îl aruncă pe Ramses jos din poală şi se rugă tremurând:

— Domnul meu... domnul meu... mă numesc... eu... eu... nu pot spune nímíc — eu...

Glasul lui Hiruto interveni:

— Miss Ellen sunt de părere să încheem pace cu domniì... Tânăra domnişoară este Ellen Duncan, ìar eu personal sunt baronul Sajo Hiruto... Vă rog să-mi bandajaţí mâna ca să înceteze emoragia.

CAPITOLUL III

O INTORSĂTURĂ

Pentru Chubur, numírile acestea erau vorbe goale. Ce ştia el ce este aceea un baron? Rămase cu faţa încruntată. Nici nu pricepea ce înseamnă aceea ca un om să aîbă manierele politicoase chiar atunci când era îmbrăcat într'o haină de fochist murdară. Măsura lui pentru oameni era extrem de simplă. O femee, care ştia să tăbăcească pielea de căprioară aşa încât să fie moale ca cea mai fină stofă de lână şi care putea confecţiona din ea haine de vânătoare frumos împodobite, aceea avea oarecare valoare. Un bărbat care cădea depe cal, care nu trăgea bine şi care nu arunca cu cea mai mare precizie la douăzeci de metri cuţitul său de vânătoare, era pentru el un rablagit, o străbunică ramolită. Ii rânji în faţă lui Hiruto zicându-i:

— Hei tu.., cum îl chíamă pe vapor? Unde corabie? De unde corabie? Asta mai înseamnat...

Cu toate acestea, degetele sale strânseră mai tare braţul japonezului, aşa încât sângele care ţâşnea rítmic dín vine, se oprî.

Ellen Duncan îmí aruncă o prîvíre implorătoare.

— Chubur, ordonai eu, leagă-i braţul.

Prietenii mei dela Gallegos au procedura lor penală, suí generis. Chubur clătină capul:

— El Gento, dumneata față de ochí dela femee, este tot femee! mormăî el.

Când era de acord cu míne atunci îmi spunea tu. Dacă se îveau însă atitudini contrarii atuncí deveníam dumneata. Nu era prea ușor să te porți cu araucanezii aceștía líberi. Sub hainele lor de piele care míroseau a untură de pește și sânge, băteau inimí mândre. Nu erau diplomați, íar temperamentul lor îi făcea să treacă adesea măsura. Potul lor îi făcea să treacă adesea măsura. Posedau în afară de acestea, posibilitatea de a citi gândurile și símțămíntele celorlalți, calitate care este caracteristică multor popoare primitive. Aluzia luí la ímpresia bízară pe care mî-au făcut-o trăsăturile Ellenei Duncan ce se asemuia cu femeea pe care o íubisem, nuí scăpase. Símții că mă roșesc. Dădu altă tălmăcire acestui fapt și căută să schimbe discuția:

— El Gento să nu uíte că acești aproape că au omorât la noi! Bărbat acest va minte dacă sângele nu țâșnește ca ísvor ferbínte pe insula Welington. Bărbat întâi vorbește...

A fost o mare greșală a mea că am admis ca japonezul să-și facă declarația în prezența Ellenei Duncan. Dacă aș fi bănuit încă depe atunci toate câte ne așteptau, aș fi devenít mai neîncrezător. Mă ísbi însă felul grăbit în care îșî spuse Hiruto frazele, ceeace contrasta puternic cu línișstea sa de om de lume, ce o arătase până atunci.

— Míster El Gento, începu el fără nici o

 învítație, întâmplările noastre sunt de fapt

cât se poate de simple, deşi nu lipsesc momentele de aventură. Sunt proprietarul unui şantier naval la Yokohama. Prîetenul meu Harry Duncan m'a vizîtat acolo cu Ellen, fiica sa, şí cum corabía era tocmaí gata să plece la drum, am făcut o excursiune până la Honololu. Am fost purtaţi însă de furtună departe spre sud est; am văzut în cele din urmă o mîcă insulă şî ne-am reaprovizionat acolo cu apă de băut. Când mă aflam la bord síngur cu Ellen, ceílalţí au fost atacaţi de o bandă bíne înarmată de insularî carî au încercat să puíe mâna pe vas. Ellen şi cu míne am fugit cu corabia, am ajuns din nou în mijlocul furtunîí şí am fost împínşi acolo unde ne-aţí găsit. Ne-am ascuns în magazie şî... restul îl ştií şí dumneata...

Era dela sine înţeles că relatarea aceasta era departe de a mă mulţumi.

— Cine este Gorry? întrebaí eu.

— Fratele Ellenei, George...

— Care este numele corabíei?

— Sajo Maru...

— Dece aţî dístrus toate hârtiîle de bord şi dece aţi şters numele corăbieí de pretutíndení?

Hiruto surâse díscret...

— Ellen cu mîne am voit să abandonăm corabia, plecând cu una dîn bărcí. Doream ca în cazul în care ar fi fost descoperită, să nu se afle ce nenorocîre a avut dín clîpa prímei călătorii. In patría mea oamenîí sunt foarte superstiţioşí. Speram să ne putem salva cu

barca şí să punem după aceea pe ascuns să fie luată corabía de acolo.

Priveam ţintă chîpul luí malîţios şi inteligent. Avea o frunte înaltă colţuroasă, şí dacă-i analîzaî trăsăturíle, era ínevitabíl să nu-ţí facă împresía că japonezul acesta micuţ şí vânjos, era o forţă de acţiune remarcabilă.

Am simţit suficient de mult metodele judecătorílor de instrucţie pe propria mea píele. Chestiunile crímînale erau cu totul străine de meseria mea de ingîner. Acum, am devenit detectîv şi scormonii mai departe.

— Domnule baron, dacă índícaţiile dumneavoastră sunt exacte — dece nu aveţí pe faţă încredere în míne? Dece aţi utílízat gazele? De unde aveţi arma aceasta díabolică? Nu ia nîmení cu el aparate de gazare atunci când pleacă într'o călătorie de plăcere.

Hiruto se înclină uşor.

— Indoíelîle dumitale sunt explícabile, míster El Gento. Corabía fusese învadată de şobolani încă depe şantier. Avem nevoie de aparatele acestea împotriva şobolanilor.

De data aceasta era rândul meu să surâd:

— Şobolaníi nu sunt ucişí cu un gaz care de fapt nu face altceva decât să narcotizeze.

Se înclínă din nou:

— Buteliile de oţel au fost confundate din păcate înainte de plecare.

Avea o explicaţíe pentru orîce. Dar, — nu putea să-mi scape atât de uşor.

— Pudelul era pe jumătate mort de foame domnule baron. Dece nu i-aţí dat de mân-

ere? Câtă vreme a fost fixată corabía între insulă şi stânci?

— Ramses a refuzat să accepte alimentele. Era trist din cauza luì George Duncan care era stăpânul luî.

— Aşa? Curîos este însă faptul c'a primit tot ce i-am dat eu cu mâna mea. Minţi domnule baron!

Clătină supărat capul:

— Nu mint niciodată.. Reproşul dumitale este o insultă, míster El Gento. Intreab-o pe Ellen.. dealtfel: am stat patru zîle fixaţi pe stâncî...

Degeaba îşî mai strica gura. Ellen ştía acuma ce să răspundă. O privîì dar ea îl mângâia pe Ramses pe cap fără să se intereseze de míne.

— Voiaţí prín urmare să reveníţi cu corabia pe ínsula aceea mică, baroane? reîncep eu.

— Da. Am fi eşit la íveală dacă nu v'am fi socotit pîraţí de coastă. Mă íerţi, dar aspectul dumitale exterior face puţín împresia de sălbătăciune, mister El Gento.

— Bine.. cum de speraí însă să găseştí o însulă în largul Pacificului, ínsulă pe care ai descoperit-o întâmplător?

— Trebuia să încercăm cel puţin s'o facem.. Príetenií noştrí se află acolo, în puterea insularílor. Era o datoríe să încercăm a-i salva cu toată energia.

— Da.., asta cred, că ai energíe. Să mai pun întrebărí? Faţă de Hiruto se

chema să lupt cu arme egale. Mintea cu un sânge rece, curat asiatic. Ar ascunde şi mai departe adevăratele lucruri. Nu avea nici un sens să încerc să-l constrâng a recunoaşte adevărul. N'ar fi făcut aceste lucruri, chiar de am fi lăsat din nou ca sângele său să murdărească pereţii lustruiţi.

— Baroane, reluai, spusele dumitale sunt pline de contradicţii. Cu toate acestea par verosimile, căci n'ar avea nici un rost pentru dumneata să încerci să ne înşeli mai departe. Vă vom ajuta. Insula aceea trebue să fie însemnată pe o hartă marină oarecare, iar materialul de hărţi al corăbiei dumitale este admirabil, adăogai arătând spre dulapul cu hărţi.

— Chiar aşa, spune el, astăzi nu mai există insulă pe mare, care să nu fie însemnată pe hartă. Este precizată orice stâncă. Dar... insula de acolo dela vest nu este însemnată şi tocmai aici e partea cea mai curioasă. Nu sunt numai armator, ci marinar, mister El Gento. Precizez: insula aceea mică a fost absolut necunoscută până la noi.

— In cazul acesta nu poate să fie vorba decât de o insulă de origină vulcanică.

— Poate. Insula nu avea nici o vegetaţie, era numai o adunătură de stâncі, plante marine în putrefacţie şi peşti putrezi. Am găsit cu toate acestea un isvor de apă dulce.

— Vom lămuri ceva mai târziu toate amănuntele, intervenii eu. Vă voi bandaja acum...

 Prietenul Chubur avusese în ultima vreme

o atitudine indiferentă. Pe chipul lui de aramă era greu de citit ce gândea despre toate acestea. Indiferența lui aparentă mă ului. Când au adus dín farmacia corăbiei toate cele necesare și când Ellen Duncan se rídică și ea ajutându-mă cu multă îndemânare, dispăru fără să spuie un cuvânt dîn cabìnă. Atunci m'a cuprins o grìjă nedefinită, că araucanezii se vor revolta și-mî vor strica jocul.

Legarea arterelor îmi luă o jumătate de oră. Nu vorbírăm mult cu acest prilej. Baronul nu făcu nicî o grímasă deși nu s'a putut să lucrez fără să-î provoc dureri; Ellen abătută și stingherită, se retrase curând după aceea în cabina ei. Pe corabíe mai exístau încă patru cabine în afară de aceea a căpitanului și de camerele laterale. Toate aceste încăperi se aflau în suprastructura pupei. Cabinele aveau întrare separată. Baronul care purta brațul atârnat de gât veí să mă întovărășească pe bord. L'am sfătuit să se odihnească. Cabina luí era în fața aceleia a Ellenei.

Noaptea era pe sfârșite. Când mă urcai pe punte, Chubur se sprijinea de cârmă, cu o țigare în gură.

— Acuma noí o să dormím, El Gento... Chanaf la cârmă și Manîk cu carabina în față... asta e deajuns... Manik trage și nimerește.

Căscaî.

— Se vede că nu avem încredere. Unde sunt aparatele de gazare, Chubur?

— In față, unde doarme noi, El Gento. O

să le văd totdeauna... Noí nu ştíe încă de asta... Işí încruntă fruntea înaltă. — Asta o să fíe foarte bun dacă insulă exîstă, chiar şi insularí şî lupte...

Işí descoperî dínţíi de sus, ca şí cum ar fi presimţit încurcături mai grave. — Poate că insula chìar exîsta. Poate... Işi mângâìe dîn obîşnuinţă cicatrícea albastră — roşietícă, care îí mergea dela tâmplă până la bărble:

— Cicatrice ciupeşte. El Gento, míroase praf de puşcă. Zâmbia încântat. Se gândea poate la glontele care íra încrustat astfel obrazul în timp ce sta întins la pământ.

Chanaf puse mâna pe spiţele roţií, íar eu mă îndreptaj spre uşa care ducea la încăperile dela pupă. Cele patru cabine erau situate de a parte şi de alta a unuî coridor. Drept înaínte era o a cincea uşă, care era baîe şi toaletă. Până acuma dormísem în cabina căpítanuluî. Nu era însă complet curăţată de sângele lui Hiruto, aşa că am avut un bun pretext spre a mă muta alăturî de Ellen.

Intrasem foarte încet pe coridor şí am închís tot atât de încet uşa. Preşul de cocos era gros, iar cízmele mele, de marca Araucania dela Gallegos erau mai moí ca pantofiì de casă. Am stat locului şí am tras cu urechea. Neîncrederea în Ellen şi japonez era şi mai puternícă — numai prín faptul că baronul Hîruto mutase dintr'odată insula la apus. Cu toate acestea îndreptase regulat corabia în timpul nopţii spre nord vest. Noi

trebuîa prín urmare să găsim ínsula. Nu mă maí îndoiam de existenţa eî.

Ascultaí. La dreapta alături de mine era cabìna luî Hiruto. Urechea mea prinse un svon de glasuri. Imì lîpíi capul de peretele rece de lemn de mahon şi auziì câteva frânturi care nu aveau cu toate acestea níci o legătură. Japonezul vorbea foarte convingător cu Ellen Duncan. Părea însă că fata este de cu totul altă părere; îi auzíî plânsul, după care baronul strígă înfundat:

— Tatăl dumîtale ar murî maí degrabă decât să desvăluie aceste secrete.

Pauză...

După aceea Ellen — răguşită, strìdent, ca stăpânítă de o frícă chînuítoare:

— Fără El Gento şi araucanezí nu vom obţíne nîmîc noi doi. Şî Gorry este doar...

Glasul eí se făcu maî încet, înăbuşit de lacrimí. Ştiam suficient.

Intraî fără să fac sgomot. Cercetai cu cea maî mare luare amînte încăperea. Conţínea două paturí pliante şí mobilă agreabilă. In dulapul zidít în perete erau câteva costume bărbăteşti şi língerîe. Toaleta avea pe ea obiecte care sunt necesare unuí om civìlizat: tuburi, perii, cutîuţe, oglíndă de mână, aparat de ras. Fereastra care da spre tribord avea geamuri groase fîxate cu plumb, iar în partea de afară un grilaj delicat.

M'am trântit pe pat. Pe fereastră pătrundeau primele raze ale soarelui de dìmineaţă. Eram extenuat. In urma noastră se găseau zile

grele şi neliniştite şi poate că vîitorul avea să ne împuie trupurilor noastre eforturi şi mai mari. Voiam să adorm. Nu era însă decât acea somnolenţă în care şi cel mai mic sgomot face să vibreze nervii excitaţi. Sării în picioare. Alături, în cabina Ellenei, lătra Ramses care acuma mă uitase cu totul. Auzii glasul fetei care împuse tăcere câinelui. Se făcu din nou linişte.

Tresar din nou... privesc ţintă apariţia acea luminoasă şi încântătoare ce apăruse în uşa deschisă a cabinei.

Ellen era îmbrăcată într'o rochie de pânză albă, cu capul înfăşurat cu un şal brodat cu fir — doamna Ellen, copila aceleí lumi mari şi depărtate de care fugeam.

— Ah, iertaţi-mă, mister El Gento, nu ştiam că aţi...

Mă ridicai în picioare.

Nu bănuía dece o fixam ca pe o fantomă. De data aceasta se asemuia atât de surprinzător cu marea mea iubire, Gerda Arnstör, încă resimţii o durere arzătoare în piept. Rana aceea nu era prin urmare cu totul cicatrizată — cu toate lunile acelea sălbatece, nebune, duse în viaţa aventuroasă şi mereu schimbătoare alături de Cloy...

Dar Cloy era mort. Mai bine de el. Iar eu trăiam. Şi soarta îmí aducea din nou ironică, în calea mea, o femee, ale cărei fapte păreau tot atât de identice ca şi cele ale femeii murdare şi bătrâne, în dosul măştii căreía se ascunseseră trăsăturile fermecătoare ale

Totuşî — emoţia aceasta molatecă díspăru, iar Ellen Duncan nu mai fu pentru mine decât un semn de întrebare amenînţător, tovarăşa unui japonez pe care-l credeam în stare de orîce.

Imî cercetă jenată chípul. I-am spus numai:

— Ce căutaţí aîcî?

— Gorry locuia în cabina aceasta...

— Trebue să fi fost un frate foarte tandru, miss Ellen. In buzunarul unei dîn haînele sale era fotografía dumitale...

Obrajíi îî ardeau ca para focului. Dar privîrile ei nu se feriră de ale mele.

— Gorry... este logodnícul meu, mìster El Gento, declară ea încet. Baronul Hiruto n'avea nevoie să facă un secret din aceasta... A fost o prostie din partea lui. Numele intreg al luî Gorry, este lord George Kentvìlle, iar tatăl meu este lordul Duncan Sussex...

Imì trecui, ca şi cum aş fí fost dìstrat mâna peste ochi. Era o mişcare ce alunga o speranţă înşelătoare.

— Aş dori ca acestea să fíe sìngurele mîncíunì ale lui Hiruto, spusei gata de luptă. Poftìm, te rog, înăuntru miss Ellen... Imi vei spune adevărul sau...

Palíditatea ei accentuată îmi dădu un avertisment. In jurul gurii eî apărură trăsături aspre.

— Dela mine nu veì afla nìmic! Glasul eî tremura uşor. Fiî ìnteligent şi dă-mí ascultare.. Părăseste corabia cu barca mare.. Insula aceea

te va costa viaţa şi.., a costat realmente destul de mult sânge...

Ultimile cuvinte fură spuse într'o suflare... dar într'o suflare de ghiaţă, căci chipul Ellenei exprima o spaimă de neînchipuit.

După aceea închise uşa pe dín afară, iar eu mă găsii din nou singur.

CAP. IV

RAMURA VERDE

Chubur sta alături de patul meu şi mă scutura.

— Heì... El Gento, tu dormit destul... Vine furtuna... E nevoie de tine pe punte.

Prin urmare alunecasem cu toate acestea în ţara visurilor şi în lumea aceasta a irealului; avusesem o explicaţie cu Gerda: chipurile Ellenei şi Gerdei erau contopite într'unul singur.

Chubur repetă insistent:

— Vine furtună rea... japonez a pus să se dea jos pânze toate... el bun căpitan...

Săriì în sus şi mă clătinaì. Corabía înainta puternic. Auziì valurile care năvăleau pe punte, auziì cordagiile şuerând pe furtună şi catargele troznind disonant.

Urcaì. Cerul era ca smoala. Intunecimea te făcea să te crezi în toiul nopţii, şi cu toate acestea abia era amiaza.

Japonezul sta sprijinít de cârmă îmbrăcat într'o manta de ploaie. Chanaf alături de el, era cramponat de roată.

— Vezi de motor, îmi strigă strident Hiruto, dacă se opreşte atunci ne-am dus.

Aruncai o privire compasului, apoi una valurilor care se apropiau.

Îl dădui brutal de o parte pe japonez.

— Dece cârmeşti împotriva vântului? Nu-ţi convine vântul acesta de sud-est? Ne poate duce prea devreme la insulă?

Îi strigai toate aceseta în obrazul udat de ploaie. Era luminat de lampa compasului şi se schimonosise de furie neputincioasă.

— Marş în cabina dumitale! Imediat! Chubur, închide-l acolo. O să dovedim noi furtuna aceasta şi fără ajutorul lui.

Chubur îl împinse înainte ca pe un copil.

Iată momentul critic.. Să întorci vasul pe o furtună ca aceasta, era o manevră periculoasă. Dar reuşii. Corabia sbura acuma cu vântul spre nord-vest, iar repetata încercare a lui Hîruto de a ne ţine departe de insulă fusese contracarată timpuriu.

Uraganul slăbi spre ora patru. Corabia rezistase admirabil, iar soarele lucea acum cald şi plăcut peste vasul ce ne ducea spre marele mister.

Am dat ordin să se întindă câteva pânze, l-am trimis pe Chanaf cu un telescop sus în gabie şi am lăsat cârma pe seama uriaşului Manik. Ne aflam pe o vreme nu prea agitată, aveam vânt prielnic şi putem schimba în toată liniştea două cuvinte cu japonezul. Chubur mă însoţea. Descuie cabina lui Hiruto. Baronul sta întins pe pat, cabina era plină de fum de ţigare, iar Sajo Hiruto se bărbierise proaspăt între timp. Îşi pusese un costum de flanelă impecabil, cu ghete speciale de bord de culoare

deschisă, ciorapi de mătase, o cămaşe din acelaş material cu guler moale şi o cravată albastră cu un briliant. Se ridică politicos, se înclină şi arătă spre o măsuţă deschisă pe care stăteau înşirate teancuri de dolari.

— Cincizeci de mii..., îmi spuse el. Când părăsiţi corabia?

Cu o palmă aruncai sdrenţele acelea pe covorul pestriţ.

— După ce vom fi ajuns pe insulă, baroane, îi replicai aspru.

Dădu din umeri...

— Ce vârstă aveţi mister El Gento?

— Ce interesează? Treizeci şi doi...

— Eşti în cazul acesta prea tânăr spre a muri. Ia banii... Mai adaug încă zece mii...

I-am râs în nas.

— Incearcă odată şi un procedeu cinstit, baroane. Cu sistemul acesta nu ajungi departe.

Deveni mai serios:

— Cu cinstea ajungi în cazul acesta fie în cer, fie în iad. Iţi doresc numai binele...

Puterea lui începu să-mi dea de gândit.

— Să ne aşezăm baroane. Chubur adu din cabină harta pe care am pus-o de o parte.

Abea eşise afară araucanezul, când Kiruto îmi întinse mâna:

— Nu te cunosc. Trebue să fii însă mai mult decât un simplu aventurier. Te rog: primeşte banii aceştia. Îţi dau cuvântul meu de onoare că interesul meu este cu totul neegoist ca să te ţin departe de insulă.

Ii dădusem numai ezitând mâna pe care mi-o strânse cu putere...

— Sunt baronul Sajo Hiruto şi dacă aì fi în Japonia, oricare copìl ţi-ar spune: Hiruto este cel mai bogat om dìn Japonia. Nu sunt un aventurier şi te-am mìnţìt numai constrâns de împrejurări... Te conjur: părăseşte corabia!

Ochii luì priveau rugători pe ai mei.

Incepeam să ezìt. El îşi dădu seama repede:

— Ellen voia să te luăm ca aliat alături de noî.... Dacă ai fi fost sìngur, dacă n'ai fi avut pe indìenii aceştìa sălbateci cu dumneata, aş fi acceptat... Este însă cu neputinţă să încredinţez secretul acesta unor oameni atât de primitivì şi a căror lume de ìdeî e atât de restrânsă. In afară de aceasta un fapt categoric, mister El Gento... moartea ameninţă acolo în mai multe chipuri pe cei care vor cuteza să se apropie...

Imi strânse ìarăşi. Zâmbiì.

— Ultimele cuvinte nu ar fi trebuìt să mî le spui, baroane. Moartea nu mă sperie. Poate că mă atrage chiar, ìar în ceeace-ì priveşte pe prietenìi mei arămìi, sunt bărbaţi cari au, poate, o concepţie mai limpede despre onoare decât mulţi gentlemeni. Prin urmare — să încheiăm o alìanţă baroane... Căci — n'aş accepta niciodată să părăsesc corabia înaìnte de a o şti pe mìss Ellen în siguranţă — niciodată!

Dădu drumul mâìnìi mele şi respiră adânc. In jurul gurìi luî energice apăru o trăsătură melancolică... Murmură câteva cuvinte pe care nu le înţelesei şi se aşeză într'unul din micile scaune de răchită. Işi sprìjinî bărbia în vârful degetelor mâìnìi stângi şi păru că se gândeşte.

Chubur intră înăuntru cu harta.

O desfăcuì pe masă. Reprezenta o parte a O-

ceanului Pacific de sud-est, un pătrat care avea aproximativ, în colţul de nord-vest faimoasele insule Sala y Gomez şi San Felix, şi care se întîndea însă spre sud până la latitudinea 63. Prin urmare pe harta aceasta nu erau înscrise ca pământuri decât cele două insule şi o parte din arhipelagul Wellington.

Mai erau însemnate adâncimea mării, curenţii şi tot ceeace este necesar pe o hartă marină de primul rang.

După aprecierea mea, corabia se afla cu aproximaţie pe la centrul pătratului acela, prin urmare într'o regiune care nu fusese cercetată niciodată de vapoare — unde pe distanţe de mile nu exista nici un uscat.

Şi acî s'ar fi aflat «insula»!

Arătai spre hartă şi spusei:

— Baroane, vrei să vii până aci?

Nu ridică privirile. Rămase nemişcat.

— Aî putea tot atât de bine să cauţi un grăunte de nisip într'o dună, îşi dădu el cu părerea. Harta nu-ti va folosi la nimic... Iar dela mine nu vei afla nimic...

Uşa fu deschisă violent. Faţa strălucitoare a luî Chanaf făgăduia ceva...

— El Gento — o insulă verde cu plaja luminoasă! urlă el şi agită telescopul de alamă...

Baronul sări dintr'odată în picioare... se clătină... Chipul luî devenise cenuşiu... Buzele ì se svârcoleau lăsând să se vadă dinţii îmbrăcaţî în aur... Un gâfâit şuerător îi eşi din gât. Trecui prin faţa luî, mă repezii sus, smulsei telescopul din mâna luî Chanaf, întâi avui grije să pun

luneta la punct şi scrutai orizontul spre nord-vest...

Chanaf, care mai atârna încă pe vergî, strigă:

— Mai la apus, El Gento!

Dar nici acolo nu se vedea nimic altceva decât apa... Marea... nimic în afara întinderii fără sfârşit a Pacificului, aurită de soarele care era pe cale de a apune.

Pe ochii mei mă puteam bizui. Privirile îmi deveniseră agere în aerul limpede şi rar al Pampasului...

— Nimic! îi dădui lui Chubur telescopul şi strigai lui Chanaf: Te-ai înşelat... a fost poate o Fată Morgana... o iluzie optică...

Clătină capul...

— A fost o insulă. Telescop este bun... Ochi dela Chanaf şi mai buni... A fost insulă verde cu plaja luminoasă şi înaltă...

Menţinu cele spuse chiar şi după ce Chubur nu descoperi nimic. Se apropie, se înghesui în gabie şi căută... căută... Chipul îi deveni furios, iar blesteme îi treceau peste buze...

— Era insulă, se încăpăţână el... Exact acolo. Cu mult verde, El Gento.

Coborârăm deziluzionaţi. Pe punte, sprijinit de catargul mare, zâmbea enigmatic Hiruto.

— Ei? mă întrebă el.

Mă oprii în faţa lui:

— Îţi mulţumesc, domnule baron... Fără zâmbetul dumitale aş fi trecut cu vederea spusele lui Chanaf... Nu triumfa prea curând. Ce

drăcie mai este ascunsă în spatele întregii chestiuni, o voi afla-o eu... la noapte.

In trăsăturile sale se produse o schimbare fulgerătoare — își mușcă buza, iar privirea aceea plină de ură rece, care mă mai isbise odată, îmi desvălui și cele mai íntime gânduri ale sale.

— Legați-l Chubur!

Hìruto întinse mâinile:

— Da, legați-mă proștilor. Nu veți mai revedea soarele mâine în zorí.

Fu dus într'o cameră îngustă dela proră, iar araucanezii îl păzíră cu schimbul.

Când l-am dus într'acolo se auzi de a dupá un strigăt límpede, plín de teamă. Era al Ellneí... Mă îndreptaí spre ea, dar fata se întoarbrusc și se retrase în cabina eí.

Chubur mă găsi în cabínă plecat peste masa mare. Cercetai încăodată toate hărțile — zadarnic. Speram să descopăr undeva o hartă marină care fusese poate ascunsă — una pe care să fie totuși trecută însula. Aduseí apoi harta dîn cabína baronuluí și o studiai dín nou. Mă interesau indiciile de adâncime.

Chubur întrebă gânditor:

— El Gento, Chanaf spune să schimbe cursul maî la vest... El la cârmă, Manik la japonez...

Dăduí din cap. Ochií meí nu se deslípeau de pe un anumît punct al hărții... Nu era un punct, ci o împunsătură micuță, făcută poate cu un ac în hârtie și în pânza pe care era lipítă harta. Și acolo unde era această înțepătură, era

însemnată o adâncîme, culmea îngustă a unuí munte submarín..

Numaí treizeci de metri adâncime!!...

Chubur plecase dín nou. Mă trântii pe sofa.

Cum poţi face să dispară o insulă — la aceasta mă gândeam.

Citìsem cândva, un roman marin, despre un yacht de piraţí din apele chineze... un yacht cu motor, fără catarge şí al căruí căpîtan scăpase de orice urmăritor — fusese înconjurat de torpiloare — se ştía că nu este vorba de un submarin oarecare.. Dar piratul dispărea la timp ca înghiţít de valuri, până când fu dus la spânzurătoare príntr'o întâmplare: îşi masca micuţul său yacht în clipa pericolului cu o pânză uriaşe, care era pictată exact în culoarea apelor mării mai deschís şi mai închis. Şi toată lumea credea că cocoaşa aceea albastră-verzuíe este numai un val oarecare...

Se lucra oare şì aci cu aceleaşî mijloace? Se putea acoperi oare plaja unei insule aşa încât să se contopească cu orizontul?

Mă dusei pe punte şí mă aşezaí alături de Chubur la ancoră. Rídicaî luneta... Era încă zíuă... Maî trebuía să găsesc ceeace nu putea fi găsít: insula!

Chubur îmì spuse trăgând din ţigară:

— El Gento, corabía e acuma unde Chanaf văzut insula... aproape...: Nu-i nìmic aici!! Şi scuipă muştiucul în apă.

Imi veni o ídee.

— Adu repede sonda!

Alergaí la proră... Motorul stopă, iar corabîa abea de maí făcea patru noduri.

Sonda fu aruncată peste bord, tamburul se desfăşură sunând, nodurile albe ale funiei, care indîcau metrajul, díspărură clìpocind în apă...

Număraí...

— ...o sută::: două sute... trei sute...

Frânghia se întinse deodată...

Sonda ajunsese pe fund, se târa...

Câteva minute după aceea înfăşurarăm la loc funia sondeì, metru cu metru — până ce nu maí índică decât cincizecí de metrí.

Dín cincizecí rămaseră numai patruzecí, numai treízecí..

Ne aflam peste adâncime.

Trecurăm încet deasupra ei.

Funîa era întînsă gata să se rupă. Probabîl că sonda se prínsese de ceva...

După aceea... o svâcnitură şi atârnă din nou perpendicular. O aduserăm sus cu totul, íar pe cílíndrul de oţel, de un înel, era prinsă o ramură verde.

Chubur cercetă locul unde se rupsese creanga.

— Proaspăt, spuse el cu o figură încìudată. Chanaf a văzut bine... Insula a fost aici.. Insula scufundat... Astaí ştie El Gento: un cutremur de pământ — cutremur de mare — fundul se scufundă cu insula...

Priveam ţíntă apa verde.

Imi părea rău de Ellen...

Sărmana fată! Odată cu insula îi dispăruse şi logodnícul pentru totdeauna.

— Adu-l aicî pe baron, îi ordonaì luí Chubur. Istoria s'a terminat... Exista o insulă. Acuma nu maí exístă. Ne reîntoarcem la Gallegos. Japonezul şi miss Ellen n'au decât să plece cu şalupa la San Gallas.

Chubur dîspăru la proră.

Auzîî un scâncet în spatele meu... Mă întorseí. Ellen Duncan ţinea ramura verde în mână şî o strângea la píept. Lacrimíle îi curgeau. Alăturî de ea, pudelul o prîvea, mîşcând trist dín coadă. Nu găsíí cuvinte de mângâere. Iî întinsei numaí mâna, ìar chipul ei roşu încíns de razele soarelui care apunea îmî evocă aídoma o ímagine trecută: Gerda Arnstör.

Sprîntenul şî înteligentul Híruto fu dintr'o dată alăturì de noì. Ochíí lui întunecaţi o mângâîară pe Ellen. Glasul luí părea muzícă.

— Ellen, ştiu că cei pe cariî iubim maí sunt încă în viaţă... haí Ellen...

Lí cuprînse talía sveltă cu braţul şi o luă deoparte.

Chubur spuse díspreţuîtor:

— Şi asta minciună! Dacă era pe insulă, atuncí înnecaţí.

Corabîa întoarse puţín după aceea şí se îndreptă spre patrîe — spre patria mea dín golfuł Gallegos — paraginea cea maí sudică din Chilí.

CAPITOLUL V

BALASTUL

Chubur şî cu mine eram în cabina căpitanului. Pe masă se găseau resturile meseî de seară şí patru sticle de vin, pahare. Fumam, iar Chubur vorbea în stilul lui telegrafic uneori ininteligibil despre un cutremur la care a fost şi el de faţă pe când era copil, în arhipelagul Wellington. Insule de stânci au dispărut în prăpăstii fără fund şi numai fântâni slabe de aburí întovărăşiră opera destructivă a forţelor naturíi.

Unul dintre araucanezi intră purtând o cutie lunguiaţă de zínc care era parcă pudrată cu nisip.

Omul ne dădu raportul, iar noi îl ascultarăm uimiţí.

Pentru pudel fusese pusă la proră o cutíe pătraţă plină de nisip, astfel ca animalul să-şi facă acolo nevoile, ceeace de altfel se şi întâmpla cu regularitate. Nisípul acestei cutíí începuse să răspândească mirosuri neplăcute, deoarece un fusese schimbat de vreme îndelungată. Dădusem ordin să se puie nisip curat, din sacií cu balast. Araucanezul adusese prin urmare unul dín saciì aceia sus, despicându-l pur şi simplu. Când nisipul se scurse, se ivi din míjlocul sacului o cutíe de zinc.

Avea un capac frumos lucrat şi închís hermetic, precum şî un lacăt. Il deschísei şi găsíi

un aparat de radio cu cinci lămpi, bine împachetat în hârtie. Un aparat de cel mai recent model. Il găsíi exact la o oră după descoperîrea ramureî verzi, pe care o adusese sus sonda.

Chubur întrebă:

— Ce să fie asta?

Radíoul nu era cunoscut la Gallegos.

Coborâi în magazie. Araucanezul îmi arătă de unde a luat sacul.

Cuțitele noastre de vânătoare intrară în funcțiune. Saci din jur scuipară nisip. Unii conțineau numai nisip. Alții erau mai prețioși. In cele din urmă am adunat toate câte sunt necesare pentru instalarea unui post de radio pe o corabie, chiar și antenă, baterii uscate — totul. Instalai după aceea în cabină un mic post de emîsiune, în timp ce Chubur mă ajuta, iar camarazii cari nu erau de serviciu duceau sus, toate ceeace era ascuns până atunci în saci: carabine, pușți mitralîere, pistoale, muniții și o mitralieră.

Chubur și Chanaf întinseră sub conducerea mea antena între cele două catarge. Luna și stelele dădeau suficîentă lumină, iar Chanaf găsíi cârligele unde fuseseră atârnate izolatoarele de sticlă și antena însăși, mai înainte de a fi fost demontată de baron — bineînțeles când se afla pe stâncile depe insula Satanei.

Lucram cu febrilitate. Era exact ora unsprezece noaptea, când pentru a face legătura cu pământul aruncai peste bord un cablu izolat

de capătul căruìa am atârnat şase cutíi de conserve goale. Pusei în funcţiune cu oarecare emoţie în primul rând receptorul. Lămpile arˈdeau, iar vuetul din cască îmí dovedì că voi putea recepţiona. Manevrai condensatorul — un şuerat uşor... Manevrai şî celelalte manete şi auzíi deodată muzìcă...

Simţii că devin galben. Lumea mare se anunţa prin muzîca antrenantă a unei orchestre de jazz...

Chubur se plecă.. Recepţionarea era atât de puternìcă încât cabina se umplu de sunete agreabile.

Chubur mă scutură de umăr. Ochii îi ièşiseră dîn orbite.. şí tovarăşii arămiì stăteau cu gurile căscate.

— El Gento ce e asta?

Incercai să explic acestor oamenì pe jumătate sălbateci mìnunea modernă a radiofoniei. De bună seamă — ştîau ce e aceea un gramofon. Tot ceeace vedeau însă de data aceasta le păru misterios.

Căutai alte lungimi de undă. Şí când ajunsei pe lungimea de aproximativ treí sute de metrì. pe care se auzea un şuerat foarte puternic, prînsei ultimele cuvinete ale unuí speaker oarecare:

— ...atuncí anunţaţi-vă. Revenim la ora unsprezece şi cinciprezece minute.

Speakerul vorbise limba engleză, şi aceasta era foarte curios. Unde exìsta între Asía şi 'America de sud un post emiţător englez de asemenea forţă? Cel mai apropìat ar fi la Hongkong, judecai eu — şi unde este Hong-

kongul? O privire spre cronometrul de bord... Incă cincìsprezece minute până la unsprezece şi un sfert. Voì aştepta.

Chanaf îmi atrase atenţia că vrea să audă muzica vrăjită. Făcui un gest cu mâna... Mai târzìu. Infine, sosì momentul..

Un apel: cinci sunete ciudate ca dintr'o trompetă de copil, apoi:

— Allo aci e postul Ellerduc! Allo aici... Se repetă de trei ori..

— Neaţì auzit? Acì este totul în ordine. Veniţi pe treî sute. Trebue să fim prevăzători. Aşteptăm. Revenim la fiecare jumătate oră

Ce înseamnă toate astea?

Trebue să fie vorba de o staţie de emisiune, probabil pe coasta din Chili, care este cea mai apropiată de vasul nostru.

Tăcere.. Vuetul încetează. Postul Ellerduc amuţeşte.

Impinsei scaunul într'o parte şì puseî în funcţiune emiţătorul...

Dar şi eu sunt prevăzător. Cu apel de cinci ori «lung, lung, lung, lung, lung»! Apoi:

— Allo, aici corabia... V'am auzit. Vă rugăm daţi imediat indicaţiuni mai precise.

Imi puseî iar casca ca să ascult.

Nimic...

300 tace.

Transmiseî încă de treì ori aceleaş cuvinte. 300 continuă să tacă.

Incetul cu încetul încep să prìcep. Postul de emisìune cu numele ciudat de Ellerduc avea un anumit semn de recunoaştere cu aceìa cu care

vrea să intre în legătură, iar apelul meu de cinci ori lung, a fost greşit, aşa că însemnase un avertisment pentru Ellerduc. Ştiam că oamenii vor tăcea şi de acum înainte, căci au devenit neîncrezători.

Spre a face o bucurie araucanezilor mei revenii la muzica de jazz şi făcui legătura cu hautparleur-ul a cărui rezonanţă era surprinzătoare, iar muzica pătrunse până în cabinele apropiate. Hiruto se ivi deodată în uşa deschisă. Nu-l mai văzusem din clipa în care plecase consolând-o pe Ellen. Baronul era cenuşiu la faţă. Dinţii lui de aur luceau...

Mă dusei spre el, iar în mintea mea se făcu lumină..

Ellerduc ! !

Prostul de mine, cum de nu mi-am dat imediat seama de aceasta. Era numele Ellenei Duncan prescurtat!!

— Baroane, spusei şi în spatele meu erau patru băeţi arămii cu muşchi de oţel, trebue să-i fiu foarte recunoscător lui Ramses. Am pus acuma mâna pe aparate şi arme, iar ceilalţi sunt îi vom controla cu ajutorul unor ace lungi şi subţiri.

Pe fruntea lui înaltă şi inteligentă se iviră picături mari de sudoare.

— Ellerduc a lansat un apel, baronne!

Faţa i se schimonosi ca într'un spasm.

— Totul este în ordine acolo, adăogai eu...

Inchise pentru moment ochii. Apoi zâmbi...

— Ellerduc? Ce este asta?

Răbdarea mea avea o limită un capăt.

— Ştii prea bine, îi urlaî eu în orbaz...

Clătină capul.

— Imí pare rău... Mìster El Gento, n'aţi dorì să-mì explicaţi ce e...

Mă stăpânii.

— Baroane, ulcíorul nu merge de multe ori la apă... Prea bine, ínsula s'a scufundat, dar prietenii dumítale plutesc pe aici pe aproape, pe o ambarcaţiune care are şi post de radio... Au văzut combia, au recunoscut-o, dar sunt prudenţi... Apelul a fost atât de puternic, încât postul Ellerduc — strașnic nume — trebue să fie la abea zece mile depărtare. Voi găsi vasul acesta, baroane... Il vom căuta, vom navîga încrucişând spre nord-vest..

Chubur îi spuse lui Manik să menţie cursul vechiu..

Sajo Hiruto surâse... îşí şterse cu o batistă de mătase sudoarea de pe frunte, rídică umerii şi dădu să plece...

— Stai!!

Chanaf a şì pus mâna pe el.

Continuă să surâdă..

— Mister El Gento, mă pui să desleg enigme... Ellerduc? Ce să fie asta?

— Ia loc! Chanaf îl aşează forţat într'un colţ al sofalei. Inchiseì aparatul de radio! Muzìca ne deranja acuma.

— Baroane există mijloace de constrângere... Dacă nu-mi spui imediat care este apelul stabilit între dumneata şi Ellerduc, te legăm şi

aruncăm în mare. In jurul corabieí sunt cinci rechíni...

El clipî în lumina electrică pe care o răspândea lampa din plafon.

— Mă rog — ucídeţi-mă!

Indiferenţa şi hotărârea lui nu erau prefăcătorie. Sajo Hiruto era fiul acelui popor, pe care simţul onoarei îi duce până la acel hara-kiri, dureros şi înfiorător. Era inutil să-l amenínţ. Nu se prindea nimic. Prin minte îmi trecu momentan ídeea oribilă de a-l constrânge pe Híruto prin Ellen, frângându-i voinţa de oţel. Dar — la urma urmîi ce mă interesau pe míne secretele celor doi? Nimic! Ceeace mă făcea de data aceasta să mă amestec nechemat era numaî sângele meu de aventurier, dorinţa mea fierbinte de a trăi lucrurí care ies din banalitatea cotidiană.

— Baroane, dumneata şi míss Ellen nu veţí mai avea voie să părăsiţi cabinele dela pupă, hotărâi eu. Ferestrele vor fi acoperite cu scândurí bătute în cuie pe dinafară. Orice semnal pe care veţí încerca să-l faceţí în afară va primi hotărît drept răspuns un glonte.

Hiruto se înclină şi plecă. Chanaf preluă prima gardă în faţa uşii. Alţi doi araucanezi bătură în cuie ferestrele cabinelor. Auzíi răsunetul loviturilor de ciocan în timp ce supraveghiam dela cârmă manevra velelor. Corabia începu să încrucişeze, iar eu în cabina mea mă ocupai mai departe de postul de radio. Dar pe unda de 300 nu se mai auzea nimic. Prinsei alte posturi, printre cari şi pe cel al coloniei peni-

tenciare franceze Noua Caledonie, care în afara programului muzical şi al jurnalului mai transmise şi... cincisprezece mandate de arestare împotriva a nişte evadaţi. N'au decât să se bucure de libertatea lor mă gândii eu — şi puseì la încercare din nou aparatul pe lungimea de 300 metri.

Nimic.

Inchîsei apoí aparatul, luaì binoclul şì mă urcai sus în gabie. Chubur voî să vie şì el, dar refuzai. Voìam să fiu singur. Mîntea mì-era în febră, iar înima înfrigurată. Maì auzeam încă glasurile lumiì mari, vocile civilizaţiei — lumea aceea pe care eu o dispreţuìam. Şi cu toate acestea în inima mea se strecurase un dor straniu pe unduirea eterică...

Peste capul meu scânteează lumânările nesfârşitului şì străluceşte secera lucíe a lunii. S'ar părea că mama lună zâmbeşte ironică... Imi ştíe oare gândurile cele mai intime? Oare m'am săturat eu, El Gento, vânătorul din Pampas, piratul de coastă, crìminalul urmărit prîn mandat şi fost puşcăríaş, de vìaţa aceasta de autentică libertate?

Imì dusei fără nici un gând binoclul la ochi, înr marea semiobscură cu orizontul ei şters se apropie...

Vântul slab se pierdea tot maì mult. Velele erau destinse şi numaî elicea maì împíngea înainte corabia. Glasul luí Chubur sună strìdent iar ordînele luì îmi fură sufícìente. Puse să se strângă velele — straturi svelte se urcară ici şi colo. Privíi din nou prin binoclu...

Ştiam bine că această căutare a celuilalt vas, care a fost pe aicî prin apropiere şi străbătea poate în clipa aceasta undeva în depărtare valurile mării, era un joc de loterîe în care aveam numai cinci la sută sorţi de câştig. Am fost însă totdeauna un încăpăţanat şi... speram...

Vasul necunoscut se chema corabia noastră. Prin urmare, nu se va depărta şi ne va pândi şi — ne va ataca atunci când i se va ivi momentul favorabil. Căci, îmi spuneam, prietenii baronului trebue să-şî dea seama că acesta şi Ellen erau în puterea noastră. Nu vor lăsa nimic neîncercat spre a-í elibera şí spre a recucerî corabîa.

Garda mea sus aici nu era prin urmare chiar lipsită de scop. Poate că era indicat să ne pregătim din timp pentru apărare. Când Chubur veni alăturî de mine, iar binecunoscutul miros de untură de peşte, tutun şi sudoare mă înconjură, discutai cu el această importantă chestiune. Chubur înţelese repede.

— Tu deştept, El Gento... spuse el şi-şi mângăie cicatricea lungă. — dacă vas este poate vapor şi merge mai íute ca corabia, atunci mare pericol pentru noí... Tu merge mai bine pe punte şi pune tun şí carabina mare... (Se referea la mítralíeră şi la puşca mitralíeră). Noî contra oameni cu tun nu face nimic... Merge îmediat, El Gento.

Jos când ajunsei pe punte, Chanaf mă chemă imediat. Ellen voia să-mi vorbească urgent. Eram nehotărît. Poate că nu era inteli-

gent dín partea mea să-i desvăluî câţ de mare îi era înfluenţa asupră-mi. Avea putere asupra mea — o simţeam prea bine — căci în ea a renăscut pentru mîne Gerda Arnstör, pe care am iubit-o mai presus de toate şi care făcea parte dintre puţinii oameni pe carí nu î-am uítat: întâî frumoasa şî vesela mea mamă cu sângele ei berlînez, care s'a stíns cu încetul în patria mea nordică, — câinele pe care l-am avut pe vremea cât am fost student şi care a fost pentru mine ca un om, apoî Gerda Arnstör şî în cele dín urmă Cloy Cala, nepotul de regí cu vîgoare europeană în vine, om al Pampasului liber, al canalelor vâjâínde şi al curentuluî sălbatec.

Oare acuma să pătrundă şí Ellen Duncan în víaţa mea şî să facă mai puternic dorul după o altă exístenţă, aceea căreîa i-am întors cu atâta dîspreţ spatele? Ce vrea? Fără îndoială că Hiruto i-a povestît. Vrea oare să aibe confirmarea dín gura mea, că totul este în ordine aşa cum a anunţat postul Ellerduc? La urma urmiî îi voi face această plăcere.

Cercetaı întâi ferestrele care erau bătute în cuìe. Păturile fuseseră scoase din cazarma corăbiei... Chanaf pusese să fie bătute în cuie câte două peste fiecare fereastră. Se bolteau spre afară şi sub ele se recunoştea uşor grilajul de fier.

O găsii pe Ellen jos în cabina eì pe un fotoliu. Purta o rochie de dimineaţă din dantelă — foarte rafínată..! Femeîle rămân totuşi femei. Drăcuşorii cochetăriei râníau

de sub tivul rochieì. Şi totuşi — ce ar fi femeile fără slăbíciûníle noastre? Tipul modern care se preface blazat, şî care cu toaîte acestea cedează de două orí maî uşor, este mai ipocrit.

Imi întinse mâna, ìar lumina limpede a cabînei, lampa dîn plafon, depe pereţí şi depe masă, făceau ca unghiile ei să luceească roz, arătând frumuseţea uneî mâínî înguste.

— Ia loc, te rog, domnule Abelsen, îmî spuse ea prietenoasă...

— Abelsen?!

O privîi drept în ochiì serioşi, iar ei se feriră de mine.

— Abelsen?

O privesc drept în ochîì serioşí, iar ea şi-ì fereşte de mîne.

— Da, Hiruto susţîne că dumneata aí fi înginerul Olaf Karl Abelsen.. Chîar dacă porţí acuma barbişon, trăsăturile dumîtale nu pot fi mascate dintr'odată. Hîruto are ziare în cabina luí.

— Aşa.. aşa... — şî în ziare este poate un nou mandat de arestare publicat odată cu fotografía? Aş dorî să vă scutesc de prezenţa unuí ucîgaş, míss Duncan.

— Rămâi! ea se rîdìcă în picioare, íar în genele ei lungi carî dădeau ceva melancolic privírîlor, luciră lacrimí. Glasul eî tremură atuncî când spuse:

— Dumneata nu poţí fi un ucigaş.. Nu dau doî banî pe afirmaţiíle oficialítăţii. Urăsc pe funcţionarii rígízî şí căpăţănoşî, cari susţîn

că sprijină dreptatea, dar cari prin actele lor sunt ei însăşi ilegali. Crede-mă míster Abelsen, în urma mea este multă durere... Dacă n'ar fi Híruto aş fi şi mai nenorocită. Este prietenul tatăluí meu. Nu ştiu dacă aí avut vreodată un príeten adevărat, ca să preţueştí la justa luí valoare acest cuvânt.

Pudelul, Ramses, s'a ridícat şí şi-a pus botul pe mâna mea. Il scărpínai în cap şí răspunseí:

— Am avut doí prietenî — un câíne, care a murit pentru mine şí pe un índian numit Cloy Cala, care a fost un adevărat bărbat.

Dădu încet dín cap..

— Atuncí mă veí înţelege că Hiruto trebue să míntă... Nu-şí trădează nímenî príetenii.

Şî în tímp ce îmí întinse dín nou mâna, adăogă:

— Este adevărat că Ellerduc a chemat şi că acolo totul este ĭarăşî în ordine?

— Da...

Respiră maí grăbit. O roşeală adâncă îí trecu peste faţă:

— Mulţumesc luí Dumnezeu, murmură ea. Nesiguranţa aceasta a fost terîbilă. Míster Abelsen...

— Vă rog— El Gento! o corectaî eu...

— Da, sună chiar mai bìne... Prîn urmare, El Gento, cauţî acum vasul?

— Poate că nu-l vom mai găsî niciodată...

Ií cercetaí trăsăturíle, dar chípul ei trăda numaí o gândire íntensă.

— Şi — dacă-l veţí găsî? spuse ea ezitând.

— Voí aştepta... dacă va deschide ostilităţile, atuncî îl voí captura.

Işî plecă puţin capul şí spuse ca pentru sine:

— Dacă aş fî fost cel puţin şî eu de faţă atuncí când aí prîns postul. Mai sunt multe lucruri neclare. Exîstă două posibilităţi, iar una dîntre ele este ameninţătoare...

— Numaí una síngură, mîss?

Tresărí.

— Ce am spus? Uită te rog cuvîntele mele... Duc greu povara tuturor acestor lucruri. Dar iubirea învinge multe, este un îsvor de energíe. Am fost o fetiţă răsfăţată, am fost până acuma doí aní tot atât de superficială ca acele tinere doamne, pentru care banul nu joacă nîci un rol. Gorrv spunea totdeauna că sunt delicîos de superficíală. Dar azi?

Prívirea eî adâncă se oprî asupra mea.

— Astăzí, mîster El Gento, surâd în faţa aceluî trecut, deoarece era lipsít de adevăratele valorî. Astăzî mí-am dat seama că noí oamenii acestor vremuri suntem maî găunoşi şi maí jalnicí decât orícând altă dată. Am dîstrus pe bună dreptate îdealurile ca pe nişte idolí rídícolî, dar am făurít în noi un nou idol, unîc: egoismul fără măsură. Aceasta este trăsătura fundamentală a vremurílor noastre. Feríce de acela care este constrâns să-şî pună în joc víaţa, fără nící o urmă de egoism, pentru ceva mare. De bună voíe n'o face nímeni. Dîn beţía de sânge a războîuluî mondial nu au eşít decât nişte laşi egoiştí. Ne

jucăm cu cuvínte înşelătoare — asta este totul. Dolarul conduce lumea. America, fiind creditorul lumíi întregi dispune şí de Anglía....

— Scuză-mă miss, dar política pentru míne este la fel ca un calendar pentru o mâţă.

Trăseî cu urechea afară. Glasul de tunet al lui Chubur mă forţă să-mî ìau repede valea.

Ellen îmi întínse mâínile:

— Poate că vom deveni prietenî, El Gento...

Când sosí pe punte. Chubur tocmai ducea pîese dîn mítralíera grea în cabína luminată

— Vasul, El Gento! Şî tu flecăreşti cu o femee!

Mă duseî repede într'acolo unde araucanezíí şedeau grămadă pe punte.

Bínoclul îmî apropíe ímagínea unuî yacht alb, cu coş gros şî strâmb.

Femeile sunt un balast.. Pîerdusem zece minute preţioase.

CAP. VI

SEMNALUL

Yachtul se îndrepta exact spre noî. Nu era yacht de lux. Vapoare atât de svelte, rapíde şí frumoase obíşnuesc să întrebuinţeze în coloníile mărîlor sudice, funcţionarîí superiorí. Dístanţa între noi era de aproxímatív opt sute de metrî, dar scădea văzând cu ochíí deşî Chubur fusese sufícient de prevăzător spre a întoarce şí a fugí ímediat. Pluteam exact spre nord.

Alergaí înapoí în cabină. Puşca mîtralieră avea o lafetă. Trebuia să pun numai mecanismul la punct. Uriaşul Maník duse la pupă lăzile cu muniţiuní şí lafeta. Montaî, repede mitraliera, întroduseî banda cu cartuşe şî trăseí prímele focurî de probă... în gol.

Chubur care era la cârmă scoase un prelung şi strident strìgăt de vânătoare al Pampasuluî. Răspunsul venî de peste bord: o grindină de gloanţe... Corabía era de fer, íar bastíngajul tot dîn acelaş metal era înalt şí gros. Chubur îşî şterse sângele depe vârful nasuluí. Bucăţica de píele nu-l durea, dar ţigara lui proaspătă fusese dístrusă. In afară de Chubur, s'a maî ales cu o sgârietură încă unul dintre prîetenií mei. Ce are a face? Dacă ceî depe yacht n'aveau decât carabíne, atunci se vor retrage peste puţín cu constatărí dezagreabîle.

Il trímisei pe Chanaf care părăsíse postul său de gardían cu dela sîne putere înapoi, la ceí doî prizonierî. Să stea culcaţî dacă vor să se fereascâ. Să nu stea în pícioare. Fram îngrijorat dîn prîcína Elleneî. Gloanţele pătrunseseră şi în cabíne. Chanaf revenî îmedíat alăturî de míne şî mă liníştí. Baronul era alături de Ellen. Şedeau calmí pe niște canapele şî fumau.

Mítraliera cu cordonul pus tăcea încă. Maí aşteptam. Ceva mă împîedica să acopăr yachtul cu gloanţe. Numaí aruncaneziì trăgeau dîn când în când. Adversarií din faţa noastră făceau şí eí economîe de muniţiuni. Dis-

tanţa dintre cele două nave se redusese la cinci sute de metri.

Nasul lui Chubur pícă. Petele roşíi cad pe compas. Dacă vrea să-l vadă pe duşman, Chubur trebue să întoarcă capul. Privea numai drept înaínte, iar Manîk trebuí să-î dea încă o ţigare. Ii spusei zadarnic să se plece. Şedea cu tot spatele luí larg spre adversar, iar mâinile luî ímense şí arămií se jucau cu spîţele cârmìi, ale căror legături de aramă luceau sub lumina lunií. Orî de câte orî trecea pe lângă capul lui una dîn vìespile de plumb, scotea strîgătul de vânătoare sălbatec al pampasului.

Ceí dín faţă se apropiau mereu. Navigau fără lumîni.

Ingenunchíaî alăturî de ancora dela pupă, care sprijinea cotul meu drept. Mâna îmî este pe trăgaciu. Obrajíi îmî ardeau de nervozitate. Intre noí şî yacht apa era fulgerată încoace şi în colo de rechinì cari luceau mat. Meduze urìaşe dădeau îluzia lunii care călătoreşte pe ape şí simultan se înăltă un stol de peşti sburătorí, fugînd de un rechin al adâncurílor, săgetând peste ape întocmaí unor rândunicî stranii — recăzură apoi în vechiul element, în care duceau lupta pentru víaţă. 'Aerul era plăcut ca într'o caldă seară de August în oraşul meu natal Goteborg. Totul dîn jurul nostru părea să amínteascâ pacea. Dar víespîle de plumb carî şuerau, spulberară liniştea nopţii tropícale.

Deodată se auzîră depe yacht detunăturí

sălbatece... Lumína făcută la gura ţevilor de carabînî ce se descarcă apăru pretutîndeni dealungul bordului... Şi eí şedeau îngenunchîaţi în spatele bastingajului, însă mulţimea gloanţelor pe care le va scuípa mîtralíera mea îi va decîma cu sígurantă, acum când eram numai la două sute de metrí.

Ezîtam. N'aveam nîcí o pîerdere... Trasei cu coada ochíului spre Chubur. Fuma şi prívea drept înaînte. Chanaf spuse dispreţuitor că cei din fata noastră trebue să fie niste ochitori mediocri.

Cu toate acestea maí aveam tîmp...

Tintîi... şî trăseì... Trăsei în prímul rând asupra punţîí şi a sculpturîí care ornează prora yachtuluì — mi se pare o femee goală...

Gloanţele ţâşníră — prîmul cordon se goli... Chanaf mi-l întinse pe cel de al doìlea si apropie lada. Yachtul se întoarse însă deodată, oferínd vederîi întregul flanc, şî cotí în arc scurt...

Chubur îmi strigă furios:

— El Cento, vapor fuge...

— Da, fuge...

Işî dăduseră seamă că-í maî bíne să se ferească de noi...

Mitraliera tăcăne, — pe puntea vasului inamic nu mai este nimenî.

Zorii turburi care apar departe spre sud au înghiţit yachtul. Nu-l maì pot găsî nici chiar cu binoclul.

Aceasta n'a fost o víctorîe, nicî măcar o luptă, cí numaí preludiul...

Căci vocea stridentă a lui Chubur ne ridică bicìuìţî în sus, ne face să ne întoarcem capetele spre nord...

— Insula! urlă Chubur şì ţigara îi scăpă din gură. Insula, El Gento! Insula!

Privim pe jumătate întorşî spre apus...

Pe suprafaţa lucìe a mării se vede un pământ cenuşiu, pe care cresc tufişuri, pomi mici, palmieri de cocos..

Ceeace n'a fost nicì măcar o luptă ne-a făcut să găsim insula, pe care o credeam scufundată.

Chanaf dansa în faţa mea ca un nebun...

Aproape că-şi pierduse glasul de emoţie:

— Insula... asta insula... precis insula, El Gento!

Privirìle mele se întoarseră involuntar spre ferestrele cabinelor.

Şi — dintre păturile despicate se ivi o mână albă — o rachetă luminoasă ţâşni în sus răspândind cu şuer o dâră verde.

Mai înaìnte ca eu să fi putut să-l împiedic, Manik trase...

Un strigăt uşor se auzi din interior...

Mă repezìi înăuntru... Sub fereastră se afla Ellen, îar paloarea mortală a feţii ei, scheunatul câìnelui şi privirile întunecate ale lui Hiruto mă făcură să mă clatin pe pìcioare.

Hìruto o ridică şi o duse pe pat...

— Pleacă, spuse el rece... O voi pansa eu. E o rană în plămân...

Nu-mi mai dădui seama ce vorbesc...

— Insula bâlbâesc eu, a reapărut...

— A reapărut? Nicî nu fusese scufundată... A fost acoperită numai cu ceață artificială... Acesta este tot secretul. Du-te de-mi adu farmacia.

Trimisei înăuntru pe Chanaf cu cutia, iar eu personal adusei un ligheon și apă...

Hiruto ne dădu afară.

— Dacă moare ea, veți muri și voi, ne spuse el cu liniște înfiorătoare.

Mă sprijinii de roata ancorei, iar în fața mea mica insulă se șterse contopindu-se cu un chip palid...

Chubur întrebă:

— Miss o să moară?

Aș fi în stare să-l apuc de gât pentru cuvintele acestea. Lui Chubur trebue să-i treci însă foarte multe cu vederea. Nici Manik, care a tras focul fatal nu primi nici un reproș din gura mea.

Chubur întrebă tot atât de realist:

— Hei... dece făcut signal, El Gento?

— Dacă as ști!

Imi revenii încetul cu încetul. Il trimisei pe Chubur alături de Chanaf la cârmă. Intenționam să înconjurăm odată insula. Intre timp se va crăpa de zi și atunci vom putea stabili dacă este apărată.

Corabia plutea la o sută de metri în jurul insulei. Văzui cu binoclul două turnuri de lemn — nu pot fi altceva decât antene de radio. Văzui stânci de culoare deschisă între tufișuri. Putui aprecia peste puțin din ochi, mărimea insulei, care avea aproximativ forma unui patrulater

neregulat. Latura cea mai lungă dela nord la sud avea aproximativ patru sute de metri, iar lăţimea cea mai mare dela est la vest, era de circa şase sute. Malurile pe alocurì erau cam abrupte, iar în partea nordică unde am ajuns acuma, văzui nu mic golf care ìntra adânc în uscat.

Ceeace mă mîră era coloritul bizar de deschîs al stâncilor. Nicî plaja nu arăta urme de nîsip, ci numaì întînderi din aceeaş piatră...

Chubur arătă golful care era proteguit de un şir de stânci, întocmai ca de un dig.

— Ancorăm acolo, El Gento... Maî târziu, când o să fie ziuă...

Noaptea era pe sfârşite, zorile începură să răspândească lumînă. Stelele se stinseră. Seara lunii era mai puţìn lucitoare. Văd întreaga ìnsulă — pomi sunt numai pe mal, iar în ìnterior stâncì... nici o casă, nìci un acoperiş, nicî o fiinţă... — numai cele două antene de lemn, între care se leagănă încet o antenă dintr'un sìngur fir.

Araucanezîi mei s'au urcat ca şi mine pe catarg. Chubur este sus în gabie. Schimbăm ìntre noì impresiile asupra insuleî. Nu prea avem multe de spus, dacă se face abstracţie de pietrele acelea de culoare deschîsă. Stânci de acest fel n'am maî văzut nicăerì, şi cunosc aproape întreaga lume, am stat pretutìndeni în slujba tehnicei, mi-am iubit maî presus de orice meseria mea de ingìner şi am fost totdeauna omul care a pus înaintea teoriei experìenţa pratică.

Când am ajuns astfel pentru a doua oară în

fața golfului nordic, soarele se rìdica deasupra orizontuluî înceţoşat, iar primele raze ţâşneaŭ peste mare.

Glasul obişnuìt să dea porunci al baronuluì Hiruto, strigă:

— Aş dorí să stau o clipă de vorbă cu dumneata, mister El Gento. Rana Ellenei este din fericìre foarte uşoară.

Ii mulţumii pentru pronunţarea acestor vorbe liniştìtoare. Povara sufletească dispăru şì îi întìnseî vesel mâna în care puse numai vârful degetelor luì, deoarece restul este bandajat.

Nu i se cunoştea pe faţă că a veghеat toată noaptea. Costumul lui e împecabil, chipul inteligent şi roz şi acest glas care este permanent stăpânìt, trădează pe omul de rang. Ochii luì micî şi negri cercetează trăsăturile mele după care prìvirìle lui alunecară deasupra insulei Imí face împresia că în adâncul acestor ochi citesc un vag surâs.

— Glontele, îmi spune el, a trecut uşor prìn aproapierea coastelor şi s'a oprit sub piele. L-am scos.

Işi ridică mâna stângă şi o deschìde. In palmă se află un cartuş de nichel, aproape nedeformat. Canelurile ţevii sunt uşor încrustate pe el, ca niştе sgârìeturi late şî circulare.

— Acesta este glontele.

Mulţumes luî Dumnezeu că e numai atât, îl iau şi-l privesc; mă schimb la faţă că gândul, că această bucăţîcă de plumb ar fi putut stìnge o viaţă tânără.

— Ellen nu este supărată pe dumneata, spuse Hiruto, a actìonat impotrìva ordinului du-

mitale categoric. Yachtul nu te va mai supăra.

— In urma racheteî? întrebaí repede.

Tăcu, făcând obişnuita sa mişcare din umerì.

— Veţi debarca aicí? vorbì el deodată.

— Asta este insula? întreb eu încordat.

— Da — insula care fusese acoperită cu ceaţă — în orice caz.

— Dar ramura aceea verde pe care am scos-o agăţată de sondă?

— Vreun tufiş, vreun pom care va fi căzut în apă..

Aş maí avea multe de întrebat. Hiruto mi-a luat-o înainte:

— Mister El Gento, îmi pare foarte rău că nu pot da mai multe explicaţii în chestiunea insulei şî a yachtuluì. Am venit la dumneata în urma dorinţeí Ellenei In cazul când vreţi să rămâneţi aici pe insulă vreme de câteva zile, vă rogă să aşteptaţí până ce ea se va întrema, locuínd într'un cort pe care-l vom construî pe insulă, între tufişuri. Aerul proaspăt îi va face bine. Locul îl voi stabilì eu.

Cererea aceasta nu era suspectă. Suspectă era în schimb intenţia inteligent mascată a luí Hìruto, ca să rămânem o vreme pe insulă — pe aceeaş insulă de care a încercat până acuma să ne ţie departe cu toate mijloacele.

Işí dădu fără îndoială seama de neîncrederea mea. Spuse indiferent:

— Natural că nu vreau să influenţez în niciun fel hotărîrile dumìtale. Ne este tot atât de indiferent dacă ne veţi conduce pe míne şi pe Ellen la Valdivia.

De data aceasta mînţea din nou. Cu siguranţă că nu i-ar fi fost de loc plăcut dacă am fi pornít de îndată.

— Mă voi gândi, baroane. Insula aceasta oferă foarte puţin.. Ce să facem, aici, vreme de zile îndelungate?! Pe de altă parte, nu doresc s'o expun pe míss Ellen incidentelor de neprevăzut ale unei călătorii pe mare, atâta vreme cât nu şi-a recuperat toate forţele. După cum am spus — voi lua o hotărîre în cursul zilei de azí...

— Foarte amabil. Se inclină şí plecă.

Am pus glontele în buzunar. Mă bucuram că voi avea această amíntire.

Corabia fu dusă fără greutate în golf, şi ancorată într'un loc abrupt, care părea un díg natural.

După aceea începură nenumăratele surprize.

CAPITOLUL VII

INSULA

Surprizele au început, de fapt, chiar în clipa în care am ancorat corabia în golf şi am putut constata că întreaga insulă nu era altceva nímic, decât o uriaşă piatră-ponce.

Produsul acesta vulcanic este numit în mod greşit «píatră ponce». Este vorba de un produs spumos al rocelor vulcanice. Golurile ermetic închise ale pietrei ponce, sunt maí grele decât massa poroasă a roceí, aşa încât este general cunoscut că această piatră poate plutí.

Conglomeratul acesta de piatră-ponce fusese creiat de un capriciu bizar al naturii. Numai erupţiuni vulcanice formídabile ar fi putut să făurească în cuptorul lor o piatră atât de uriaşe.

Malurile acestea de un cenuşiu deschis, care băteau uşor în argintiu, erau o minune a naturíi. Fără îndoială că erupţiunile vulcanice din Java, din Japonia şi din insulele Sonde au produs uneori pietre ponce de câţiva metri lăţime. Blocurile acestea sunt întrebuinţate mai ales în insulele Sonde la construcţia caselor, deoarece este vorba de o piatră care poate fi uşor lucrată.

Am fost primul care sării pe uscat. Nu fără să fi luat măsurí de precauţie. Doi dintre noi erau, pentru eventualitate, gata să tragă, lângă mitralieră. Totul părea inutil. N'am fost turburaţi de nimeni, nici chiar de păsările marine. Şi această lipsă totală de fiinţe sburătoare mi-au dat de gândit. Insula aceasta micuţă ar fi fost un loc ideal pentru cuibare. Malurile accidentate ofereau nenumărate locuri potrivite acestui scop. N'am văzut nici un singur cuib. Pescăruşi şi albatroşi roteau deasupra insulei, dar nu se lăsau decât pentru câteva minute pe stâncile ascuţite.

După ce am legat bine corabia şi anume de două blocuri care păreau níşte coloane ale căror şanţuri orizontale dovedeau că de ele mai fuseseră legate otgoane de oţel, am pus în primul rând pe Chanaf să dea jos păturile de

lână de pe ferestrele cabinelor — o atenţie pe care o datoram Ellenei.

Chubur şi cu mine am pornit după aceea bine înarmaţi să facem ocolul insulei, am străbătut-o în toate direcţiile şi... n'am găsit nimic ameninţător, în schimb foarte multe lucruri stranii.

Insula aceasta nu avea nicăeri un strat de pământ fertil. Tufişurile şi pomii îşi aveau rădăcinile în crăpături, în ale căror adâncuri se afla bineînţeles humus, ca în nişte vaze de flori uriaşe închise sus. Palmierii erau mici. In schimb tufişurile creşteau dese. Iarba şi florile lipseau cu desăvârşire.

Baronul vorbise despre un izvor. Nu l'am descoperit. Existau numai băltoace mici plîne cu apă de mare, ceva mai departe meduze pe jumătate putrezite, peşti şi raci carî miroseau urât. Ceeace părea ciudat, era că cele mai multe meduze moarte se aflau sus pe antenă.

Turnurile acestea ale antenei care erau de lemn, stăteau pe socluri de beton, vopsite cu uleiu şi aveau fiecare câte o scară îngustă, iar sus o mică platformă. Cablul de legătură al antenei zăcea rupt pe jos.

Oricât de atenţi am cercetat în jurul nostru spre a vedea dacă insula nu este locuită sau dacă fusese, n'am găsit nici o urmă.

Chubur era de părere că în maluri ar fi putut exista încăperi ascunse. Mă gândisem şi eu la acelaş lucru. L-am chemat şi pe Chanaf şi i-am spus să cerceteze cu cea mai mare

atenţie malurîle în căutarea unor ascunzători posibile. Scorburile acelea înalte dădeau insuleí aspectul uneî farfurii pătrate cu margini verzí. Interiorul era pustíu, plín de blocuri de piatră ponce, de toate mărimile.

Soarele se ridică maî sus, iar eu cu Chubur ne reîntoarsem la bord. Am luat apoí masa la umbra tufişurîlor, íar Chubur a fost şî el de părerea mea că insula nu ne poate determina să stăm mai mult aîcí. Eram de acord şí asupra chestíuniî că yachtul acela alb luase cu el pe locuitoriî insulei şi că nu va mai începe o luptă contra noastră. Yachtul va reveni dacă plecăm noî, íar místerele vor rămâne tot atât de întunecate ca şí până acum. Dar ce ne interesau pe noî? La ce bun să ne amestecăm în chestiunî, care după părerea mea erau în cea mai strânsă legătură cu perfida polítică pacifică a marilor puterî. Ne hotărârărăm cât se poate de serios să pornîm a doua zi spre casă, dacă starea Ellenei ne îngăduía acest lucru.

In timp ce stam pe piatra tare, băurăm mult whişky şi puţin ceai, iar ţigările veníră acumal la rând ca final. Chanaf apăru abea trăgându-şí sufletul, între tufişurî şî urlă ca un dísperat:

— El Gento, insula este mare înşelătorie... Toată este numaí píatră cu şurup una de alta. Crăpăturîle este plîne cu mortar de aceeaş culoare. Manik a scos un bloc mare...

Holbaí, neînţelegător, ochíî la el.

Privirile mele alunecară în jos depe chipul lui iritat... Cercetai solul şi deabea acum constatai după ce l-am fixat îndelung, o dungă care e umplută cu mortar. Am scos, cuţitul — mortarul era tare ca betonul, aproape însă de culoarea pietrei ponce. Am urmărit crăpătura şi am putut vedea după puţin conturul mai multor plăci care formau solul.

Dacă eşti inginer, şi chiar dacă specialitatea mea a fost construcţiile, totuşi ai suficiente cunoştinţe şi în materiile înrudite, spre a-ţi putea forma o părere despre toate chestiunile tehnice şi dece şi despre o insulă artificială. Când l-am însoţit pe Chanaf pe ţărmul dinspre răsărit şi am privit şurupurile metalice, mi-am dat suficient de bine seama: presupunerea că insula era o minune a naturii se spulberă. Oameni cu un remarcabil spirit de întreprindere porniseră să clădească — spre a spune aşa din adâncuri — o insulă. Probabil că scufundaseră mai întâi blocuri de beton, după care au zidit pe acest fundament insula din piatră ponce — o idee magnifică în sine, o operă impunătoare şi atât de reuşită, încât la urma urmelor te aflai tot în faţa unei minune — unei minuni tehnice de cea mai înaltă perfecţiune.

Ştiam prea bine, că dincolo, pe faţa cealaltă a pământului se plănuia de mult un asemenea lucru. Americanii voiau să ridice în mijlocul Atlanticului aerodromuri plutitoare, voiau să cosntruiască cutii uriaşe de oţel să le lege unele de altele la locurile cuvenite şi

să creieze astfel tot însule artificiale ca aerodromurî întermediare ce urmau să fie folosite de avioanele comerciale şi de pasageri, pentru străbaterea oceanului.

Insula aceasta cu tufişurî şí palmîerî întrecea cu mult chiar şi îndrăzneala cea maí fantastică a colegilor americanî, întrecea fantasmagoriile scriitorílor de romane, căci — era o însulă şî nu numai doc plutitor uriaş — era un pământ artificial în punctul cel maî depărtat al Pacificului.

Ce muncă uriaşă reprezintă această insulíţă! Câtă vreme vor fí muncît cu toată discreţía aící sute de oameni, cât de nesfârşite trebue să fi fost încărcăturile de piatră ponce venîte cu vapoarele, odată cu betonul, maî înaínte ca această operă să fi fost realizată. Numaî un geníu în spatele căruía se afla o avere uriaşă şi o armată de ajutoare devotate, ar fi putut îndrăznî să se gândească la aşa ceva.

Numaî... baronul Sajo Híruto putea fi creatorul acesteî ínsule. Acela care cunoaşte patríotismul fierbinte al japonezílor, le cunoaşte şi discreţia, atuncí când este vorba de binele ţăriî lor.

— Cheamă-l pe baron! îî porunciî lui Chanaf.

Chubur, Manik şi cu mine ne aşezarăm pe stâncă. In faţa noastră, văzuí în sol şuruburi îmense.

Dar araucaneziî meì nu maî arătau nici un fel de interes pentru această minune a teh-

nicii. Pentru ei era suficientă părerea lui Chanaf: înşelătorîe.

Chubur îşí mesteca ţígarea, îar uríaşul Manik care avea puterea unuî elefant, scutură una din vergelele de fier de grosimea degetului mare, care avea sus un şurup, şî-l îndoí ca pe o trestíe, fără să-l poată smulge dîn lagărul luî de beton.

Hîruto veni. Işi pusese pe cap o şapcă albă, în gură o ţígaretă şi se uíta mereu în jurul său ca şí cum această ínsulă ar fî fost necunoscută de el. Işî scoase ţigareta din gură, salută şî privî cele patru şuruburi lungî de aproape doí metrí.

— Renunţă la teatru, baroane! îî spusei eu íritat. Numaî dumneata eşti acela care aî construît ínsula. Pentru ce?

Ridícă din umerí.

— Míster El Gento, aî cuvâ l meu: nu eu am construit însula. La ce te gândeştí la drept vorbínd, spunând «construît»? Nu te înţeleg prea bine.

Dacă míntea şi de data aceasta, atuncî o făcea cu măestrîe. Imí repetă însă foarte serios:

— Aì cuvântul meu că nu înţeleg...! Cum poţí construî o întreagă insulă, chîar de ar fi foarte mícă — în míjlocul Pacificului. E o prostíe, te rog să mă íerţí.

Nu mînţea. Băgaí de seamă apoî că misterele deveneau şî maí întunecate.

— Baroane, ar fí mai bine să daî în cele dîn urmă cărţile pe faţă, îi spusei eu foarte

accentuat. Ce ştíi despre însula aceasta?

— Pe cât îmi dau seama acum, mult prea puţin, răspunse el gândítor. Dîn păcate împrejurările mă împiedică şî de acî înaínte să vorbesc despre anumite lucrurî. Te asígur însă că n'am pus niciodată picîorul pe însula aceasta — o fac acum pentru prîma oară. Jur pe memoría strămbunilor meí! — şî îşi scoase şapca din cap, înclînându-se adânc în faţa acestor străbuni, carí sunt mai însemnaţi în viaţa orîcăruí japonez decât orice altceva. Cultul strămoşilor este scheletul trainîc al religieí lor.

Nu ştiam ce să spun.

— Miss Ellen cunoaşte mai bîne însula?

— Nu. N'a pus nîciodată pícíorul pe pietrele acestea. Explîcă-mî te rog de ce ai vorbít despre construcţîe. Pe mine mă interesează mult.

— Şí pe míne! şí îî arătaî crăpăturile umplute cu mortar, îî arătaî că toate blocurile acelea erau legate unele de altele cu ajutorul şuruburilor.

Că nu pricepea prea mult din tehnícă mi-o 'dovedíră întrebările pe care mí le puse şí îndoîelile lui care se iveau la tot pasul. Nu se prefăcea, căcí n'avea nîcí o ídee de structura adevărată a însuleí. In cele dîn urmă coborârăm pe ţărm. Căcí aci se putea dovedi cu ce mai mare uşurínţă că însula fusese construîtă peste o adâncíme. Iî spuseí lui Chanaf să aducă un cârlîg de barcă şi o sondă, după care Hiruto cu mine şí Chubur

ne desbrăcarăm şi întrarăm în apă. Plaja de piatră ponce se înclîna uşor cam vreo zece metrí dela ţărm, după care urma un abîs, căci deşi ne aflam numaí până la piept în apă, sonda nu găsi nimîc, dădu de fund. In alt loc găsîrăm treizeci de metrî adâncíme.

Toate acestea fură suficiente pentru baron. Constructorul însuleî făcuse totuşi economíe de materíal, construind prelungirea plajeí care dîspărea în apă în tímpul fluxului, numaí pe o dístanţă de zece metrí în jurul însuleí. In timpul refluxuluî banda aceasta urma să fíe deci şí maî îngustă deoarece înălţimea apeí era maî mîcă.

A doua dovadă o făcu Chubur care era un scufundător minunat. Işí scoase haina de pîele, mí-o dădu mie şí sărî în apă. Când reapăru după două minute şî se aşeză alăturî de noí pe solul de piatră, cu o expresîe pe care nu o maî pomenîsem niciodată pe faţa sa, cu chipul unuî om al cărui gâtlej este strâns de groază, glasul lui suna dogit:

— Acolo... acolo jos sub stâncă ca un acoperîş care iese afară... şì sub acoperîş stă păianjen de mare cu braţe ca lasso şi ochî ca lanterne... Chubur nu maî se scufundă nîciodată aîcí... Chubur ştîe ce e păíanjen de mare... uíte — îmí arătă pieptul bombat, şi peste pîeptul stâng se vedea o cicatrîce mare cât palma cu margínîle în zigzag. Aîci a rupt afară carnea cleşte dela păíanjen de mare la canal dín ínsula Wellíngton...

Se cutremură de groază...

mani, dar nu luptă niciodată cu păianjen de mare...

Hiruto îl privea neînțelegător.

— Vorbește despre un polip, o sepia uriașă, baroane, îi explicai eu și toți trei ne retraserăm ceva mai departe pe uscat.

Chubur își îmbrăcă aicí în tăcere haina sa de vânătoare. Când l-am întrebat dacă a recunoscut într'adevăr un polip acolo jos, dădu numai din cap...

— Ochíi de lanternă a păianjenuluí erau destul de luminoși...

După aceea plecă dealungul plajei spre golf. Pașíi îí erau nesiguri și când ne-am urcat la bord, Chubur, după ce-și domolise spaíma cu whísky, dormî dus.

După aceea...

Căci Hiruto cu mine am mai rămas pe insulă, am străbătut-o și am cercetat-o îndeaproape. pretutindení blocurì de piatră. Toate erau înșurupate de solul propríu zís al insulei și acolo unde rămăseseră goluri în locurile șurupurilor, acestea fuseseră umplute cu mortar de culoare deschisă.

— Mister El Gento, spuse baronul, până acum v'am dat să deslegați tot felul de enigme. De data aceasta jocul se repetă între mine și insulița aceasta care este o enigmă pentru amândoi. Totuși — spre a fi cinstit — cred că-l cunosc pe constructorul acesteì mașuni — sau mai precis îl cunosc chíar. Nu sunt eu. Este un om, care...

— Chubur luptă cu puma, cu mulţî duş

Se opri în mijlocul frazei şi făcând o mişcare dîn umeri, adăugă:

— Nu, nu pot vorbi nici măcar despre asta... nimeni n'are dreptul s'o facă... Dacă vrei să ridicăm acuma pentru Ellen un cort...

In felul acesta evită să mai vorbească despre «omul» acela, îndreptând discuţia asupra femeii, asupra fetei aceleia care semăna atât de mult cu fiinţa pe care nu o voi uita niciodată, — niciodată.

CAPITOLUL VIII

DORINŢELE ELLENEI

Mergeam tăcut alături de Hiruto. Raporturile dintre noi se schimbară esenţial. Presupunerea mea de până acum că baronul era un aliat al oamenilor acelora cari rătăceau pe Pacific la bordul yachtului, neîndrăznind să se apropie de insula lor, cel puţin pentru moment, — era greşită. Hiruto îi cunoştea pe oamenii aceia dar le cunoştea prea puţin secretele. Mă mînţise, mă înşelase, dar acuma nu mai mintea. De fapt devenisem aliaţi... cu ajutorul insulei artificiale.

Dar Ellen Duncan? In ce măsură era ea iniţiată? Ştia mai multe decât Hiruto?

Nu voiam să-l întreb nimic în această privinţă. Tot n'ar fi răspuns. Fără îndoială că-şi dase cuvântul.

Spre marea mea uimire, spuse dela sine, dintr'odată, când coboram spre golf:

— Bag de seamă că Ellen mi-a ascuns multe... Pentru mine, racheta aceea a fost o surpriză, domnule Abelsen.

Pentru prima dată mi se adresa pe adevăratul meu nume.

— Realmente o surpriză.... N'aş fi admis altfel niciodară să se expuie de a fi împuşcată. Spuse toate acestea cu o intonaţie gânditoare.

— Ţi-o declar confidenţial, mister Abelsen, Ellen mi-a indicat chiar şi locul unde să fie ridicat cortul, foarte precis chiar... Şi cu toate acestea sunt cât se poate de sigur că n'a fost niciodată pe insulă. Aş putea să şi jur. Instrucţiunile pe care le-a primit, sunt prin urmare cu mult mai precise decât ale mele, comunicate prin radio!

— Acela pe care l-ai demontat pe corabie?

Tăcu aruncând ţigarea.

Ne urcarăm la bord. Chubur se afla în faţă, în umbra bastingajului şi dormea — beat. Amucanezii mei stăteau nu departe de locul acesta în jurul lui Charaf, iar chipurile lor exprima limpede o oarecare duşmănie tăcută. In timp ce baronul se îndrepta spre proră, mă apropiai de prietenii mei arămii. Lipsea numai uriaşul Manik. Intrebai unde este. Chanaf răspunse întunecat:

— E la miss blondă. El Gento.. miss blondă a făcut iar semnal... M'am speriat.

— Un semnal. Cum asta?

— Era la fereastră.. a doua la babord..: A

făcut semn cu umbrela roşie pe care a scos-o afară şi... a legănat-o... aşa...

Făcu gestul.

— ...Manik văzut asta, Manik foarte furios şi aruncat cuţit de vânătoare...:

Mă îngălbenii.

Chanaf strânse buzele.

— El Gento ţine cu miss blondă... Nu mai e prieten dela araucanezi. Miss este duşman.

— Chanaf!! Dar supărarea mea se stinse... Manik a nimerit? Eram jenat... Chanaf avea simţul limpede al dreptăţii caracteristice oamenilor liberi cari locuiau la Gallegos şi acelaş simţ îl aveam şi eu. Mă simţeam vinovat. Aveam prea multe atenţii pentru Ellen.

— Nimerit umbre'n... apoi fugit acolo, răspunse sveltul şi tânărul araucanez cu simpli! citate. Eu urcat repede în gabie să văd dacă nu cumva yacht se vede, dar mare era goală...

Am plecat în grabă Cine putea să ştie ce-i făcuse Manik Ellenei?

Când intrai în cabina ei, văzui pe baron întins legat la pământ, pe Ellen foarte palidă stând într'un fotoliu, iar Manik se sprijinise de perete şi mă privea implorator, spunându-mi totodată grosolan:

— Insula este minciună.. nu este insulă... Japonez minte, miss blondă este trădătoare, iar El Gento nu mai e prieten dela araucanezi... Cloy Cala a fost căpetenie. El mort. Eu poruncesc aici.

Aşa stăteau lucrurile. Rebeliune — împotriva mea care fusesem primit ceremonios cu

luni de zile înainte în trib, şi mă consideram un frate al acestor fii ai pampasului!! Şi toate acestea — din cauza unei femei — din cauza fetei care sta acolo în faţa mea şi ai cărei ochi mă priveau cu implorare.

Mă priveau însă şi alţi ochi şi aceia erau negri ca cărbunele şi fierbinţi tot ca ei... Un lucru era caracteristic araucanezilor aceştia: puteau să exprime prin privirile lor un dispreţ atât de orgolios, cum n'am mai pomenit la popoarele primitive, decât la Somalieni.

Manik, uriaşul, mă privea în felul acesta şi se juca cu cuţitul său de vânătoare, care era excepţional de lung. Manik aştepta răspunsul meu.

Să renunţ oare pentru aceştî doi străini la prietenia unor tovarăşi leali şi încercaţi? Şi apoi: Trebuia oare să trec cu vederea sfidarea luî Manik?

— Dacă crezi că tu trebue să poruncesti aici, Manik — bine, fă-o! Şi dacă nu mai sunt dintre ai vostri, dacă mă excludeti numai fiindcă sunt drept — bine, fie! Sunt drept. Femeea şi japonezul au secretele lor. Noi le avem pe ale noastre. Gândeşte-te la mormântul lui Cloy Cala. Aí trăda ceva despre el, nu ai minţi şi ai lupta spre a-î apăra mormântul? Pe noi nu ne interesează străinii aceştia... Insula este a acelora pe cari i-am acoperit cu gloanţe pe yachtul lor. I-am menajat oare? Am făcut numaí ceeace-mî porunceа sângele meu alb: să nu las să se facă moarte fără nevoie şí să apăr o fată care

lupta pentru aí ei. Tu aî tăiat legăturile de prietenie dintre noi. Dacă ar mai fi trăit Cloy, lucrul acesta nu s'ar fi întâmplat níciodată. Porunceşte prin urmare ce trebue făcut.

Privirile lui Manik se stinseră. Trăsăturile lui aspre se destinseră şi cercetă aproape jenat cu degetul tăişul cuţitului său. Lí părea rău de cele ce spusese în primul lui supărare. Căuta cuvinte, era stíngherît, nu ştía să formuleze gândurile sale pentru urechi stráine. Se sprijinea când pe un pícior când pe celălalt şí mormăí:

— Eu nu crezut asta, El Gento... Tu frate dela noî,... numaí... prea multă prietenie pentru miss tânără...

O privíi pe Ellen. Roşì şi eu la fel.

— Miss făcut semn cu umbrela..., continuă furios Manîk... Cuí face semn, heí? Cui? Yacht nu este. Mare este goală. Cuî face semn, hei? Insulă e mînciună, stâncă e míncíună, în stâncă poate fi oameni şi împuşcă...

— In cazul acesta ar fi tras de mult, Manik... Ar fi putut să ne împuşte unul câte unul. Oamenii sunt pe yachtul alb şi yachtul alb se teme de noî. Nu uítat că s'a întors în noaptea în care míss a aruncat foc spre cer. Ne-a făcut vreun rău racheţa? Ne va face vreun rău umbrela roşie? Ţi-e frică de o femee?

Stătu pe gânduri. Creerul luî lucra încet.

— Tu ai dreptate El Gento... Noí arauca-

nezî este nerecunoscători... Tu apărai la Cloy, tu frate dela noi... Asta să fie aşa.

Imi întinse mâna, iar eu dăduí din cap. Imí zâmbi, îmi strânse mâna şi ieşi afară...

Incídentul fusese rezolvat — şi totuşi nu. O ruptură poate fi reparată şi poate fí vopsítă din nou, aşa că în afară totul să fie din nou neted ca mai înaínte. In interior rămâne totuşi despărţirea materieî. Şi acelaş lucru se întâmplase şí aící: Imí pierdusem pentru totdeauna pe príetenii meî arămii. Cuţitul luí Manik — de data aceasta un simbol — tăíase efectîv legătura strânsă dintre noi şi ceeace fusese odată nu maî avea să revie. Imi dădeam seama: pierdusem patria mea dela Gallegos, eram în aceeaş situaţie ca atunci, când am spus rămas l:un pensionatului public al desmoşteniţilor plutind pe sârme ce se balansau: un singuratec, un exclus.

Poate că Ellen îşi dădea seama, cu instinctul rafinat al femeìi pentru procese sufleteşti, de ceeace se petrecea în mine, deşi faptele mele mascau gândurile. Il deslegai pe Hiruto şi spusei chiar cu un vag surâs delicat:

— Este drept că sunt băeţi semi sălbateci, dar... — şi voìam să adaug — ...dar devotaţi. Imi înghiţii cuvintele căci privirile Ellenei întâlniră din nou pe ale mele şì...

Cum puteam oare să am faţă de această tânără energìa pe care mi-o impunea împrejurările, atunci când regreta atât de făţiş faptul că mi-i înstrăinase pe araucanezii meì?

Baronul îsì frecă mâna stângă, pe care

frânghiile lăsaseră urme roşii. Cealaltă îi fusese ferită de bandaj. Mă scutî din fericire de penibìla datorie de a-i cere Ellenei explicaţiuni despre umbrela roşie.

— Ellen, spuse el cu asprime neobişnuită, mi-am dat seama mai adineauri, spre marea mea părere de rău, că mi-ai ascuns foarte multe în ceeace priveşte insula. M'ai lăsat să cred că este vorba de o creaţie vulcanică, în timp ce noi am stabilit, că insula este cel mai genial produs artificial, o creaţie minunată, care... — tuşî — ... In fine: şi dumneata ai secrete faţă de mine şi va trebuì fără nicí o îndoială să explicì domnului Abelsen de ce aî utilizat umbrela roşie ca fanion... Nu trebue să contezi prea mult pe îndulgenţ lui. S'a purtat ca un gentleman. Dar şì aceasta are o limită. Prin urmare...

Ellen îşì şterse pe furiş lacrímile. Sta cu mâînile împreunate în poală şì în jurul gurii ei palide se vedeau din nou cutele unei hotărîrì de neînfrânt.

— Presupune că voiam să scutur numaì umbrela de praf, răspunse ea cu o notă de ìritaţie şi ìronie. Presupuneţì amândoi ce voiţi... Poate că mă temeam de o nouă luptă între yacht şi corabie şi voiam să evit acest lucru.

Trăsăturìle inteligente ale luí Hiruto se împietriră.

— Acesta nu este un sistem de a răspunde domnuluì Abelsen, spuse el aspru. Chiar şì politeţa cere un răspuns limpede şi nu un subterfugìu

— Refuz să răspund... Se îndreptă puţin,

îar gura ei tresări îndurerată. Vrei să mă părăseşti Hiruto? Imi ştii durerea... Am o singură dorinţă: să cobor pe uscat. Nu mai vreau să stau aicî în calea domnului Abelsen. Pune să mì se rídice cortul...

Rugămintea aceasta îmì era adresată.

— Cum doreşti, miss Ellen... Să fie bun baronul să-mî arate locul unde trebue ridicat cortul... Sau aţi ales între timp, un alt loc?

Privirea eì încercă să-mí citească pe faţă ce înţelegeam prin aceste cuvinte.

— Nu... spuse ea puţin încurcată. Să fie în acelaş loc, între tufişuri aproape de península... E acolo o stâncă... care...

— ... Blocul de piatră ponce care este fixat cu surupuri, o corectaj eu, iar obrajii ei se împurpurară.

Continuă cu sânge rece:

— ... o stâncă ce are cu aproximaţie forma unuî cap de femee...

O întrerupseì din nou:

— Credeam că n'ai fost niciodată pe insulă... De unde ştii de capul acela, miss Duncan ?

— Asta mă priveşte, mister Abelsen... te rog să mă scuzì...

— Şi dacă dau ordìn ca să fie ridicat cortul în altă parte? Dacă aş bănuî că tocmaì locul acela are o semnificaţie specială? — In orice caz îl voi controla personal înainte de toate, cu cea maì mare atenţie, ceeace sper că nu mî-o veţi lua în nume de rău. Siguranţa noastră mă obligă. Oamenii depe yacht sunt aceia cari au deschis ostilităţile şi...

Făcu un semn indiferent cu mâna:

— Neîncrederea dumitale este justificată... Locul acela nu este decât la patruzecì de metrì de corabie, mister Abelsen şi acolo mă puteţi supraveghea cu cea mai mare uşurinţă... Procedează aşa cum crezi de cuvîinţă. Vreau să vă scutesc de penìbìla situaţie de a mă înconjura cu santinele.

— Nu te înţeleg, copilule..., spuse Hiruto. Haì mister Abelsen... Blonda noastră prinţesă este extrem de atentă cu noì...

Mă înclinai, căutaì privirile Ellenei, dar ea privea fix înaintea sa. Urcurăm pe munte. In magazìe se afla un cort complet din pânză dublă cu două despărţituri, prăjini pentru cort, rogojinì de cocos, scaune pliante, mesuţe, un dulăpior, un garderob şi un pat de campanìe.

Araucanezii mei cari căutau să mă împace printr'un zel înzecìt, duseră toate în locul liber dintre tufişurì. Stânca cu formă de cap fusese găsită cu uşurinţă. Ea fusese transformată desigur de un artist într'un cap de femee. Sculptura aceasta, folosind drept materìal piatra ponce, nu fusese deloc uşoară. Am cercetat cu cea maì mare luare aminte locul şi n'am descoperit nimic suspect. Cortul avea tocmai suficient loc, aşa încât în faţa intrării ce era întoarsă spre nord maì rămânea încă un mic spaţiu neacoperit de tufişuri.

Doi araucanezi o duseră apoì pe Ellen întinsă pe canapeaua ei, jos pe uscat, Hiruto o aştepta în faţa cortului. Eu cu Manik ne-am dus la antena de radio, spre a cerceta marea

cu cel mai mare telescop al corabiei în căutarea yachtului. Dar nu văzui nimic afară de întinsul pustiu al apei. Manik rămase pe platformă. Am mers apoi spre plaja de sud şi m'am aşezat între două blocuri de piatră, rămânând pe gânduri.

Voiam să fiu singur.

Pierdusem astăzi nespus de mult. Imi dobândisem o patrie nouă acolo la Gallegos şi o pierdusem din nou. Araucanezii fuseseră pentru mine prieteni adevăraţi — şi ei se lepădau, în forul lor interior, de mine. Mi-era inima grea şi doream din tot sufletul ziua în care aveam să plutim din nou pe mare... Uram insula aceasta... Eram fără patrie, fără prieteni... Eram mai singur decât oricând. Şi hotărîrea mea era fermă: să plec din nou undeva printre străini unde nu mă cunoştea nîmeni.

Cu toate acestea...

Ellen Duncan se impunea tot mai insistent gândurîlor mele.

Un presentiment vag îmi spunea, că în cazul când aş evita chiar secretele Ellenei, soarta mă va aduce totuşi din nou împreună cu fata aceasta.

Tresării...

Glasul tunător al luí Manîk îmi striga numele:

— Hallo, El Gento, El Gento... Hallo!

Răspunsei şi mă îndreptai într'acolo în salturi repezí. Faţa luí Manik era cenuşie, iar bărbia îi tremura, schimonosíndu-i cuvintele

într'o bâlbâială aproape de neînţeles...

Il fixai...

— Tu vii cu mine El Gento... tu vii...! Sunt trei morţi... Treî albi!

Fugîrăm spre golful nordic, pe bordul corăbieî. Piatra scârţâi sub paşii noştri.

Pe puntea corăbiei, se aflau trei saci de balast — tăiaţi... Jumătate dín nísip fusese vărsat. In saci, erau treí cadavre, treî bărbaţi, cu genunchii ghemuiţi în piept...

Fuseseră acopēriţi cu var, dar mírosul de putrefacţie atrăsese totuşi atenţia unuía dín·tre araucanezi.

CAPITOLUL IX.

RAMSES ŞI RECHINII

Nu era bîzar că până şi Manik îşi píerdu stăpânirea asupra nervílor atunci când văzuse cadavrele. Aspectul era înfiorător. Toţi treî aveau răní groaznice, fiecare din eî avea pieptul spintecat, aşa încât ínima şi plămânii se vedeau cu uşurînţă — fiecare avea aceleaşí oríbile răni la cap. Unuia dintre eî îi lipsea cu totul cutia craniană.

Şi apoî mírosul acela groaznic! Mă dădui înapoí.

Araucanezul care îi descoperîse, povestea alăturî de mine, cum a privít în jurul său jos în magazie atuncí când am luat cortul, şí cum îi atrăsese atenţia mírosul de cadavre. Aproape că nicí nu-l ascultam.

Cine erau morţíi? Hîruto trebuía să ştie acest lucru.

— Aduceţi-l pe japonez, ordonaî eu.

Manik turnă şapte găleţí plîne cu apă de mare asupra cadavrelor, astfel lichìdul spălase varul şí nîsîpul depe ele. Chanaf venî cu sticla de whísky.

Am controlat resturíle haínelor acestor europenî ţinându-mi respîraţîa. Purtau pantaloní şí bluze şí pânză dungată dedesubt, iar haínele erau făcute dîntr'o stofă de lână grosolană. Ghetele lor — fără ciorapi — erau greoae şi aveau tălpile bătute în cuíe. Doi dîntre eí să tot fi avut treízecí de aní, cel de al treîlea vreo şaízecí.

Buzunarele erau goale.

Tocmaí când îmí spălam mâiníle apăru Hiruto, cu ţigara în gură, dístîns, elegant, svelt...

Privi în treacăt la cadavre apoi îmí spuse arătând spre ceí treí:

— N'aş fî trebuít să-ţî ascund încărcătura aceasta tristă, El Gento.

Nu eram dispus să mă maí las mînţît încă odată.

— Cine a ucís pe aceştí oamenî? Pístolul şî expresia feţii mele îl avertizară pe baron că ar fi maí bíne să evîte orice răspuns ocolît.

— Eu, răspunse el simplu.

— Dece?

— Fiindcă au voit s'o maltrateze pe Ellen.

— Ai vrea să-mì explicî lucrurile mai pe larg, baroane?

— Mă rog, cu plăcere — Dar ce crezi că au fost aceşti trei?

— Sunt albi, sunt europeni...

— Da — sunt puşcăriaşi, dar nu europeni, ci chilieni.. Ştii oare că guvernul din Chili foloseşte faimoasa insulă a lui Robinson, Juan Fernandez drept colonie pentru puşcăriaşi?

— Desigur..

— Aceştia trei sunt nişte puşcăriaşi evadaţi, mister El Gento. Ţi-am spus dela începutul cunoştinţei noastre că am fost atacati pe insulă de îndată ce am ancorat corabia — aici în golful unde se află acuma.

Chilienii au venit la bord, tocmai când porneam motorul spre a fugi cu Ellen. Indivizii nu ştiau să umble la mecanîsme, iar corabia porni în timp ce eu cu Ellen ne baricadasem spre a ne apăra în cabină. Era noapte, iar dimineaţa am încheiat pace, căci puşcăriaşii constataseră că nu pot conduce corabia. I-am înşelat şi am navigat mereu spre răsărit în loc să revin pe insulă. După aceea am fost purtaţi de uragan până la arhipelagul Wellington. Cei trei chilieni erau animale, nu oameni. L-au lăsat pe Ramses să moară de foame şi l-au maltratat. Când corabia a eşuat, cei trei s'au îmbătat şi au jucat zarul, miza fiind... Ellen. Stăteau pe o stâncă în imediata apropiere a corăbiei. Am luat o granată de mână şi din nenorocire cadavrele au fost aruncate aici pe punte. Câteva minute mai târziu, am văzut apropiindu-se barca dumitale, mister El Gento. Deoarece nu mai puteam arunca leşurile peste bord, le-am băgat repede în saci, am cu-

rățat puntea, iar Ellen cu mine ne-am ascuns în încăperile de jos, unde am fost găsiți mai târziu. Iți jur pe strămoșii mei că acesta este adevărul adevărat.

— Nu mă îndoiesc. Numai că... adevărul are goluri, baroane.

— Fără îndoială. Și-mi pare nespus de rău că nu pot împlini aceste goluri. Poate că n'aș fi trebuit să-ți spun nici atâta.

Își aprinse o nouă țigare și se sprijini de bastingaj. Sângele lui rece era uluitor.

— Mi-ai mai răspunde la o întrebare? adăugai eu tot atât de politicos.

— Depinde de cum sună întrebarea. Cuvântul meu de onoare pe care l-am dat, îmi reduce nespus de mult sfera a ceeace pot vorbi.

— Prin urmare... cum de au ajuns pușcăriașii aceia pe insulă? Cu yachtul acela alb?

Clătină capul..

— Trebue să refuz răspunsul la această întrebare, mister El Gento.

Eram complect neputincios.

— Iți mulțumesc, barone... Cum se simte miss Duncan în cortul, ei?

— Admirabil... zâmbi aproape fericit. Ținea foarte mult să-ți vorbească, și...

— Mai târziu baroane, mai târziu... Nu sunt oare și alți morți la bord?

— Nu!

Mă privi drept în ochi.

— Ți-am spus adevărul: au fost numai trei.. Și era vorba de Ellen. Granata a fost absolut necesară.

Plecă şî se reîntoarse pe uscat alături de tânără.

Am legat cadavrelor pietre de picioare şî le-am scufundat departe în larg, ducându-le acolo cu şalupa mică a corăbiei. Manik, Chanaf şî cu mine am aranjat toată chestiunea. Magazia a fost aerisită bine de tot, iar puntea spălată cu săpun. Intre timp prânzul a fost preparat de unul dín araucanezî, íar Chanaf duse pentru Hiruto şí Ellen o tavă plină la cortul dintre tufişuri. Manik şì noì ceilalţi stam în cabina mare a căpitanului. Vremea era mînunată, marea clară ca oglinda, îar căldura nu prea mare.

Manik desvoltă în timpul mesei teoria sa asupra deţinuţílor.

— Puşcăriaşì era mai mult ca trei, El Gento... Japonez spus şi asta de departe. Trei venit pe corabie.. asta este limpede..

— Fără îndoială... mai departe?

— Hm — tu vorbeşte maì departe El Gento, se rugă el apoì. Işì terminase lecţia.

Camarazii meî arămii carí se maì simţeau oarecum vìnovaţi faţă de mine şi carî ştìau în afara ìdiomuluì lor spaniol — indian, şî puţină engleză, mă privìră plinî de aşteptare.

Trebuìa să vorbesc. Dar nu aveam decât bănuelí.

— Cred că puşcăriaşii au venît cu yachtul acela alb, pe care l-au capturat. In timp ce corabìa a ancorat în golful acesta în timpul nopţii, puşcăriaşii ocupaseră deja insula Oamenii depe corabie au coborât pe uscat, în afara luì Hiruto şi a luí Ellen. Au fost atacaţi

prin surprindere, iar lupta s'a terminat în primul moment cu un succes al chilienilor, carî evadaseră. Ceva mai târziu, echipajul corabiei a reuşit să-i învingă pe evadaţi dar nava plecase după cum ştim, între timp. Au trecut zile întregi. După aceea corabia a reapărut — adică noi — în apropierea insuleí. Prietenii Ellenei au acoperit insula cu ceată artificitlă iar yachtul ne-a urmărit spre a-i elibera pe Hiruto şi pe Ellen. La bordul yachtului se afla acuma oamenii lui Hiruto. Mica luptă navală s'a terminat cu retragerea yachtului, însula era fără nici un om pe ea, iar noi suntem în momentul de faţă stăpânii ei. Este posibil să se fi întâmplat aşa cum am spus... Mai există însă şi posibilitatea să mă înşel în unele privinţe.

Chanaf intră cu o tavă goală. El, care era cel mai tânăr dintre araucanezî, dar fără îndoială cel mai inteligent, spuse indiferent:

— Miss este trist că El Gento nu venit. Miss foarte prieten cu Chanaf. Eu văd, era om foarte bun, dar foarte mult durere la inimă.

Se aşează alături de noi. După prîma îmbucătură continuă:

— Noi toţí uitat ceva... foarte păcat de câine negru. Câine plecat de când sosit noî aici. Câine sărit imediat jos pe uscat. Mulţi rechini în jurul dela însulă... Miss Ellen a plâns puţin.

Avea dreptate: nu ne maí gândisem absolut de loc la Ramses. Câinele díspăruse cu adevărat. Foarte probabil că făcuse o baie mai îndelungată din prîcîna puricilor săi şi fusese înghiţit cu această ocazie de un rechin. Săr-

manul de el! Îl îndrăgîsem căci îmi amîntea mult de pierdutul meu prieten patruped.

Şedeam aşa încât puteam să văd prin fereastra cabinei ţărmul puţin curbat al golfului, în întregimea lui. Zării spinările a patru rechini spintecând apele lucii ca oglinda. Înotau în şir, iar cel din cap trebuia să fie o fiară de cel puţin patru metri lungime, judecând după mărimea aripilor.

— Aì putea să împuşti bestiile acestea? îi spusei luî Manik care voia tocmai să aprindă o ţigare. Să curăţăm golful de ei. Aş vrea să nă scald mai târziu...

Manîk dădu din cap si se apropiă de fereastră.

— Hallo, strigă el deodată... El Gento... iată... peştele cu sabia omoară rechinii.. ia te uită... priveşte...

Fugírăm cu toţii afară pe punte. Dar lupta dintre peştii cu sabie şi rechinì era terminată. Chiar şi neamul mai mìc de peşti—sabie, care e de fapt foarte rar în apele Atlanticului, dar ce apar totdeauna în cete mari întocmaî că rudele lor, delfinii, sunt în stare să învingă chiar şi rechinul cel mai voinic. Nu există aproape nicì un peşte care să fie atât de sprinten ca monştrii aceştia cu săbiile lungi de câţìva metri — mai potrivít ar trebuì să li se spuie lăncii.

Fìecare díntre rechini avea cel puţin trei săbii în pântec. Se svârcoleau încoace şi încolo, în apropierea suprafeţii, bătând cu coada încât vuiau apele şi se răsuceau în aer chinuindu-se.

Golful era înspumat, iar apa se coloră sângeriu. Rechinii slăbiră curând, iar peştii cu sabie îşi smulseră teribilele lor arme din trupurile victimelor lor agonizând. Rechinii stăteau acum cu burta lor albă în sus, în timp ce sângele ţâşnea din locurile străpunse, întocmai unor isvoare, iar Manik mă chemă să-l întovărăşesc. Coborârăm în barcă ce se mai legăna încă la pupă, pe valuri. Manik pregăti harpoanele, dintre care găsiserăm la bord vreo duzină, iar eu vâsleam în mijlocul bestiilor acelea, ale căror mişcări ostenite abea dacă mai puteau fi periculoase.

Uriaşul Manik ar fi entuziasmat, în rolul său de harponier, pe orice sculptor. Îşi lepădase haina de piele ce o purta direct pe corp. Muşchiulatura lui perfectă, armonia membrelor sale în lumina soarelui, mâna gata să arunce arma, adusă spre spate... Apoi mişcarea aceea fulgerătoare — o frumuseţe sălbatecă şi fascinantă era în toate acestea.

Prinse cu harponul pe rând pe toţi patru rechini. Cârligele de otel se prinseseră bine, şi otgoanele harpoanelor se întinseră din cauza ultimelor eforturi disperate ale bestiilor de a dispare în fundul mării. Barca noastră era purtată încoace şi încolo, după care Manik trase foarte aproape de noi primul rechin şi-i descărcă un glonte de revolver în ochiu.

Febra vânătoarei mă cuprinse şi pe mine. Văzui un peşte — sabie în apropiere şi sării în sus depe scaunul meu de vâslit. Pusei mâna pe un harpon, aruncai fără să nimeresc... Harpo-

nul se cufundă aproape vertical cu otgonul după el. Capătul era legat însă de barcă. Spre marea mea uimire constatai, că otgonul nu se desfăşurase prea mult. Prin urmare golful nu era de loc adânc aici. Poate că fundul era făcut tot din piatră ponce?

Când îi comunicai lui Manik bănuiala mea, acesta stătu un moment la îndoială, îşi scoase apoi pantalonii şi ghetele şi se scufundă, ţinând pentru orice eventualitate un cuţit între dinţi. Reapăru foarte curând şi-şi scutură apa din părul lui lung...

— E piatră ponce, dădu el dín cap.

— O să sondăm mai târziu spre a vedea până unde se întinde fundul acesta artificial, îmi dăduí eu părerea.

Rechiníí au fost ridícaţi pe punte şí jupuiţi. Piele de rechin tăbăcită este pentru araucanezií dela Gallegos materialul cel maí bun pentru ghete. Cadavrele au fost lăsate apoi în barcă, iar Manik cu mine, luarăm sonda care plutea delungul golfului. In felul acesta am stabilit că fundul artificíal al golfuluî se întindea încă cu cínci metri peste punctul cel mai dín afară a peninsuleí. Deabia ací sonda atinse şaizecí de metri adâncime. Aruncarăm cadavrele rechinilor în mare. Când porni înapoi, în locul nostru sosiră alţî rechìnì ca să se înfrupte din semenii lor.

Privii spre tufişurile verzi, unde sta Ellen. Alături de ea, Hiruto o sprijinea. Ridică mâna şi-mi făcu semn. Mă prefăcui că nu văd nimíc. Era maî bine pentru mîne să mă feresc de Ellen. Mintea mea era preocupată

de minunea aceasta formidabilă din faţa ochilor, car mî insufla tot respectul. Insula era într'adevăr o mînune — maí mult încă, era un ţriumf al tehnicíí, căcî o minte genială jucase o farsă chîar şî oceanuluí, forţându-l să recunoască drept uscat această creaţie din piatră ponce poroasă.

Legarăm din nou barca la pupă, iar eu îmi luaì binoclul şi carabina şî merseì dealungul plajeî spre răsărît. Era acuma aproape, ora două după amiază. Soarele se înnegurase puţin, iar la sud se ridicau petece de nourì.

Mă atrăgea locul unde Chubur, care mai dormea încă din prícîna alcoolului băut, văzuse în adâncime polipul acela mare atârnând de şanţul însulei. Acuma era reflexul, iar apele erau mai micî cu aproape un metru şî jumătate, aşa că puteam merge lesne până la margínea plajeí artificíale. Apa îmî ajungea numai până la şolduri. Când símţii cu picìorul marginea, mă apleca şì privii în adâncimea semiobscură. Jos era ceva ca o lumínă uşoară care făcea apele mai străveziî. Nu puţea fi altceva decât ochií marí, cât farfuríile, fosforescenţi, ai polipului uriaş. Mă aplecai să pipăì marginea... nu símţii însă piatră ponce, ci metal vâscos. Sgâriaî cu unghìa. Trebue să fi fost oţel, oţel care nu ruginea — era o margíne ridicată în sus care cupríndea ca într'un şanţ plăcile de piatră.

Tehnicianul care eram mai mult ca oricând în momentul acesta, se mínună. Eram chî-

nuit de dorința să cunosc neapărat pe constructorul acestei minuni.

Trebuia oare să părăsesc într'adevăr insula? Trebuía oare să ocolesc secretele acestea, numai fiindcă mă temeam pentru liniștea mea sufletească?

Mă întorsei și făcui câțiva pași spre plajă.

Pe un bloc de piatră ședea Ellen Duncam, care privea serioasă spre mine.

CAPITOLUL X

TENTAȚIA

..Poate că niciodată n'a semănat mai mult cu Gerda Arnstör ca acuma. Purta o rochie de pânză albă, lucrată foarte simplu, o pălărie tropicală cu văl. In locul cordonului, un centíron lat dín piele galbenă cu toc de revolver, iar în stânga avea o bucată de vâslă pe care probabíl o întrebuința drept sprijin. Plânsese după toate aparențele, căci ochii îi erau înroșiți, dar privirile ochilor ei pătrunzătorí, erau și mai profunde.

Se așezase între stâncile malului abrupt, iar fondul acesta cenușiu deschis, scotea și mai mult în relief statura ei, într'un chip plastic. Când mă apropiai, zâmbi ostenită și spuse cu o ușoară jenă:

— Acuma o să socotești că mă bag în sufletul oamenilor. míster Abelsen. Trebue însă să-ți vorbesc. Ia loc, te rog, alături de míne.. Din fericire gelosíi dumitale araucanezi nu sunt aicí. O vagă cochetărie răsună

în această frază. Aveam un sentiment penibil. Ce voia? Era ceva în glasul ei care mă avertiza.

Se dădu de o parte şi-mi făcu loc. Ezitam încă. Apropierea ei era periculosă. Simţeam mirosul delicat al unui oarecare parfum exotic, iar în mireasma aceasta plăcută, adierea depărtatei lumi civilizate. Nu voiam să fiu nepoliticos. Luai loc alături de ea. Intre noi doi era atâta spaţiu încât ne puteam întoarce spre a ne privi în ochi fără să ne atingem unul de altul.

— Baronul a rămas în cort, îmi spuse ea încet. A recunoscut că numai eu sunt aceea care pot obţine ceva din partea dumitale...

— Ce anume? întrebai eu aspru şi privii în jos — spre pantofii ei de pânză albă şi ciorapii de mătase din aceeaş culoare, cari înconjurau mângâetori o gleznă subţire.

— Am o rugăminte, mister Abelsen.. Baronul şi cu mine dorim să rămânem pe insulă.. Hiruto vrea să dăruiască araucanezilor cuterul corăbiei. E o ambarcaţiune care poate naviga pe ocean..

— Ştiu...

Ellen deveni nesfgură.

— Vrea să mai dea fiecăruia cinci mii de dolari, o carabină şi un pistol cu muniţiunile respective..

— Foarte mărinimos.. şi mie? Privirile ei mărite mă făcură să mă dau înapoi.

— Acesta este tonul cu care se vorbeşte unei doamne, mister Abelsen?

— Acesta este tonul cínstei şî dumneata nu eşti cinstită. Vrei să-ţi vinzi libertatea... Vreî să-ţí aperí secretele, făcând darurî. De n'aş fi fost inginer, insula aceasta fermecată m'ar fí interesat foarte puţin. De data aceasta vreau însă să aflu cine...

— Ah asta este foarte posíbíl, şi veî afla! Numaí araucanezíí trebue să dispară de aicí. Dumneata să rămâî... In dumneata avem încredere.

— Cine are încredere? Dumneata şi Hiruto! Dar ceílalţí — tatăl dumitale... logodnicul şî toţì ceilalţi, cari navigă pe undeva prin apropiere pe bordul vachtului alb şi cari aşteaptă numaí un semnal? Ce atítudíne vor avea eî faţă de míne?

Imî cercetă trăsăturile, privirile eî voîau să-mí cíteascâ gândurile. Un vag surâs îí făcu să svâcnească buzele.

— Ceilalţî vor vedea la fel cu mine în persoana dumitale numaí un gentleman, míster Abelsen, spuse ea direct. A ne încredínţa secretele noastre araucanezilor, ar însemna să ne dístrugem sínguri. Trîmite-i înapoí la Gallegos.

— Nicíodată. Nu maî înainte ca eu să ştíu totul — dar absolut totul.

Era vădit deziluzionată. Oftă, iar mâínile eí mângâiau nervos pânza rochîeí.

O adiere venî dínspre mare... Urmă o a doua maî puternică... Norîi se îngroşaseră. Peste orízont se rîdica un perete de norí gălbuí.

— Asta.. as'a nu se poate, spuse ea îndurerată. Asta.. nu se va putea niciodată.. continuă să fii gentleman şi nu mă chinui. Plângea încet. Işi acoperî pe neaşteptate faţa cu palmele..

Murmură neclar: Poate mai târziu... mai târzíu.. toate acestea depínd de Gorry.

— Gorry!! începui să râd.. — De Gorry nu depînde nimic! Tonul meu violent o sperie. Mâinile îi căzură jos. Se plecă puţin spre míne... Din nou acea pipăire, acea cercetare a trăsăturilor mele. Ne priveam drept în ochî..

Ce prost !

Roşeaţa îmí acoperí până şí fruntea.

Inţelegea acum ce este cu mine...

— Dumnezeule! se ridică, se reaşează imediat şi deveni foarte palidă.

Imí era ruşíne. Eu Olaf Karl Abelsen, eu nu avusesem nîcî măcar puterea să-mi apăr ínima! Maník avea dreptaţe: rămăsesem un străín între inimile acelea tari dela Gallegos. Am rămas un copil al aceleî lumî în care senzaţíile înlocuesc faptele, iar fraza pompoasă eludează cuvântul cinştit.

Voíam să mă rìdíc. Ce mai căutam aici alături de Ellen Duncan?

Mâna ei îmi atînse braţul...

— Nu.. nu vreau să ne despărţim aşa..

Tremura... In privirea ei se citea frica.

— Trebue.. trebue să primeşti, mister Abelsen.. Te ímplor... scuteşte-mă de..

— Nu mai spune nici un cuvânt...!

Sărísem în picioare.

— Nu-mi trădez camarazii. Cuterul ar putea...

Oh, toate acestea fuseseră foarte víclean puse la cale... O pătură grea mă acoperi pe neaşteptate pe la spate, trecându-mi peste cap şí piept. Fuí apucat de mâínî, în care simţeam forţa unor menghini de oţel. Braţele îmî fură lipite violent de trup... Sìmţii că sunt ridícat pe sus... Trebue să fí fost trei oamenî... Mi-am încordat la maxímum muşchíí, isbíi cu pícioarele la spate. O furie oarbă împotríva Ellenei mă făcu să urlu fără nici un rost, un cuvânt de ocară oarecare.

Apoi de undeva glasul de tunet al lui Manik :

— El Gento, yachtul alb !!

Încă odată acelaş strígăt...

Fui îmbrâncit, cad pe faţă, mă îlpiedic, mă răstorn între picioare, mă rídic, dând de o parte pătura şi trag pistolul dín ţeacă...

Locul unde stătusem de vorbă cu Ellen era pustiu, iar Manik mă striga şi-mi făcea semne de sus depe înăţimea ţărmului...

— Yachtul... yachtul!!

— Manik, unde este mìss Ellen? strigai ca un nebun.

— Míss Ellen este la cort...

— Prostìi — era aici, îar eu fui atacat laş pe la spate... Trebue să mai fie undeva prin apropiere... Să căutăm! Mă voi răfui cu ea...

Manik privi în jur.

— Aici nici un om El Gento... Tu dormit si

visat... Eu trebuit să văd pe fiecare... fiecare... Hai pe corabie.. Chanaf pregăteşte puşca mare. Yacht se apropie dela nord... Repede!!!

Indiferenţa lui totală faţă de un incident care mă făcuse pe mine să pierd orice urmă de încredere în oameni, se schimbă abea când urcai ţărmul şi-i arătai pătura de lână. Era o pătură foarte fină din păr de cămilă, de culoare mai închisă şi chenăruită cu piele cafenie. Nu găsîsem până atunci nicí măcar o pătură de acest fel. Manik era ferm convins, că Ellen mă atrăsese dinadins în acel loc, unde puteam fi atacat cu cea mai mare uşurinţă pe la spate.

Cine erau atacatorii?

Cum se poate că Ellen şi cei treí indivizi, cu forţe de ursi să fi dispărut fără urme? Lăsai această întrebare fără răspuns pentru moment Presupusei, iar Manik îmi dădu dreptate că aíci în stâncì trebuia să existe un ascunziş, unde cei trei au putut sta ascunşí până atunci. Prin urmare, insula nu era totuşi pustie cum presupusesem noi.

O privire spre nord îmi arată la mare distanţă yachtul. Până să sosească însă maí aproape, aveam toată vremea să-i trântesc câteva amabilităţi în faţă, baronului Hiruto.

Alergai în port. Cortul se afla pe stânga între tufişuri. Baronul sta cu picioarele încrucişate sub el pe o rogojînă de cocos în faţa întrării şi fuma în linişte o ţigaretă. Duse prevenitor degetul la buzele lui subţiri.

— Dormi!

Imi pierdui însă răbdarea.

Ridicai pătura dela intrarea cortului, îl apucai cu mâna stângă pe Hiruto şi-i arătai cortul gol

— Unde este Ellen? Chipul meu era prea puţin amabil, iar baronul băgă fără îndoială de seamă că frumoasele timpuri când m'am lăsat înşelat trecuseră. Mă privi înspăimântat. Il scuturam ca pe un sac de petece...

— 'Vorbeşte!! Unde este Ramses? Nu mai cred în povestea cu rechinii.

Grosonălia mea provocă un mormăit de satisfacţie luí Manik.

— Să-l spânzurăm, propuse el.

Hiruto arătă o ruptură mare în peretele din spate al cortului. Glasul luí suna sec şi jenat:

— Jur pe strămoşii mei că n'am văzut-o pe Ellen. Dormea de mai bine de un ceas... A părăsit cortul şi nu ştiu unde se află.

— Nu mai pot eu de strămoşii dumítale... maimuţă galbenă!!! Furia mă făcea să-mi pierd măsura. N'ai trimis-o oare pe Ellen la mine ca să-mí facă propuneri — târgul acela de vite cu araucanezíi mei?

Ii dăduì drumul şi-i arătai foarte limpede de înţeles pistolul meu.

Hiruto privi cu un calm, care este realmente de neimitat, spre ţeava întunecată a armei.

— N'ar fi o coincidenţă banală de întâmplări nefavorabile care ar provoca moartea mea pe meleagurile acestea, spuse el cu eroicul dispreţ de moarte al poporului său. Enígmele şi contradicţiile se înmulţesc, mister El Gento,

şi numai un om slab ar proceda altfel decât dumneata. De fapt eşti încă prea slab. Cred că în locul dumitale aş fi tras de mult, căci faptele vorbesc în asemenea măsură împotriva mea, încât nu ţi-aş lua în nume de rău o executare fără judecată. Cuvintele lui cumpătate îmi dovedeau cât de mult se străduia mintea sa să smulgă masca acestui aspect de neînchipuit al situaţiei.

— M'am înţeles este drept cu Ellen, continuă el în acelaş fel, să-ţi facă anumite propuneri, dar aceasta abea seara. Ellen nu mi-a spus nici un cuvânt că vrea să te caute. S'a depărtat în ascuns. Bine înţeles că dumneata nu veţi crede acest lucru şi cu toate acestea nu mint.

Se înclină politicos.

— M'ai îndatora foarte mult dacă ai vrea să-mi faci o scurtă expunere asupra desfăşurării evenimentelor, mister El Gento... Rugămintea aceasta nu înseamnă că... privitor la hotărârile dumitale referitoare la persoana mea... — privi iarăşi ţeava pistolului — că aş vrea să le întârzii. Toţi trebue să murim odată, iar opera capitală a vieţii mele este îndeplinită. Am copiii majori, cari vor conduce mai departe şantierul naval. Soţia mea a murit acum doi ani cu prilejul marelui cutremur de pământ. Dar toate acestea nu te interesează. Noi oamenii de astăzi trăim unul lângă altul, nu alături de altul. Dacă este spre avantajul nostru, atunci luăm pe unul sau pe altul să ne însoţească o bucată de drum, după care îi pă-

răsim. Bineînţeles că raporturile cu Ellen sunt cu totul altele. N'aş fi trebuit să mă lansez în aventura aceasta. Prietenia m'a adus aici. Dumneata, mister El Gento căutaì această aventură. Dumneata câştigi partìda, ìar eu o pierd. Totul este în funcţie de soartă.

Se înclină încă odată, de rândul acesta ca şi cum s'ar fi scuzat din pricina acestor paranteze.

Şì cu toate acestea a obţinut ceva — la care poate nicì nu s'a gândit. Furìa îmi trecuse. Să te arăţi nestăpânit în faţa unui asemenea om, însemna să te faci de râs.

Băgai la loc pîstolul în toc şi începuj să povestesc foarte detalait, deşi Manik dădea tot mai des semne de nerăbdare şi se juca foarte elocvent cu cuţitul de vânătoare.

Hiruto asculta fără să spuìe un cuvânt. Faţa îi rămase nemişcată. Numaì atunci când îi expuseì cum s'a produs atacul şi când declaraì că numaì apariţia lui Manìk m'a salvat, ochii lui mici se deschiseră ceva mai mult şì o uşoară clătinare a capului îi dovedì nedumerìrea.

— Toate acestea sunt foarte bizare, spuse el. Nu bănuesc unde a dispărut câinele — cu atât mai puţìn pot spune cìne erau indivizii cari te-au latacat pe dumneata. Iartă-mă dacă aceste cuvinte îţi vor părea numai scuze fără nici o seriozitate. Te preţuesc, mister El Gento, şi îndoilile dumitale faţă de buna mea credinţă îmi sunt mai penibile decât toată purtarea ascunsă a Ellenei, care, la urma urmìi, mă pune într'o situaţie inferioară faţă de dumneata.

Ca să fi făcut faţă de toate acestea? Simteam odată mai mult: nu mințea! Ii spusei:

— Intovărăşeşte-ne... Yachtul se apropie şi nu cred ca toate să se termine fără luptă. Nu vreau să aştept până ce oamenii depe yacht vor debarca, deoarece în caz contrar am pierde avantajul armelor noastre, adică a tunului depe bord încât sorțul hotărâtor să se decidă pe mare.

Il priviam pătrunzător în timp ce spuneam ultimele cuvinte.

Ar fi fost dela sine înțeles să încerce să evite lupta aceasta care amenința să se deslănțuie. Era doar vorba de prietenii lui. Dar mă înşelam şi de data aceasta.

— Voi rămâne absolut neutru, declară el. Văd prea puțin limpede lucrurile în ansamblul lor spre a-ți dorì o înfrângere. Poate că yachtul va evita lupta, de îndată ce primele şrapnele ale corabiei vor vâjâi peste el. Sângele este un suc prețios, míster El Gento, şi desigur că-ți repugnă să verşi sânge omenesc numai de dragul unui secret neprecis.

Aceasta era numai o părere din partea sa, părere pe care am împărtăşit-o şi eu mai târziu. Baronul a fost închis pe bord într'o cameră alături de cabina căpitanului. A cerut-o el singur. Respectul meu față de personalitatea lui extraordinară din multe puncte de vedere, sporea.

Intre timp cerul fusese transformat într'o boltă sumbră, de peretele amenințător şi palid de norì. Spre sud şi spre est, marea începea să se arată agitată. Primîle ciocniri ale

furtunii dealungul coastei, sporiră devenind un vuet uriaș, apele munților de valuri trecură peste crestele stâncilor dela țărm și numai aici în partea de nord mai aveam oarecare apărare față de uraganul ce se anunța.

Pe bordul corăbiei domni vreme de zece minute o agitație febrilă, după care deslegarăm otgoanele și pornirăm spre yachtul care abea dacă se mai afla la trei mile depărtare. Velele noastre de furtună și motorul care mergea din plin, ne aduseră suficient de aproape spre a începe lupta. Tunul cu tragere rapidă își trimise prima salvă de salut. Granata trecu prin coșul vaporului. Cu toate acestea nu avu nici un efect deoarece nu explodă. Gaura făcută însă în coș era suficient de mare spre a putea fi văzută de noi cu ochi liberi, la fel ca și oamenii dela bord care, spre marea mea uimire, ridicară acum un steag alb. Numărai doisprezece oameni. Toți purtau uniforme de matroloți afară de unul singur, care purta niște haine albastre. Chipurile lor nu puteau fi distinse însă nici cu luneta spre a se putea spune care dintre ei era european și care japonez.

Pentru mine arborarea drapelului parlamentar nu era prea plăcută. Bănuiam că este un vicleșug de război și Chanaf mă avertiză și el ca nu cumva să dăm curs cererii acestea de a înceta focul.

In afară de aceasta, se întuneca cu atâta repeziciune încât yachtul ne-ar fi putut scăpa. Nu era decât jumătate cât corabia noastră. In schimb era cu mult mai rapid, iar prietenii lui Hiruto ne-ar fi putut juca de data aceasta

o festă cu cea mai mare uşurinţă. Dacă reuşeau să ocupe insula, atunci aveam să ne reîntoarcem fără să fi făcut nimic, deoarece nu mi-ar fi trecut prin minte să iau cu asalt insula, riscând să-mi fie împuşcaţi araucanenzii mei. Toate împrejurările dictau prin urmare o hotărîre rapidă. Până în prezent nu fusese tras dela bordul yachtului nici un foc, iar din partea noastră ar fi fost piraterie făţişă să continuăm. Ordonai, prin urmare ca fiecare să se camufleze. Eu personal manevrai cârma îndreptând vasul direct spre adversar, ce aluneca cu greutate pe vlaurile mării şi înainta numai cu jumătate putere.

Deodată alături de mine apăru o faţă arămie: Chubur care fusese trezit de primul foc de tun.

Lumîna compasului căzu pe chipul său care arăta foarte mahmurît. Chubur se ruşina de beţia lui nebună până în străfundul sufletului şi în timp ce ochii săi turburi mă implorau să-l iert, glasul său răguşit schelălăia jalnic:

— Era jumătate de sticlă prea mult, El Gento... două sticle este bine... trei stomac dela mine nu poate duce...

Chubur rânji acum. Când rânjea, banda de piele pe care o poartă peste orbita goală se dădea de o parte. Nu avea decât un singur ochiu. Pe celălalt l-a pierdut în fundul oceanului.

Rânji şi adăugă:

— Asta o să fie straşnică luptă... acolo la ci este gaură în coş... Impuşcă gaură în

peretele yachtului El Gento, atunci se înnea' că toți — foarte simplu!

— Prea simplu, replicai eu...

Chanaf îmi strigă dela postul său:

— Ha — vine vârtej de ploaie! Yacht în toarce...

Mă ridicai.

Da — iată că vârtejul de ploaie se apropia ca un perete de sticlă. Și apoi ne ajunse... Toate zăgazurile cerului păreau a se fi des' chis... Pluteam literalmente în apă... Nu ne puteam vedea degetele în fața ochilor. Uraga' nul crescu: una dintre pânzele noastre pocni, se rupse și fu luată de vânt.

Aveam enorm de muncă la bord. Nu ne mai interesam de adversar. Dispăruse... Dispăruse și insula... In jurul nostru era numai marea care urla, întunecimea și ploaia ce cădea.

Indrăznii cu toate acestea să întorc nava și reușii deși bordul fu acoperit de valuri uriașe, de necrezut. Până acum, furtuna ne împingea dela spate. Acum, ne bătea din față. Luptam împotriva ei, nu voiam să fim împinși de lângă insulă. Și Chubur, care era acuma în toate mințile lui, spunea că oame' nii de pe yacht vor încerca să ocupe înaintea noastră insula.

Unde era insula?

S'o găsești în timpul ruperii acestea de nouri ar fi fost un noroc ne mai pomenit. Să conduci, în timp ce valuri înalte cât casa fră' mântau marea, ar fi însemnat pur și simplu o sinucidere. Dacă naufragiam pe coasta ab'

ruptă, dacă eram aruncaţi pe plaja cu marginea ei submarină de oţel, atunci marginele de fer ale corăbiei s'ar fí spart ca niște foi de tablă, níturile ar fi sărit, iar nava cu balastul eî de nísíp s'ar fî scufundat ca un sac de plumb.

Era díreci o sínucídere, dar eu contam pe zeiţa Noroc, care surâde totdeauna celor ce joacă totul pe o carte. Eram singur la cârmă, iar la proră sta Chanaf cu ochií şî urechíle sale de fiară sălbatecă. Imî dădeam perfect de bine seama că, iniţial, nu ne depărtasem cu mai mult de cincî mii de metrí de însulă. Furtuna bătea dínspre sud est. Dacă găseam prín urmare latura de nord-vest a insulei atunci era sigur că acolo apele erau líniştite, la adăpostul uscatuluî.

Dacă...

Dar însula era atât de ridícol de mícă. Numai o înfimă deviere dela curs şí treceam pe alăturî fără s'o băgăm de seamă, sau eşuam pe malul eî de oţel.

Chubur sta pe vîne alăturí de mine şi se ţinea de soclul compasului. Era leoarcă... Apa era atât de mare pe punte, încât la clătinarea corăbiei aluneca într'o parte şi alta ca si cum ar fi fost într'o cadă. Sosíră momentele crítice. Acum, trebuia să cadă sorţii dacă... — şí acest dacă cuprindea treî posíbilităţi:

— ancorarea în golf;

— eşuare şi moarte;

— sau o groaznică rătăcîre pe apele Pacífîculuí.

Sorţul a căzut pentru ultima posibîlítaţe...

Cele zece minute crítice erau deacum din domeníul trecutuluí. Nu nîmerísem însula şi ca o ìronie, observai acum spre răsărit o bucăţícă de cer albastru, o spărtură în plafonul de nori, prín care se strecura lumina după amiezíi, peste valurile frămîntate şi spumate.

Ploaîa încetă. Furtuna slăbi. Cerul se lumină, iar Chanaf şì Maník se urcară pe vergi şí se strecurară în gabíe spre a cerceta împrejurîmíle..

Vântul se întoarse şì valuríle se liniştiră, cliar dacă mai avea creste înspumate. Lăsai cârma lui Chubur şi mă strecuraì pe urmele celor doi în postul de observaţie care se legăna încoace şi încolo, un leagăn amenìnţător, câtuşi de puţin recomandabil celor ce riscă să capete rău de mare

Dirijarăm vasul dín nou spre nord vest. Insula trebuìa să fie în fata noastră...

Nu se vedea níci un pomíşor verde măcar, ci numai marea frământată şi fără sfârşit, soarele batjocoritor şi câteva păsărí... Pentru mine era tot odată o minune şi o groază nemaìpomenítă, care făcu să mi se strângă ínima: dacă uraganul a sdrobit odată pentru totdeauna creaţia aceasta minunată? Dacă valurìle uriaşe au sdrobit sau fărămîţat insula şì yachtul, cu toate fiinţele ce erau pe el?

— Căci — bínoclul nu-mì indica nicăeri, nici

măcar o urmă de ceaţă. Prin urmare, insula nu puteau să se fi sustras vederii în nori de fum artificial.

Ellen Duncan era moartă?

Sufletul meu îngheţase.

Dece să mă mint singur?

O iubeam pe fata aceasta. Iubeam în ea pe Gerda Arnstör. Îi iertasem toate Ellenei, inima mea o chema, inima mea plângea din pricina ei.

Manik spuse aspru:

— Insula este distrus.., yacht este distrus... totul înnecat.., Păcat de pudel, era animal bun..,

Acesta era punctul de vedere al lui Manik. Mă priví pieziş şi adăugă:

— Acuma frate dela noi El Gento este iarăşi, cu totul frate dela noi... Fustele de femee este ciumă... înapoi acasă, aşa dar la Gallegos...

— Nu! glasul meu era strident. Nu! Vom cerceta adâncul pe care a fost construită insula... vom sonda... vom lăsa sonda să alunece la o sută de metri adâncime... în felul acesta vom găsí locul. Vom încrucişa pe aicí!

Manik râse brutal:

— El Gento... tu... tu tot mai speri!! Ce? La fata aceea albă? Fata este logodit...

Scuipă în apă.

Părăsírăm gabia. In urma mea, coborau Chanaf şí Manik. Instrăinarea se ivíse din nou, iar numele eí era Ellen!!

Vorbii cu Chubur. Dar omul cu un singur ochiu şi cu picioare strâmbe spuse:

— Vânt bun pentru întoarcere acasă, El Gento... Mergem înapoi la Gallegos!

Alături de el stăteau ceilalţi araucanezi. Probabil că-i povestiseră toate câte s'au întâmplat în timp ce el dormea din pricina beţiei.

— Poruncesc să încrucişăm! hotărâi eu, şi-l scosei imediat pe Hiruto din camera lui. Când îi spusei că insula a fost probabil distrusă şi că yachtul a avut aceeaş soartă, mă privi lung, scoase o ţigare, dădu din umeri şi spuse rece:

— Este trist... vrei prin urmare să încrucişezi într'adevăr? Şi dacă găseşti locul unde se află insula?

Deabea atunci îmi dădui seama cât de lipsit de sens era să mai am cea mai vagă speranţă.

— Bine.. pornim prin urmare spre răsărit... spre Gallegos, spusei eu, ca un vinovat descoperit, şi mă înapoiai alături de Chubur.

Corabia se şi îndreptase spre răsărit. L-am privit pătrunzător pe Chubur, după care m'am îndepărtat. Chubur mă privea întunecat. Fusese îmboldit, ordinele mele erau desconsiderate. Nu mai însemnam nimic pentru araucanezii mei.

Baronul venise după mine şi-mi spuse politicos :

— Îţi dăruesc corabia, mister El Gento, dumitale şi prietenilor dumitale...

— Au fost prietenii mei! îl întrerupsei iritat.

— Cu atât mai bine... Dăruesc prin ur

mare corabia araucanezilor şí rog numaî să fie lăsat cuterul pe apă, să-l aprovizioneze bogat şi să mi se dea câteva arme.

Aproape nícî nu mă míraî.

Hiruto observase că ínfluenţa mea asupra camarazilor mei pe jumătate sălbateci, era pe cale de dispariţie şí în această situaţíe prefera să nu fie la discreţia capriciílor lor.

— Vreî să mergí la Valdivía? îl întrebaî.

— Da! trăgea dín ţígare, íar unghiile luí poleíte luceau în soare. Vreau să aleg drumul cel maí scurt. In patru zîle sunt acolo... Până la Yokohama ar fi zece, íar riscul mult prea mare. Vrei să mă întovărăşeştí?

Ezitam...

Chubur, Chanaf şí Manïk pândeau cuvíntele care aveau să íasă depe buzele mele. Pe chípurîle lor se putea cíti uluiala. Se căíau dín nou, se ţemeau că aş putea realmente să mă despart de eî şí vechíul ataşament ieşise dín nou la íveală.

Chubur tuşi şi spuse chinuít:

— El Gento, tu tot rămâí la noî... tu tot...

— Nu! Pregătiţí cuterul!

Chubur devení pământiu. Chanaf îmi apucă mâna. Manïk se vârâ între míne şî Hírulo.

— Nu! Ne despărţím! rămăseî eu neclintit la punctul meu de vedere, deşí sufletul îmí era însângerat. Când a murît Cloy Cala, şí el era regele vostru, trebuîa ca eu să conduc colonia dela Gallegos în locul lui. Voî m'aţí ascultat totdeauna şí toate au íeşít bine. Cloy a murît şí nicî unul dintre voí nu este Cloy!

Tăcură. Mă cunoşteau. Işí îndepliníră munca întocmai unor câíní carí au fost bătuţi. Pânza uleiată a fost luată depe cuter. Deabea atuncí am văzut ce navă admirabílă era: fer, complet acoperită, cabínă încăpătoare un motor cu forţe uriaşe, compartimente de plutíre cu aer, lumínă electrică, vele pentru orice eventualitate — nimíc nu lípsea.

Ceasul meu şi ceasul din cabina cuterului indícau exact ora opt, atuncí când íí dăduî luî Chubur mâna spre a-mî lua rămas bun.

N'am spus nicî un cuvânt.

Nici el — iar ceílalţí cu atât maí puţin.

Dar feţele lor svâcnîau de părere de rău şi de durere.

Aşa ne-am despărţit. Corabîa îşí continuă drumul spre răsărít, noí spre nord vest — noî: Hiruto şí cu mîne, iar Híruto era la cârmă.

Prívind pe urma corăbîeí, îngânaî:

— Nord vest, baroane? Valdîvia se află la nord est...

— Dar ruínele însuleí sunt acolo... Şi arătă spre soarele care, apunând, arunca o lumînă arămíe peste feţele noastre.

CAPITOLUL XI.

O NOUA CHEMARE

Mă aşezai alăturí de el pe banca dela pupă, care era ceva mai înaltă. Motorul duduía, apele se învârteau în urma noastră dín prícina elíceî, care le bătea cu putere, iar eu

príveam într'acolo unde, la bordul corăbíeî, dispărea o bună parte a trecutului meu.

Îi íubisem ca pe niște frați, pe fiíí aceștia arămíî aí unuî puternîc popor de călăreți, și ar fî fost din partea mea o urâtă dovadă de superficialîtate, dacă nu le aș fí consacrat aceste câteva minute, până ce pânzele albe ale corăbíeî au díspărut în spatele orizontuluí.

Híruto observase funía sondei care cădea dela pupă vertical în apă. Respectă ultímul meu salut de despărțire pentru tovarășíí meî arămíi.

După aceea díspărură și vârfurîle catargelor corăbíeí, îar capítolul «Gallegos» părea să fie încheiat pentru totdeauna în cartea vieții mele.

Mă întorseî pe jumătate, íar Híruto sucî cârma cu o mișcare bruscă...

— Un cadavru, El Gento...! Ia cârligul bărcii...

Manevră atât de abîl, încât trăseí mortul la bord. Era un japonez într'un costum de marinar alb, dar murdar.

Baronul privî fíx chípul schîmonosít al înecatuluí. In mîjlocul frunții se vedea o pată albastră roșie, mícă și rotundă.

— Impușcat..., spuse Híruto. Este unul dintre marinarii mei. Vrei să príeí, te rog, cârma. Doresc să-í dau personal lui Otake ultímele onorurî.

Aduse din cabînă un drapel japonez, înveli cadavrul cu gloríosul stîndard, legă trístul pachet cu frânghie sí strânse de pî-

cioarele cadavrului o bucată de fier. Spuse după aceea rugăciunile de îngropăciune ale poporului său şi dădu drumul mortului în adâncime. Privi în urma lui, se întoarse şi mi oferi o ţigare.

— Puşcăriaşii au fost la bordul yachtului, spuse el cu cel mai mare calm. Presupunerea dumitale, El Gento, că prietenii mei ar fi capturat yachtul era prin urmare greşită. Probabil că pe insulă a avut loc o nouă luptă acum în timpul furtunii. Otake nu era mort acum patru ore...

Imi oferi foc şi observă funia sondei de adâncime.

— Nu sunt îndreptăţit să-ţi împărtăşesc adevărul, îmi spuse el. Vreau, cu toate acestea, să ridic ceva mai mult vălurile depe lucrurile care, momentan, îţi apar într'o lumină nejustă.

«Prietenul meu lordul şi Ellen m'au rugat să le dau concurs să găsesc insula. Toate acestea trebuiau să se întâmple în cel mai desăvârşit secret.

Din pricina aceasta, am făcut o călătorie de probă cu corabia, care ne-a dus apoi până pe insula unde eram aşteptaţi. Am văzut-o prima dată spre miezul nopţii. Yachtul era pe partea sudică şi nu îl observarăm. Puşcăriaşii ocupară insula şi atunci când oamenii mei şi tatăl Ellenei debarcară, au fost primiţi cu focuri de armă. Restul îl ştii.

«Ellen şi cu mine eram în puterea celor trei chilieni, iar după aceea ai venit dumneata

pe bord, El Gento. Când s'a produs, atunci, primul apel pe calea radioului al postului Ellerduc, am făcut aceeaș greșală pe care ai făcut-o și dumneata: am bănuît că oamenii mei, lordul și Gorry ar fi pe yacht. Știu acuma că nu este așa: pușcăriașii au fost isgoniți depe insulă, ai căreî stăpâní au rămas prietenii mei. Am debarcat acolo și Ellen a dispus ca cortul să fie ridicat în așa fel, ca să fie peste o placă de piatră ponce mobilă, în apropierea capului acela de femee, care o reprezintă pe Ellen.

Ea a folosit această cale, a fugît de lângă míne și te-a căutat, după ce pusese totul la cale cu Gorry. Atacul trebuia să aibe drept rezultat, ca după ce vei fi refuzat oferta pe care ți-a făcut-o, să fii dus cu forța în încăperile înterioare ale insuleî, unde aș fi fost adus și eu. Că insula este în parte goală pe dinăuntru nu știam. Gorry a fost foarte prevăzător chiar față de mine. Transmisiunile luí radiofonice într'un cod secret dînainte stabilit nu îmí împărtășeau decât lucrurile pe jumătate.

— Și acum?

Híruto surâse vag.

— Cred, El Gento — îmí permiți să te numesc maî departe tot așa, căcí este numele cel maî potrívit personalității dumitale — cred că noî doí subestímăm încă geníul colegului dumítale Kentville...

— Înțeleg... are la dispoziție un submarîn, și presupuí că prietenîi dumítale în mă-

sura în care au scăpat cu viaţă dín lupta depe insula acum distrusă, s'au salvat cu ajutorul luí.

— Ideea aceasta nu trebue respinsă de plano... ce te-a făcut să ai această bănuíală?

— In urma uneî raze de lumînă pe care am observat-o în apele depe partea estică a insulei. In prima clípă m'am gândit la un políp uríaş. Acuma ideea aceasta îmî pare absurdă, deoarece puterea de a lumina a unuí políp nu este atât de puternică.

Baronul dădu uşor dín cap.

— Submarin — poate... Bănuesc însă altceva... Privîrea sa alunecă dela funia sondeí de adâncime, la compas... Indreptă cuterul în arc scurt ceva mai spre nord. Soarele nu se maí vedea deasupra orizontuluí decât ca un semicerc, o jumătate placă rotundă şî arzătoare.

— Ia luneta, El Gento... dacă bănuelile mele sunt juste, atunci trebue să vezí ceva... Cercetează cu cea maí mare băgare de seamă marea jur împrejur. Trebue să lăsăm de o parte toate speculaţiile care nu duc la nimic. Se poate să fi fost un submarîn... Tot ce se poate.

Se lăsă însă noaptea, iar Pacíficul rămase pustíu.

Intunecímea cuprinsese locurile, apărură stelele, iar noî doî continuam să încrucíşăm acolo unde, după calculele noastre, ar fî trebuít să fie locul însuleí díspărute.

Şedeam la pupă şi mâncam, dezîluzionaţí,

pesmeţi şí conserve, beam ceaíul pe care-l fiersesem eu, şî recunoşteam mereu maî mult, că nutream speranţe írealizabíle.

Hiruto spuse apoí, când tăcerea care domnea între noí devenise apăsătoare:

— Ce ar fî să puî în funcţiune instalaţia de radío, El Gento? Antena o rídicăm ímediat. Inalţă catargul de salvare şi ca al doilea pílon pune prăjína... Poate că o antenă tríplă va prínde suficíent...

— Şí la ce te aşteptî?

— O! nu poţî să ştíi niciodată... Dín interíorul unuî submarín se pot face transmísiunî radiofonice...

Dădui de o parte vasele. Lucram cu o grabă suspectă. Nu m'aş fí mîrat ca Hiruto să fí strâns íronîc dín buzele lui subţirî. Era însă prea políticos şî plín de tact ca s'o facă, deşî, probabil, ştia de mult că am sacrífícat pe camarazíí meî arămîí, numaí de dragul logodnicei altuia.

Lucram ca un nebun. Auzeam în mine un glas care-mî spunea: Ellen trăeşte... Ellen trăeşte!

Eram ca şî ameţît. Băteam cu ciocanul, mă căţăram, descurcam sârme, înălţaí o antenă cum nu maí avusese vreodată un cuter. Eram grijulíu ca un pedant, căcî nu voíam să compromít succesul prín lucru făcut în grabă.

Dorul de femee era bícíul, ìar gândurile mele cele mai íntime erau numai josnicie şi grosolănie. Nu se putea oare ca George Kentville să fíe mort de mult? Nu se putea oare ca inima

Ellenei să fe eliberată de toate legăturile? Nu simţise Ellen roşeaţa fierbinte a dorinţelor năvălindu-i în obraji, întocmaí ca şi mie?

Am pus la punct aparatul de recepţie, bateriile din cabină, totul. Maí făcusem odată aceea treabă la bordul corăbiei.

După aceea mi-am pus casca, am aprins lămpile, cu mâna pe manetă.

Trei sute de metri lungime de unde. Cam pe aíci ar fi trebuit să fie.

Un fluerat — un vuet, atât de tare încât m'am speriat... Suci maneta până ce nu se mai auzi decât un fâşâit şi apoi..:

Ingălbenii. Mâinile îmí tremurau. — «Dumnezeule — era acelaş glas ca şi atunci — un glas bărbătesc... exact acelaş».::

— Revenim din zece în zece minute!

— Semnalizaţi!

Prinsesem tocmaí ultimele cuvinte.

Cui se adresa chemarea?

Scosei casca.. Uşa era deschisă. Scara mi-cuţă da pe pupa înălţată.

Mă reped sus, pe trepte.

— Baroane, postul Ellerduc!

Hiruto clipeşte din ochi privind în lumina colineí, care îi poleeşte pantofii.. Scoate ţigareta din gură şi spune:

— Prin urmare, totuşi!

— Ce crezi cu cuvintele acestea?

Mă plec spre el, dar chipul îi păstrează aceeaş expresie împietrită ca totdeauna.

— Nu am voit să te deranjez, El Gento... M'am folosit mai adineauri de luneta specială

de noapte şi mi s'a părut că am văzut ceva spre vest în lumina lunii.

Luneta se află alături de el, pe banchetă. O iau grăbit. In faţa ochilor mei însă pe care nu mă pot bizui, joacă scânteei...

Acolo în pampasul fără sfârşit la nord de Gallegos n'am simţit nici odată semnele unei atât de puternice emoţii Imediat însă ce m'am urcat la bordul corăbiei s'au schimbat multe lucruri. Lumea mare a întins din nou braţele sale ca să mă prindă, iar braţele acestea sunt tot atât de respingătoare ca şi acelea ale unui polip — cu guri cari sug vigoarea din sufletele bărbaţilor şi transformă zâmbetul unei femei într'un idol.

Am fost odată El Gento!

'Am fost!

Şi prostul de mine fu cuprins de furie, deoarece alergam după o fantomă.

Scrâşnii din dinţi şi muşchii mi se încordează. Simt puterile cu care am fost dăruit... Inghit amărăciunea care-mi este în gură...

Văd... văd acolo departe în faţa noastră pe întunecimea oceanului, o dungă cenuşie şi pe ea o grămăjoară micuţă — pomi.

E insula.

Nu e Fata Morgana — e insula.

Şi spun greu cuvintele ca şi cum ar fi fost de fier:

— E insula, baroane!

Glasul limpede de alături de mine, spune fără nici o schimbare perceptibilă a intonaţiei:

— Știam!

Mă întorsei spre el:

— N'ai crezut niciodată în existența unui submarin?

Tace.

— Ce ai auzit la postul Ellerduc? și ridică mâna în timp ce motorul mergea numai cu jumătate viteză. Era același glas ca atunci?

— Același... N'am prins decât ultimele cuvinte, anume că Ellerduc va reveni peste zece minute

Hiruto opri cu totul motorul.

— Vreau să aud mai întâiu glasul înainte de a ne apropia de insulă. Nu cred să ne fi observat încă.

Hiruto are efectul unui calmant. Există asemenea oameni cari ne forțează să fim calmi. Din ei emană un fluid special.

— Ai dreptate. Este foarte posibil să fie tot un pușcăriaș... tot ce se poate.. Mă așez alături de el cu ceasul în mână.

— Cum îți explici, baroane, revenirea insulei?

— Foarte simplu: am fost dușI de curenți la mare distanță în timpul furtunei.. Insula este aici. Cred că nu există nici o explicație mai naturală...

Tăcem și așteptăm. După aceea baronul se așează în fața receptorului. Cuterul nostru dansează pe valuri, fără cârmaciu. Stau în spatele lui Hiruto. Ascult încordat... Mă aplec. Poate că voi prinde apelul. Adineauri a fost destul de puternic. — Ascult... și aud...

— ..aci Ellerduc... aci Ellerduc...

Inainte fuseseră lansate acele cinci sunete de trompetă...

— Allo, aici Ellerduc.., Totul este din nou, în ordine... Adu-l pe El Gento şi pe arauca- nezi, baroane... Dacă ne-aţi auzit, anunţaţi-vă după cum ne-am înţeles...

Hiruto închise aparatul.

— Era George Kentville, spuse el şi se ridică depe scaun.

Kentville! Trăeşte! Şi eu... prostul!

Hiruto controlează postul de emisie... se pricepe. Incepe să transmită prin morse... Reconstitui cuvintele exclusiv după sunetele pe care le aud: «Venim»..

La urmă trasmite apoi semnalul convenit între el şi Gorry.

Imi surâde mulţumit:

— Sunt cu totul liniştit... Inainte, prin urmare... Peste un sfert de oră putem fi pe uscat pe insula lui Gorry.

Zece minute! Din partea mea, ar putea să dureze şi ani de zile. Ce să caut eu pe insulă? S'o revăd pe Ellen, să-l cunosc pe Gorry şi te pomeneşti că trebue poate să fiu şi amabil. O să mă grăbesc. Simt în spatele meu privirile cercetătoare ale lui Hiruto şi mă stăpânesc.

Cultură — comedieni!!!

Voi veni în contact cu civilizaţia, adică să devin iarăşi actor, să mint, să port o mască pe faţă... oribil.

Baronul a eşit afară şi a pus mâna pe cârmă.

Motorul porneşte, apa spumegă, şi eu privesc ţintă aparatul de recepţie prin care s'a auzit glasul lui Gorry. Urăsc aparatul de recepţie prin care am primit ştiri dela Gorry. Urăsc aparatul ăsta.

Imi ridic privirile... In perete, este dulapul şi văd în oglinda înaltă imaginea mea...: un individ care seamănă a om al pădurilor din povestirile lui «Ciorap de-piele», îmbrăcat totul în haine unsuroase, «împodobite cu scoici, perle şi dinţi... Imi mai lipsesc scalpurile dela brâu...!! Şi faţa oacheşă, o barbă prost tăiată, o pălărie de fetru roş, o pereche de ochi de culoare deschisă, pătrunzători sub sprâncenele tufoase...

Acesta sunt eu! Nu — acesta nu este Olaf Karl Abelsen, acesta este El Gento, pirat de coastă, vânător din Pampas, un fără patrie...

Râd de imaginea pe care o văd în oglindă.

Dar Gorry?

Un lord!

Lordul George Kentville, constructorul celei mai mari minuni a lumii, al unei insule artificiale, în mijlocul Pacificului, cu pomi, tufişuri, un golf şi piloni pentru antenă.

Lord Kentville este un gentleman care a realizat ceva nemaipomenit, care a creiat un pământ nou în Pacific, care este un geniu şi pe care Ellen trebue să-l adore, după cum îl admir şi eu.

Ce realizasem eu în viaţă?

Nimic!

Doar ceeace poate realiza orice inginer mediocru.

Ce am călcat în picioare în viața mea?

Totul — absolut totul. Am ucis un om cuprins fiind de furie oarbă — cu pumnul acesta arămiu și grosolan — pentru aceasta am stat la închisoare, mi-am cucerit libertatea și am mers pe calea mea alături de banalitatea cotidiană, și am devenit un aventurier.

Îmi mai holbez încă ochii la acela care se numește El Gento... Și individul acela în haine de piele surâde pe neașteptate atât de nestingherit, atât de sigur de sine... Individul acela își amintește de drumurile nebune făcute pe canalele înghețate din jurul Țărtt de foc, de raidurile călare fără sfârșit făcute prin Pampas, pe culmile înzăpezite ale Anzilor, de nopțile când moartea stătea la pândă, iar nervii nici nu vibrau — și de Cloy, de neuitatul Cloy, ultimul rege al Araucaniei?

Și eu, El Gento mă dau timid de o parte din fața excelenței sale lordul Kentville pentru inspirația sa genială?

Râd.. întorc oglindei spatele și mă duc pe punte.

Acolo este insula. Hotărârea mea este luată: Hiruto va debarca singur. El Gento va fugi în ascuns la bordul acestei bărci rapide undeva unde nu este cunoscut de nimeni.

CAP. XII.

CĂPITANUL GADARROS

— Ai putea să daí drumul farului mic din față, mă roagă extrem de politicos Hiruto, care îmî atrage mereu atenția asupra celor cari se tot învârtesc pe coasta abruptă și ne fac semne.

Se trag chiar câteva rachete. Lipsește numai fanfara spre a-l saluta cu un marș triumfal pe Hiruto.

Luna este ascunsă din când în când de nouri trecători Uneori fulgeră spre apus.

... Mă duc în față, bag ștecherul conductei electrice în priză și fac contactul. Fuiorul de lumină orbitoare țâșnește din far, trece peste valurî, luminează capul peninsulei, golful și stânca în formă de cap de femeie care se reliefează peste tufișuri.

Pregătesc otgoanele, prăjina — intenționat nu mai privesc spre locul unde cheiul natural oferă un adăpost sigur.

Acolo se aflase corabia, acolo m'am luptat cu Ellen pentru adevăr și am fost învins — n'am aflat, n'am câștigat nimic, cî am pierdut numai enorm de mult: patria mea la Calegos, pe prietenii mei arămiî, — și poate chiar pe mine însumi.

Ne apropiem de cheì... Depe uscat se aude un glas limpede:

— Bine ați venít! Bine ați venit!

Ea!

Prind capul prăjinei de o stâncă. Motorul

s'a oprît. Trag cuterul aproape de peretele de piatră ponce şi-i strig lui Hiruto:

— Debarcă înaintea mea... Vreau să-mi spăl numai mâinile... Leg eu singur cuterul...

Baronul urcă sprinten sus pe chei... Nu are nici o bănuială...

Şi cu toate acestea îmi ridic priviríle...

Ellen stă acolo în faţa tufişurilor, îmbrăcată cu rochia ei albă. Alături de ea este pudelul, iar un bărbat o ţine de talie... şi amândoi fac semne — fac semne...

Vreau să mă întorc... Lumina farului nostru mă face să văd însă în tufişuri două feţe de oameni, două mâini...

Sunt feţe care nu te pot înşela — nu sunt nici europeni şi nici japonezi, ci chilieni cu obraji lor nămânţii tipici... Iar în mâinile lor pe care le văd, ţin ceva întunecat: pistoale...

Imi dau seama fulgerător...

Nu este oare curios că Ellen şi lordul Gorry sunt singurii cari îl salută pe Hiruto — şi pe deasupra, dela asemenea distanţă. Nu este oare mai mult decât suspect, că perechea aceea stă în fata tufişurilor şi după toate aparentele este răzită de cei doi chilieni?!

In momentul acela, se şi aude un foc de armă... Luna farului se sparge... Din spatele blocurilor de piatră din apropiere sar oameni sprinteni... pun mâna pe Hiruto... alţi trei se reped spre cuter...

Prin urmare aceasta era planul lor!

El Gento... asta este ceva pentru tine

El Gento, împinge cuterul dela mal!...

Cei trei sar... vor să ajungă pe punte.

Chilienî...
Vin pe cuter şi au pistoale...
Şi eu am...
Şi El Gento trage mai repede...
Ticăloşii aceia trag pe alături... Eu nu... Doi dintre ei cad în apele golfului, un altul cade pe faţă...

Fug la pupă... Motorul duduie, cuterul desscrie un arc — dinspre uscat vin gloanţe... gloanţe.. Mă întind la pământ... Ies afară din golf... Fiecare nerv vibrează. Creerii îmi ard, gândurile mele gonesc, se încurcă... şi cu toate acestea, fac legătura justă între lucruri.

Puşcăriaşii sunt din nou stăpâni pe insulă. Puşcăriaşii l-au forţat pe Gorry Kentville să lucreze cu postul de emisiune şi să lanseze informaţia aceea falsă. Puşcăriaşii l-au putut constrânge, căci Ellen este în puterea lor, iar Ellen este tânără şi frumoasă, iar chilienii sunt lihniţi după femei.

Aşa a fost.

Prin apelul lansat de către Ellerduc, banditii voiseră să ne ia prizonieri şi pe noi şi pe araucanezi ca să nu mai fie nimeni care să poată desvălui existenţa insulei. De-aceea ne-au atras aici, de aceea ne-au jucat comedia aceea mincinoasă. Să nu existe nimeni care să poată duce vestea despre existenţa insulei... nimeni!

Şi cu toate acestea, eu am scăpat: eu singur. Numai eu îi pot salva pe cei depe insulă: pe Ellen, pe Gorry, pe Hiruto, ca şi pe lordul Duncan. Eu singur!

Cum însă?

Valdivía este cel mai apropiat port şi are post de radio. Să chem ca să mí se trimită ajutoare — un crucişător sau un torpilor.. Micul meu post de emîsiune va fi oare suficient spre a putea fi ascultat la Valdivia? Şi nu vor trece oare mai multe zíle până va sosi un vapor de acolo! Oare hoarda asta de ticăloşi nu o va dîstruge trupeşte şi sufleteşte până atunci pe Ellen Duncan?

In jurul meu mai vâjâie încă viespile de plumb... Geamul cabinei sare în ţăndări... Gloanţe cad pe punte, trec şuerând spre larg sau se turtesc în părţile metalice ale îmbarcaţiunii. Ticăloşii aceìa nu mă slăbesc de loc... Trag cu o puşcă mitralieră... mă întind cât pot mai bine căci nu vreau să fiu ucis ca un epure de pampas. Vreau să trăesc, să-i eliberez pe aceia, să fiu un bărbat la fapte, aşa cum am fost alături de Clov Cala.

Grindina de plumb slăbeşte. Intunecimea mării pe care domneşte noaptea mă înghîite pe míne şi cuterul. Mă ridic în picioare şi-mî şterg fruntea... Credeam că este sudoare. E sânge... In frunte mi s'a înfipt o sburătură şî n'am băgat de seamă. Sângerarea înceteazăcurând. Mai am şi alte griji afară de aceasta.

Trebue să stabilesc în primul rând dacă puşcăriaşii au ancorat cumva yachtul în alt punct al coastei, sau dacă, cum este mai probabil, continuă să încruciseze prin apropierea însuleí. Ultîmă ipoteză este însă împosibílă, căci în cazul acesta chilienii ar fi procedat mai inteligent şi ar fi dat ordin yachtului să

se posteze la intrarea golfului, spre a tăia retragerea cuterului. In genere era mai verosimil, îmî spusei eu, ca yachtul să nu mai existe. Ar fi putut foarte bine să se fi sfărâmat de însulă, iar chilienii se vor fi salvat prin înot.

Era necesar în orice caz să mă conving de toate acestea. Incepui să ocolesc însula întocmai unui lup care dă târcoale unei turme bine păzite. Stinsesem toate luminile şi prin sgomot nu mă puteam trăda prin nimîc. In general nu mă prea temeam eu de chilieni cu toate că erau numeroşi şi că dispuneau de mitraliera grea. Cuterul era metalîc, din oţel, bordul era înalt de aproape patruzecì de centimetri şi-mi oferea suficient adăpost.

După ce am ocolit însula fără să constat vreo urmă a yachtului, folosii câteva minute de întunecare a lunii printr'o perdea de nori, spre a monta mitraliera mea, pe care o luasem depe corabie odată cu postul de radio emisiune. O montai la pupă şi construi din câteva bucăţi de fer de balast un fel de parapet. Aveam de gând să atac făţiş însula, cu care prilej aveam avantajul de a fi mai bine ferit de gloanţe decât chilienii. Piatra ponce constituie o apărare foarte slabă faţă de proectilele de nichel ale industriei moderne.

Un proverb străvechiu zice că orice hotărîre trebue să fie întâi bine coaptă, înainte de a trece la acţiune. Felul de a vorbi despre «oamenî cari iau hotărîri rapide» se dovedeşte foarte adesea ca neserios. Temperamente im-

pulsive se vor dovedi totdeauna înferioare acelora cari nu se lasă scoşi — cel puţin în aparenţă — din calmul lor, obişnuit cum este cazul lui Hiruto.

In timp ce mă apropiam de insulă dínspre răsărit, folosînd întunecimea care mai persísta încă, fui cuprins de tot felul de ezitări. Un atac din partea mea va provoca neîndoios pierderí chilienîlor. Ei vor fi întărâtaţi prín aceasta. Mai exista un argument care conta: Eram oare indrituit să fac aicî pe cont propriu pe poliţiştul? Puşcăriaşii nu rídicaseră drapelul alb în timpul uraganului? Ştiam precis că Ellen şî ceílalţi prizonieri erau realmente amenintaţi de un pericol serios?

Dacă toţi aceştia fusesră deportaţi pe Juan Fernandez dîn motive de răzbunare, s'ar fí putut să fie cameni nepătaţi, poate numai disperaţi, desmoşteniţi ai soartei, carj au devenit piraţi de nevoie, dîntr'un lesne de înţeles instinct de conservare.

Dacă ar fi fost niste ucigaşi fără conştiinţă atuncî ar fi putut să mă împuşte pe mine şi pe Hiruto în momentul în care am intrat ^n golf. Au aşteptat. Au încercat să mă înlăture abea atuncì când am fugit, ceeace era la urma urmii scuzabil. Erau nişte evadaţi şî trebuiau să conteze ca în cazul când ar fí fost prinşî din nou să fie împuşcaţi conform legilor marţiale. Prin urmare: n'ar fi fost oare maì just să încerc să tratez mai întâí cu ei?

Imi schîmbai hotărîrea. Cuterul se afla poate la o distanţă de trei sute de metri de

punctul acela, unde Chubur se scufundase în adânc şi susţinea că a văzut polipul.

Stopai, mersei deandaratele şi mă strecurai în cabină spre a aduce o faţă de masă albă drept steag parlamentar.

In momentul în care am înălţat drapelul meu alb, dinspre ínsulă venî o gríndină de gloanţe. Prin urmare fusesem observat. Focul încetă brusc îo momentul în care vântul făcu să fâlfâie steagul parlamentar. Aproape în acelaş moment ieşî şí luna dín spatele perdelei de norí şi făcu suficíentă lumînă spre a putea vedea cele ce se petreceau pe ínsulă. Observaí prin binoclu pe malul abrupt vreo zece oameni, dîntre care unul făcea acuma semne cu o cămaşe albă, sau ceva asemuítor.

Deodată se întâmplă ceva care făcu să mi se urce sângele în obraji La stânga cuterului, marea se umflă bubuînd adânc ca o băşícă, care plezní apoí făcând să se rîdice un nor de fum spre cer. Acelaş fenomen însoţít permanent de tunetul submarín, îl observaî şî în alte locurí — era foarte probabîl că asemenea masse de fum să se ridice şí spre partea de apus a însulei, căci vântul întínse deodată straturí dese de fum peste însulă, ce díspăru în felul acesta cu totul din faţa ochîlor mei.

Ií văzui încă pe oamenií depe mal, carí alergau cuprînşi parcă de spaimă nebună încoace şî încolo, în timp ce nouí erupţíí ale cutremurului marín — căci nu putea fi vorba decât de aşa ceva — făcea ca aerul să se întunece tot maî mult

Un vânt puternic rîsípí apoî fumul, îar eu privii cu ochii măriţi de spaímă la minunea creată de mîntea omenească... Mâna mi se cramponă de cârmă, mă plecaî înaínte crezând că asíst la o îluzie, înima mí se opri.

Insula se scufunda!!

Chílíeniî urlau de spaímă... Strigătele lor strîdente mă făcură să mă înfior...

Se purtau ca niște demenţi... Imí făceau semne... urletele lor mă făcură să mă îndu- îoşez... Să-í las să se înnece ca niște câini?

Dar Ellen?

Imî muşcai buzele... Símţeam că ochíí mi se umplu de lacrîmí...

Ellen... două manevre fulgerătoare... curterul goneşte înaînte... Tremur... gonesc cu barca exact spre locul unde puşcăríaşíí stau înghemuiţí în genunchi pe un loc maî rídicat... în genunchi... şí urlă..., urlă ca animalele sălbatece... de frica apelor mării ce se înalţă tot maí mult, care au acoperît probabíl ínteriorul plat al însulei... Nu maî sunt vizibile decât blocuríle cele maî înalte ale ţărmuluî. Numaî acelea...

Fapta mea este nebunească... Cum vreau oare s'o salvez pe Ellen? Aicí nu mai există nici o scăpare...

Insula se scufundă, îar prízonîeríí din încăperíle goale ale înteriorului ei, se luptă de acuma cu moartea... Fantezía îmî arată scene de nemaípomenîtă groază... Văd cum pătrund apele în acele încăperí, văd dispe-

rarea celor încătușați, văd toate cele ce pot fi — ce trebue să fie.

Cuterul meu trece în viteză printre două biocuri... Mă aflu peste insulă, dar nu văd de cât marea. marea lacomă și neiertătoare... Se mai văd numai câteva creste ale coastei — stânci izolate — și cei doi piloni ai antenii, de care stau atârnați sus de tot patru oameni...

Piloníi de lemn se pleacă deodată, se scufundă încet, dispar — cei patru înnotători cer, urlând, ajutor — în spatele meu se aude urletul celor îngenunchiați — și míla face să uit toate rezervele.

Stopez și întorc... cei patru sunt luați pe bord. Puterile lor sunt sleite de spaíma prin care au trecut. Mă îndrept acuma spre locul plat unde se află cei zece oameni — căci zece sunt — s'au ridicat în pícioare și stau strâns îmbrățișați. Dar și locul acesta este încon'jurat de valuri și se scufundă cu încetul — marea surâde. Pacíficul înghíte insula artificíală care i a fost impusă, ca pe o îmbucătură, sărmană. Ceî zece sar pe punte. Unul dintre ei, care poartă haină albastră de marinar, vine clătinându-se cu fața schimonosită spre míne... cade pe jumătate peste pieptul meu, alunecă pe bancă, bâlbâie cuvinte de mulțumire, își sprijină capul în palme și... plânge ca un copil...

Cuterul este dus de curent, se clatină, valurí trec peste bord.

Prívesc locul unde a fost ínsula... a fost!

Nu maí e nimic... Un sîngur colţ de pîatră ponce maî îndícă locul unde coasta díns-pre nord se opunea cu península eî, cu câteva minute maî înainte, valurílor. Sunt ca şí paralizat... Fixez stânca aceea... Ştiu că în îmediata apropíere a acelui loc se ridíca un cap de femee...

Ellen este moartă... Capul de femee este numaî o stâncă submarînă.

Iar omul care stă alăturí de míne îmî strânge mâiníle... bâlbâíe, se văîcăreşte:

— N'am... n'am voît asta — aşa a fost scarta... o putere superioară...

Vorbeşte o engleză fără cusur, iar uniforma, o ştiu: este aceea a căpitanîlor marineî de război chilíene.

Are dreptate: o forţă superioară!! In faţa ei mă înclin şî eu... Intreb numai:

— Cine eştì dumneata?

— Căpitanul José Gadarros, comnadant al crucişetorului chílîan «Los Andes», pentru moment în misiune specíală...

Spune toate acestea ca o poezie învăţată pe dinafară. Vorbeşte ca un automat... Groaza îl stăpâneşte încă.

— Trebuia să lămurim misterul insulei acestea... adăugă el. Fii bun, te rog... dă-mi mie şi oamenilor mei o gură de alcool... altfel... înnebunim... Am trecut prin împrejurări îngrozìtoare

CAPITOLUL XIII

ENIGMA NEDESLEGATA

Spre dimineaţă, vântul a încetat cu totul. Încrucişăm necontenit deasupra insulei scufundate, iar căpitanul Gadarros, locotenentul Pedro Amato şi cu mine luăm masa în cabină. Pe punte stau întinşi marinarii şi dorm, în măsura în care nu sunt de serviciu. Cuterul meu face cunoştinţă cu disciplina severă a marinei de războiu chiliene.

Gadarros povesteşte. I-am spus că numele meu este El Gento, am jucat exclusiv rolul unui aventurier, care locueşte la Gallegos, iar José Gadarros n'a mai întrebat nimic, deşi din purtarea lui se vede că mă preţueşte mai mult decât aş dori eu.

— Mister El Gento, chestiunea a început acum trei ani, începu el dând de o parte ceaşca de ceai şi luând una din ţigaretele lui Hiruto, din care mai am în dulapul din perete pachete întregi, — a început cu informaţia dată de unul din crucişetoarele noastre mici, care făcuse trageri prin locurile acestea, cu care prilej a întâlnit o plută formată din zece butoaie enorme de oţel. Pluta aceasta era trasă de un vechiu vapor, care naviga sub pavilion japonez şi care mai arbora şi steagul şantierului Hiruto-Yokohama. Vaporul era supraîncărcat cu blocuri de piatră ponce.

Butoaiele şi piatra erau destinate Valdiviei, după cum se vedea din hârtiile navei. Cruci-

şalupele nu se mai interesă de acest transport şi abea după câteva luni de zile se află că pluta şi vaporul nu ajunseseră niciodată la ţintă, dar că nicí la Valdîvía nu exístase cîne va care să fi comandat butoaie pentru o fabrică de bere sau piatră ponce.

Guvernul nostru n'a avut cu toate acestea motiv să cerceteze într'un fel oarecare această chestîune. Abea atunci când un vapor al guvernuluî a întâlnit cu aproximaţie în acelaş loc un transport similar — aceasta s'a întâmplat cî[illegible]a săptămâni mai târziu — mînisterul marinei chiliene s'a sesizat şi a întrebat pe calea radioului şantierele Hiruto, căci şi această plută inclusiv vaporul ar fi trebuit să ajungă la Valdívía, dar n'a maî eşit nîcíodată la iveală.

Hiruto, cel maî mare armator al Japoniei, ne-a răspuns că trebue să fie vorba de o eroare. Putea face dovada că cele două transporturi n'aveau nimic comun cu el. Cu aceasta s'a închis a doua oară chestiunea şi a trecut un an întreg până ce vasul sondă «Preşedintele Orîgo» a văzut în timpul nopţii aici o mică insulă, până atunci necunoscută, care dispăru însă îndată în valuri de cenţă şi nu maî putu fi regăsîtă de atunci.

Acelaş vapor a trecut întâmplător după două luni de zile prin acelaş loc. O trombă marină care trecea dusă de vânt a permis încăodată vaporului să se apropie neobservat de insulă, până la aproape trei sute de metri. Căpitanul stopă aicî decurece se temea de

stânci submarine. Echipajul văzu spre marea lui surprindere — este vorba de cei cari erau pe catarge — o insulă de forma unei farfurii, de pe cari se înălţau pomi, doi piloni pentru o antentă — şî...

Comandantul José Gadarros făcu o pauză şi mă privi serios:

— ...poate, mister El Gento, că dumneata vei pune la îndoială toate acestea, ca mine — ca toţi — prin urmare echipajul văzu pe insulă o mulţime de oameni, bărbaţi, femei şi copiî, cari dansau în jurul unui difuzor uriaş, la lumina a nenumărate lampioane colorate. Se părea că sărbătoresc ceva.

Era noapte şi caracterul acesta fantomatic a fost sporit de o grupă de dansatoare, cari au executat în valuri o creaţie coreografică modernă.

Vreo patruzeci de oameni stăteau în jurul uneí mese lungí, alţií mergeau încoace şî încolo, copii şi câinî se jucau în jurul lor şi... deodată totul dispăru.

Tromba marină retrăgându-se, făcu ca vaporul să fie văzut. In jurul navei se ridicară uriaşe fântâní de fum însoţite de tunete submarine, o ceaţă deasă înconjură însula şi când forţele vulcanice se liniştiră după vreo zece minute, insula dispăruse cu desăvârşire.

Vaporul nostru lansă imediat bărcile de salvare spre a pescui eventual pe supravieţuitoriî catastrofeí. Bărcile au încrucişat vreme de ore dar n'au găsit măcar o víctimă, nicí chiar scândurí, mese sau scaune, nímic..

Căpîtanul încheie un proces verbal referítor la cele observate, puse pe toţi martorîi să semneze şi sondă apoi tot locul unde se afla. In felul acesta găsì o adâncíme de aproape douăzeci şi cincî de metri, care se întindea exact dela nord-vest spre sud-est, pe o distanţă de círca o mie de metri şi care era complect necunoscută până atuncî.

Mînîsterul marínei n'a comunícat publíc raportul căpìtanului, deoarece se întenţiona să se cerceteze întâi toată această chestiune cu discreţie. Au fost lansate ancore tărâtoare peste adâncime. Au scos la iveală bucăţi de píatră ponce — nìmic altceva. Ministerul marinei a adus atuncí la cunoştinţă publícă constatările, a luat în râs pe căpîtan şí echipai, vorbínd de beţie şî fantasmagorii marinăreşti.

După câteva săptămâní se prezentă căpitanul unui vas care mergea la vânătoare de foce, care se jură că a văzut insula. Susţinea că a dispărut însă din faţa ochilor luí şi ai oamenilor săi într'un nor de ceaţă şi când vremea se limpezit din nou n'a mai regăsii-o.

Mínísterul marinei a armat atuncí un yacht particular pe care l-a pus sub comanda mea şi, spre a induce în eroare, marinarîi au fost îmbrăcaţi cu haine de puşcăriaşi. Pregătirile expediţiei au fost ţinute în cel mai desăvârşit secret. Personal, am căpătat instrucţiuní dintre cele mai precise şí în felul acesta am părăsit pe bordul yachtului alb, în cea maí desăvârşită tăcere Valdivìa... şî.. am început să căutăm insula misterioasă.

Am încrucișat zile întregi în apropierea adâncimii. Ne apropiam de ea însă totdeauna numai noaptea, cu luminile stinse și în cele din urmă am avut noroc în timpul unei furtuni puternice: am ajuns până la o sută de metri de insulă. Există prin urmare.

José Gadarros făcu semn locotenentului său:

— Povestește dumneata mai departe acum, Amato, pentru ca senor El Gento să nu mă socotească un mincinos și un zăpăcit.

Locotenentul, un flăcău tânăr și îndrăzneț, surâse mai întâi, apoi spuse cu un ton neobișnuit de sumbru:

— Yachtul nostru a trimis două bărci și douăzeci de oameni în golf. Ploaia ne acoperea. Căpitanul Gadarros cu mine făceam parte din expediție. Prevăzători am dat dispoziție yachtului să se depărteze din nou. Am debarcat. Insula am găsit-o cu desăvârșire pustie. Observarăm apoi o corabie care se apropia de golf. Am ascuns bărcile, noi ne-am camuflat și am atacat pe oamenii corăbiei în clipa în care abea debarcaseră. Erau japonezi și un european, un domn distins și în vârstă. Corabia, care avea motor a fugit și numai trei dintre oamenii mei au ajuns sus pe bord. Oamenii depe corabie s'au predat fără a opune nici o rezistență.

Îi țineam sub supraveghere nu departe de stânca din port care reprezenta un cap de femee. Opt dintre marinarii noștri înarmați cu carabine și revolvere erau suficienți pen-

tru treaba asta, credeam noi. Deodată se produse exact acelaş fenomen pe care-l remarcaseră şi oamenii depe vasul-sondă: erupţíi submaríne vulcanîce de o forţă nemaípomenită. Insula se scufunda foarte încet şí când am ajuns în golf, n'am maî găsit acolo nici o fiinţă vie: prizonierii şí cei opt oamení ai noştrî dispăruseră.

Cele două bărcí ne-au salvat dela înnec. Insula se cufunda în mare. Am vâslit până la yacht şí starea noastră sufletească era atuncí ca şí cum am fi aruncat o prîvire în îad.

Nu am ce să vă explic în plus, senor El Gento. Ştii bine ce s'a întâmplat maî târziu: atacul nostru împotrîva corăbiei cu motor, la care am renunţat imediat spre a nu avea pierderî şí spre a ne apropia maí bîne prín víclenîe de această enígmă — apoî cea de a doua apariţie a noastră lângă insulă şi arborarea pavílionuluí alb — uraganul care a zdrobit yachtul de ínsulă şi — dădu dín umerí — în fine rezolvarea parţîală a enígmeí: patrusprezece dîntre noí, cei carí ne aflăm aici, pe bordul cuterului dumitale, am scăpat din acel naufragiu. Din epavă am maí putut scoate arme, maí înaînte de a se cufunda.

Am găsît pe insulă doar doi oameni, un bărbat şí o femee, o doamnă. «I-am găsît» nu este expresia cea maî fericită: í-am surprins aícî în golf în momentul în care rîdicau una din plăcíle de piatră ponce.

Sub această uşă mobilă am găsit două încăperi mai mari. Una dintre ele — amândouă erau foarte elegant mobilate — conţinea şi un post de emisiune. Perechea pe care am luat-o prizonieră a refuzat să facă orice declaraţie. Deabea atunci când căpitanul Gadarros a ameninţat că-l va împuşca, europeanul a declarat că este englez şi că este dispus în cazul când dorim să punem mâna pe corabie, să o cheme.

Declaraţia aceasta am obţinut-o din partea lui numai prin faptul că s'a amestecat şi señorita blondă, care se temea pentru viaţa lui. Altceva n'am isbutit să mai aflăm.

După aceea a fost lansat, cu control, apelul pe lungimea de undă 300. Voiam să cucerim cu orice preţ şi corabia, deoarece speram să găsim la bordul ei cheia întregului míster. Englezul a atras numai cuterul, dar — dumneata ştii mai bine acest lucru, mister El Gento — a fost o greşală deoarece am pus mâna numai pe armatorul Sajo Hiruto şi dela japonezul acesta n'am putut scoate nimic.

Ceí treí prizonieri au rămas absolut tăcuţi şi nici percheziţionarea cea maí amănunţită a celor două camere n'a dus la nici un rezultat însemnat. Totuşi: am pus mâna pe treí iniţiaţi şi speram că în cele din urmă tot îi vom face pe unul dintre eí să vorbească.

Aş dorí să accentuez că cele două încăperi aveau pereţii şi podelele de lemn şi că nu mai există în afară de ele alte încăperi pe insulă.

Mai apoi când te-ai reapropiat dumneata cu cuterul de insulă, i-am închis pe cei trei pe cari i-am legat şi le-am pus căluşe, căci orice neatenţie ar fi fost o greşală după părerea noastră, în afară de aceasta doream să punem mâna pe dumneata.

Am comís cu prilejul acesta o greşală nelăsând nici un paznic alături de cei trei. Au urmat cunoscutele explozii submarine, eu personal m'am mai repezít până la placa de piatră mobilă pe care noi o ridicasem. Pe dinafară n'avea nici o clanţă şi era închísă ermetic cu cauciuc. Probabil că cei trei s'au eliberat. Insula se scufundă. Vedeam moartea cu ochíi. Ne simţeam aproape de nebunie, căci toate prin care trecuserăm ne puseseră nervíi la grea încercare. Ne-ai salvat, dar şi dumneata, mister El Gento ai fost foarte prudent până acuma în tot ceeace ne-ai spus. Am renunţat, drept mulţumire faţă de dumneata, de a-ţi cere, însfârşit, o deplină lămurire asupra acestui mister nelinîştitor al insuleí, care, pe cât se pare, apare şi dispare la dorinţa tânărului englez — o performanţă tehnică nemaîpomenítă.

Locotenentul îşi umplu paharul de whisky şi bău... Mâna lui tremura uşor.

Căpitanul Gadarros luă cuvântul. Părea că nu mă maí puteam salva din situaţía aceasta penibilă cu obişnuitele mele răspunsuri evazive. Presupuneau că şi eu eram un iniţiat. Nu credeau că am venít cu totul întâmplător în legătură cu toate aceste lucruri întu-

necate. Gadarros mă privi pătrunzător:

— Mister El Gento, spre marea mea părere de rău trebue acuma să cer cu toată insistența o declarație fără ocolurí din partea dumitale. Nu maí nega — și dumneata ești legat de străinul acela, care a creiat aci în mijlocul Pacificului o mínune tehnícă. In primul rând: unde sunt ceí treí marinarî ai meí carî au plecat pe corabíe împreună cu Hiruto și senorita?

— Morți!

— Ah! In cazul acesta Híruto n'a mințit. A susținut că ceî treí voiau să comită un act de víolență asupra doamneî...

— Așa spunea...

— Spunea?

— Da, căci eu n'am fost de față atunci când au murit. Iți voi comunica tot ce știu... Nu cere însă nume dîn partea mea...

Povestii... cum a descoperit Chubur corabia, în timp ce era la pescuit în apropiere de insula Satanei, cum ne-a chemat, cum am readus corabia la línia de plutíre, am găsit pudelul, cum am pus în cele dîn urmă mâna pe Hiruto și pe tânăra femee după ce am fost narcotízați de câteva orî...

Căpítanul Gadarros băgă de seamă că nu mint... Clătina însă mereu capul.

Și eu încheíaî cu cuvintele acestea foarte justîficate:

— Vezi, prín urmare că, de fapt, și eu știu tot atâtea câ dumneata. Ba maí mult, eu n'am

 întrat níciodată în încăperile subterane ale

insulei. Bănuíam numai existența lor. Îți dau însă completă dreptate: insula aceasta artificială apare și dispare și în spatele întregii chestiuni este inteligența superioară a unui singur bărbat, care produce erupțiile vulcanice probabil cu ajutorul mînelor, care învăluie insula în ceață, care trăește mai departe aici, sub ape, exact sub locul unde încrucișăm noi cu cuterul... și așteaptă ca noi să ne depărtăm spre a readuce insula la suprafață...

Gadarros îmi strînse mâna.

— Ar însemna să te insult dacă aș pune la îndoială afirmațiile dumitale... Și dacă privim lucrurile strict din punct de vedere al dreptului internațional, fapt asupra căruia am și atras atenția ministerului marinei, nici un stat nu este îndreptățit să împiedice pe un oarecare să-și construiască o insulă artificială în largul mării, care nu este proprietatea nimănui.

«Amestecul republicei Chili este lipsit de orice bază juridică. De fapt am și mers prea departe. M'am lăsat antrenat atunci să atac corabia lui Hiruto. Noi am deschis focul și tot noi am depășit limitele mai apoi dintr'un orb exces de zel, pentru care și Anglia și Japonia ne-ar putea cere socoteală.

Dacă ar fi vorba de un cuib de pirați, sau dacă s'ar face dovadă indiscutabilă că locuitorii insulei au călcat cu ceva legea, atunci ar fi bineînțeles legal. Dar nici nu poate fi vorba de așa ceva — nu este vorba nici de pirați și nici de răufăcători — între ei se află

un om ca Sajo Hiruto, baron şi favorit al împăratului Japoniei, cel mai bogat om al ţării sale — care nu s'ar putea niciodată uni cu răufăcătorii.

Mă aflu prín urmare într'o sîtuaţie extrem de delícată, míster El Gento. Expediţîa aceasta mă poate costa capul, în cazul când se amestecă Japonia şi Anglia în chestiune şî este ştiut cu ce energie intervin aceste două puteri în favoarea supuşílor lor.

Rîsìpi fumul ţigării cu mâna şi continuă:

— Cel mai bine ar fi să tăcem asupra acestei chestíuní. Lucrul acesta îl vor recunoaşte şi superorii mei. Mister El Gento, aş dorì să ies cu abilitate din toată această afacere. Noi, supravíeţuîtorîi yachtului ne vom reîntoarce acasă şi nu ne vom mai interesa de ínsulă. Te rog. prin urmare să ne pui cuterul dumitale la dispozíţie.

Cadarros vorbíse cu desăvârşită politeţă. Felul cum judeca sítuaţîa era cât se poate de just. Işi depăşîse cu mult însărcinarea. Pe de altă parte, ce atìtudîne să iar fată de dorinţa sa de a-i lăsa luí cuterul? Fără îndoială că avea tot motivul să vrea să şteargă amintirea insulei dín mîntea sa. Nu era însă o totală greşeală din partea sa să nu caute a justífica faţă de aceia pe carí í-a legat ca pe niște píraţi, din pricina temperamentuluí său impulsiv, procedeul său pripít? Nu se ferise oare să-mî pomenească faptul că n'a cucerit insula fără vărsare de sânge? Cadavrul japonezului pe care baronul l-a aruncat cere-

monios în mare, nu era oare suficientă dovadă că a avut loc o luptă?

Am răspuns — şi putui să mă transpun uşor în situaţia sa:

— Aş avea să vă propun ceva mai bun, căpitane. Să nu mai încrucişăm multă vreme pe deasupra însuleî, cí să ne depărtăm în aparenţă. De îndată ce se va lăsa noaptea, insula va eşí din nou la suprafaţă. Voí lansa atunci un apel la radio. Sper aproape sigur că voî reuşí să întru în legătură cu stăpânul însulei. Dacă realizez aceasta, atunci vei putea să-ţí cerî sub toate formele scuze dela baron şi englez, rugându-î să îngroape tot incidentul şî asigurându-í pe de altă parte că veí menţine cea mai desăvârşită discreţie cu privire la existenţa însuleí şî la structura eî — aceasta bineînţeles şí în numele republicei Chilî. Sunt convins că locuitoríi insulei se vor arăta în cazul acesta foarte prevenitorí. Se va încheia o pace cu care prilej ambele tabere vor fi mulţumíte.

Gadarros sărí în picioare:

— Propunerea dumitale este strălucită. Iţi mulţumesc, mister El Gento. Vom naviga prin urmare spre răsărít şí după aceea ne vom opri departe afară dîn câmpul vízual al acesteì insule-minune şí vom aştepta noaptea. Voî da imediat ordinele cuveníte. O singură întrebare numaî: ce vei face dumneata?

Zâmbii. Expresía aceasta pare să fî fost foarte melancolícă. Căpitanul mă prívi puţîn surprins.

— Eu?! vorbii apoi cu amărăciune... Nicí eu n'am maí mult de căutat pe aîci decât dumneata, domnule căpítan... Ceeace aș putea eventual să caut nu voi găsí niciodată, — ceeace am pierdut nu-mi va da nimeni înapoí: patrîa mea dela Gallegos. Te... te voí însoți la Valdivía!

CAP. XIV

GLASUL ELLENEI

José Gadarros se dovedi om cu tact. Nu mă mai întrebă absolut nimic. Poate — poate bănuia dece vreau să evit insula. Imì întinse mâna fără să spuie nici un cuvânt, după care ne urcarăm pe punte...

Prívesc marea, valurile albastre-verzî sub care bine apărată Ellen Duncan dărueşte toată drăgălăţenía fiinţei eî luí George Kentville, realizatorul acesteí mínuni tehníce ce nu mai are asemuire nicăerí în altă parte.

Símt că în sufletul meu se sbat două sentímente: bucuria că Ellen trăeşte şí un dureros rămas bun dela aceste meleaguri, care ascund în inima lor dorul meu molcom, ferindu-l de Pacíficul lacom, cu pereţî de oţel.

Dín ínsulă n'a maí rămas nímic. Chiar şi stànca aceea maî rîdicată coltul acela de piatră ponce s'a scufundat. Bănuesc că tocmaí punctul acesta format dintr'un bloc puternic are semnificaţía luí specială: probabil că este gol pe dinăuntru, că ascunde un ci-

îndru de oţel cu ferestre şi poate chiar şi o uşă închísă ermetíc cu benzí de caucíuc.

Navigăm spre est. O după amîază mînunată acoperă cu azurul cerului oceanul. Stau la pupă. M'am întors şî privesc necontenît într'acolo unde sunt atras de adâncime, unde Gorry, geníul, a sudat unele de altele butoaiele acelea ímense de oţel spre a clădí apoî pe ele însula sa, care se poate scufunda în apă şi ridîca întocmaí unuî doc plutítor.

Mă gândesc la atâtea... M'am abătut o dată maí mult depe drumul banalităţíí cotidiene, îar soarta mí-a acoperît odată mai mult calea cu spinî. O vânătoare de puma m'a costat víaţa celuí maî bun príeten, a lui Cloy Cala, pe care nu-l voî uíta vreodată; îar drumul la însula Sataneî m'a costat mai mult, m'a dus în largul nesfârşituluí Pacífic şi va face să eşuez odată mai mult în portul Valdîvieî — maí sărman şî maí singur ca orícând...

Aceasta este soarta. Şi omul trebue să se obíşnuească cu ea. Bíne de aceî carí păşesc pe calea largă şî bătătorită a cotîdianuluî. Gríjile lor sunt míci şí neînsemnate, sentimentele lor se învârtesc ca niște sărmane oiţe, cărora periculosul vierme venînos al pampasuluí le-a atacat creeríî...

Cu ce mă voí alege din agítaţiîle ultímelor zile? Amîntirea luí Hiruto, a certeî cu araucanezîi meí geloşi... Toate acestea vor căpăta conture estompate, până ce în míntea mea va rămâne un sîngur chíp:

Ellen!!

Locul cu pricina a dispărut cu totul după orizont. Acum, sunt din nou liber...

Imi gonesc toate acestea din minte, mă ridic, intru în cabînă şi mă lungesc pe una din sofalele dealungul peretului. Osteneala mă învinge şi adorm — un somn fără vise — de plumb, adânc, ca moartea.

Când m'a trezit locotenentul, se lăsase noaptea. Lumina ardea aruncând fuiorul de raze pe masa întinsă. Mâncăm toţi trei, discutăm despre speranţele pe care ni le punem în orele viitoare. Ne ascundem unul altuia starea de iritare, bem mai mult decât se cuvine. Apoi îau loc în faţa aparatului de transmisiune şi lansez semnale morse în eter...

Dar nu-mi răspunde nimeni.

Unda trei sute este mută.

Pun aparatul de radio recepţie pe unda Valdiviei. Voi mai încerca odată spre miezul nopţii. Valdivia ne transmite prin difuzor mai întâi muzică de jazz apoi ştirile zilei. Avem legătură cu lumea mare, auzim lucruri cari îmi sunt ridicol de indiferente, până ce tresar deodată:

«Din Paris se anunţă că guvernul l-a amnistiat acuma şi pe lordul Kentville, iar odată cu el şi pe ceilalţi patruzeci de deportaţi cari au fugit din Noua Caledonie. Este ştiut că lordul Kentville împreună cu alţi optsprezece englezi, a fost condamnat acuma cinci ani la muncă sil-

nică pe viață și deportat, deoarece a în-
tervenit în luptele din Marocul francez,
ajutând triburile rebele și înzestrând în
special pe marocani cu instalații tehnice
din care pricină francezii au suferit pier-
deri grele.

«Un an după condamnare, a fugit din Noua Caledonie, eliberând apoi treptat patruzeci de deportați. Locul unde se află acuma este necunoscut. Lordul Kentville era logodit cu fiica lordului Duncan Sussex și numai acestuia trebue să i se atribue că Franța a dat posibilitate printr'un act de clemență acestor fără — patrie să poată reveni la casele lor, ceeace până acuma n'a fost posibil, deoarece guvernul britanic a fost categoric împotriva amestecului lordului în favoarea marocanilor, și în cazul unei reveniri în patrie l'ar fi extrădat indiscutabil ne vinovat.

Priviî spre cutia vorbitoare de lemn acoperită cu mătase aurie, care-mi desvăluise misterul insuleí minune. Devenîsem atât de palid încât José Cadarros îmi aruncă mâna

— Ce ai, El Gento?

— Acuma mi-e bine, căpitane... Acuma știu totul și-ți pot spune și dumitale numele pe care le-am tinut până acum sub tăcere. Misterul insulei de piatră ponce este deslegat. Ați auzit odată cu mine numele. Constructorul insulei este lordul George Kentville care a evadat din Noua Caledonie, iar seno-

rita blondă este fiica lordului Duncan Sussex, Ellen Duncan, iar însula este... Paradîsul dísperaţilor, carí au serbat în noaptea aceea când însula strălucea înconjurată de lampioane, un evenîment oarecare.

Ceí doi chîlîenî au tăcut vreme de câteva mínute.

Ţigarea luí Gadarros se stinse... Locotenentul îşî şterse picăturile de sudoare depe frunte. Era foarte cald în cabînă.

— Prîn urmare asta era totul, spuse încet căpitanul, în tímp ce cutía vorbitoare cântă un fox trott oarecare. Ea era prín urmare, un refugiu al puşcăríaşílor... De necrezut!!

— De puşcăríaşî cu femeî şi copíí, adăugai eu, şi închiseí aparatul acţionând apoi postul de emísíune care-şí lansă în spaţíi apelul său...

Era miezul nopţîî.

Şi — acum primii un răspuns. Puseí repede casca pe cap şi auzií cele cínci sunete bízare de trompetă — — — şí — — — glasul Ellenei:

— El Gento! eşti dumneata cu adevărat? Ne temem de o cursă... Spune-ne numele dumítale adevărat, pe care nu cred că l-aí desvăluít chilienilor.

Transmîseî dín nou prîn morse...

— Nicí un perícol. Chilienií făgăduesc că vor tăcea. Aţí auzit ştírea dela radio Valdívia? Franţa l-a amnistiat, pe lordul Kentville şí pe ceilalţí patruzecî. Mă bucur, şî vă doresc fericire dín toată inima. Toate dificul-

tăţîle sunt înlăturate prín aceasta. Rămâneţi cu bíne pentru totdeauna, salută-l pe Hiruto, pe lordul Gorry, pe tatăl dumitale şi pe pudelul Ramses. Nu ne vom mai revedea níciodată.

Pusei aparatul pe ascultare...

Auzíi în cască cele cinci semnale característice.

Apoi... Ellen...

— Allo, El Gento... Trebue să vií aicî, trebue să stăm de vorbă cu dumneata... Intoarce-te... Dacă eştî prîetenul meu, veí veni. Faptul că tocmaî dumneata eştí acela care ne transmiţi această ştire fericítă, face să mă bucur de două ori maí mult. Nu ştîam de ea Vino!

Glasul tăcu...

Glasul...

Mă luptam cu míne însumî... Nu era oare o nebunie să mă duc odată maí mult în faţa Ellenei, să joc teatru şî să mă prefac că mă bucur de fericîrea altora?

Am... fost învíns.

Cuterul se întoarse... Pornirăm spre vest în splendoarea nopţii tropícale — vreme de două ore.

După aceea apăru în faţa ochílor noştrí, în lumina lunii, / dunga aceea cenuşíe, palmíerií...

Se apropíau mereu maî mult... Intrăm ín golf... Pe cheí, îngrămădiţî unîí, alături de alţíi, o mulţíme de oamenî...

Dar la cheî este o corabie cu două catarge:

corabîa! ! Pe punte sunt chipurî arămíi, prietenoase... erau araucanezíi meí cari s'au înapoiat dîn drum, mustraţí de conştiinţă... voiau să mă aîbe iarăşí alături de eí...

Pe cheî, ţinându-se la braţ se afla Ellen alăturí de blondul Kentvîlle, un bărbat cu obrazul ca de oţel...

Fuí înconjurat... Ellen îmi strânse mâna fără să spuíe nicí un cuvânt... Ne privím. Simt degetele eí recî ca ghîaţa, tremurarea mâínii... Am o vagă bănuială că Ellen nu mă va uíta niciodată.

CAP. XV

CAND LANŢURILE AU CAZUT

Sunt sîngur pe însulă... absolut singur... Aşa am dorit-o. Corabia a plecat acum o jumătate de oră, íar cuterul cu araucanezii mei a dispărut díncolo de orizont.

Stau pe stânca înaltă din faţa golfuluî — alături de capul de femee... Privírea mea este îndreptată spre răsărít. Acolo a dispărut corabîa în spatele valurílor, acolo se află Valdívia, de acolo va pornî Ellen spre casă — — spre căsătorie...

Sunt síngur — dar nu singur de tot... La picioarele mele stă ghemuít pudelul Ramses, un dar al Ellenei.

Schîaună încetişor... Plânge după stăpâna lui...

Cíne în locul luî n'ar plânge după Ellen?

Il mângâi pe capul buclat. Mă príveste, íar